

Vân Khanh

Chocolate Tình Yêu

Tập 1

- Ui da! Chết tôi!

Hoàng Đông bật kêu. Anh bị hất lặn xuống lòng đường, nằm một đồng. Mắt anh kịp nhận ra chiếc xe đạp điện vừa tông vô anh đổ rầm, cách anh một đoạn. Đầu anh đau như có ngàn con ong chích vào. Anh bị chấn thương sọ não ư? Nếu thế anh đâu nghe và biết mình đang bị một cô gái đè lên. Cánh tay cô gái chẹt vào cổ anh muốn nghẹn cứng:

Hoàng Đông chưa biết phải ngồi dậy bằng cách nào, thì may sao, cô gái được người nào đó kéo dậy. Đông như sắp chết đuối vớ được phao, anh cố chống tay để ngồi dậy. Chỉ vừa nhồm lên, anh đã nghe giọng con gái chua ngoa:

- Khùng điên hay sao chứ. Tự nhiên lù lù đâm thẳng vào xe người ta. Đầu óc ông có vấn đề phải không hả?

Hoàng Đông nhìn vẻ mặt ngênh ngênh của cô gái. Anh quạu đeo:

- Cô điên thì có. Tôi bị xe cô tông phải, giờ cô còn lớn tiếng mắng tôi. Không chịu đứng ra cho người ta ngồi dậy. Đồ con gái ...

Cô gái bặm môi:

- Đồ con gái làm sao hả?

Hoàng Đông gất lên:

- Hư chứ sao. Tránh ra!

Đông bật dậy, mắt gườm nhìn cô gái. Cô gái không hề nao núng:

- Mọi người coi thử, tôi và anh ta, ai đúng ai sai?

Đông đang bức trước những ánh mắt tò mò của người đi đường nhìn anh cười cười, vẻ chế giễu, thương hại. Anh hét lên:

- Người điều khiển phương tiện giao thông bằng xe đạp điện là cô. Tôi đi bộ, cô đâm vô tôi, chả phải cô trái à? Tôi đã không muốn nói, sao cô không biết điều vậy.

Cô gái sấn tới, danh giọng:

- Ông mở to mắt nhìn coi, ông đang đứng ở đâu hả?

Hoàng Đông vội nhìn quanh. Anh bối rối khi nhận ra, mình đang đứng dưới lòng đường, nơi dành cho các loại phương tiện xe cộ. Trời đất! Đông nhớ rõ ràng anh đi bộ trên vỉa hè kia mà. Tại sao anh lại đi xuống đường mà không nhận ra nhỉ? Đông khê rùng mình. May mà anh bị xe đạp điện tông vô, chứ gặp xe gắn máy, xe du lịch, chắc chắn anh tiêu thật rồi.

Giọng cô gái lạnh lút vang lên:

- Sao hả? Ai trái đây, ông khùng?

Hoàng Đông im lặng. Anh chậm rãi đến bên chiếc xe đạp điện, dựng xe lên rồi dắt sát vào lề đường. Anh nói nhỏ:

- Xin lỗi cô bé. Tôi không biết mình đi xuống đường khi nào. Cô bé có sao không?

Cô gái chanh chua:

- Tôi thì không sao. Nhưng đồ của tôi đã bị ông làm tanh banh hết rồi. Ông nhất định phải đền cho tôi đó.

Hoàng Đông so vai:

- Người không sao thì tốt rồi. Để tôi coi chiếc xe hư hỏng gì không?

Đông thấy chiếc giỏ xe bị bóp méo, ghi đông thì không hề gì. Anh cố gắng nắn cho chiếc giỏ xe trở lại hình dáng cũ.

Đặt tay lái chiếc xe đạp điện vào tay cô gái, Đông lạnh lạnh:

- Xong rồi Cô chạy thử coi máy móc có hỏng gì không?

Cô gái thản nhiên:

- Chắc xe không sao đâu. Xe tôi hơn mười triệu, va vô người ông, chắc chắn còn đi được. Nhưng mà ...

Đông chau mày:

- Nhưng cái gì nữa? Người cô bị trầy da chảy máu à?

Cô gái rùn vai:

- Không phải. Là táo và ổi của tôi.

Đông trợn mắt:

- Táo và ổi! Cô định bắt tôi đền mấy thứ đồ hả.

Cô gái bặm môi gật đầu:

- Ừm!

- Cô quá quắt vừa thôi. Đúng ra, tôi bắt cô đền tôi đó. Xe lớn tông vô người đi bộ, dù phải, cô vẫn bị bồi thường. Vậy mà người an toàn là tốt, còn bày trò ăn vạ tôi à? Xưa rồi cô bé.

Cô gái túm áo Đông:

- Tôi mặc kệ ông! Táo là của bạn tôi nhờ mua hộ. Chị họ tôi ăn dở, vì thai hành, đang trưa nắng chang chang một hai bắt tôi đi mua. Giờ thì chúng tiêu hết cả rồi.

Đông nhìn xuống đường. Có lẽ phải đến ba bốn ký vừa ổi vừa táo đang lăn lóc dưới bánh xe chạy qua. Đông nhìn lên cô bé. Con nhóc đang hắt mặt về huu huu tự đắc. Mặt mũi nó coi bộ xinh xắn dễ thương là thế, sao miệng mồm nanh nọc chua ngoa hơn cả giấm. Tức chết được.

Cô gái chu môi:

- Sao đây ông?

Hoàng Đông gất lên:

- Trăng sao gì chứ. Tôi không biết mua mấy món ăn của đàn bà con gái. Bao nhiêu tiền, tôi đền cho cô.

Con bé làm bộ làm tịch:

- Biết bao nhiêu nhĩ? Tùy ông vậy!

Dù tức cảnh hông, Đông vẫn bấm bụng rút trong túi tờ một trăm ngàn đồng số tiền ít ỏi còn lại của anh. Vì tiếc tiền anh đã, không dám đi xe ôm về nhà.

- Thế này đủ không?

Con bé chép miệng:

- Nhiều quá. Tôi không thể nhận nhiều như vậy. Tôi chỉ muốn lấy lại bạch tảo và ổi.

Hoàng Đông cố kìm cơn giận:

- Cô có xe đạp, cô cảm phiền mua lại giùm tôi. Tôi không rành mấy món con gái thích.

Con bé ra chiều suy nghĩ:

- Ông đã nói vậy, tôi đành phải đi mua lại. Nhưng tiền của ông đưa tôi nhiều quá.

- Không sao đâu cô bé cứ mua hết, cả phần của cô nữa. Vậy nhen.

Nói xong, Đông xoay người bước đi.

Cô bé cắn môi bật thốt:

- Khoan đã ... chú ơi.

Hoàng Đông lừng khừng:

- Gì nữa đây? Tôi đang rất bận. Cô bé đừng bắt tôi cùng đi mua đồ nhé.

Cô bé lắc đầu:

- Tôi chỉ muốn xin lỗi chú. Vội lại, tôi xin gởi bớt tiền cho chú nữa đây.

Miệng nói, cô gái đưa vào tay Đông tờ năm chục ngàn.

Đông so vai:

- Tôi không dám nhận lời xin lỗi của bé đâu. Hồi nãy, cô bé chẳng phải đã nói, là do tôi tự đâm đầu vào xe của cô hay sao.

"Đáng ghét! Người ta có ý tốt, muốn được phục thiện. Vậy mà ông ta còn nói xiên nói xỏ mình nữa. Đã vậy, cóc thêm hời hợt ông ta nữa.

Cô gái chột ngoa ngoắt:

- Chú không cần thì thôi. Coi như tôi hết còn nợ chú. Xin đừng cho tôi gặp lại ông ở thành phố này.

Dứt lời, cô gái lên xe, chạy thẳng. Để lại phía sau một Hoàng Đông hào hoa lịch lãm, đang ngẩn ngơ nhìn.

Đông thật sự không hiểu con bé ấy vì lý do gì lại thích nanh nọc với anh. Anh nhún vai bỏ đi. "Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa". Còn một trăm ngàn, định cất dần túi, ai dè vẫn phải móc bóp lấy tiền, xui xẻo gì đâu. Một trái táo lạch lổng rơi trên vỉa hè. Hoàng Đông mím môi hắt trái táo lên. Ai dè, trái táo rơi trúng bà cụ bán vé số.

- Ai chơi ác quỷ thần vậy nè. Ném táo vào mặt bà già chứ.

Nghe bà lão lầm bầm, Đông hoảng hồn vội bước nhanh đến chỗ bà cụ. Anh cười ngượng ngập:

- Bà cho cháu ... xin lỗi.

Bà cụ nghe không rõ, ngỡ Đông hỏi mua vé số, bà vội chìa tập vé tới trước mặt Đông:

- Chú mua vé số hả? Ủa, làm ơn mua giùm cho bà vài tấm đi chú. Thời buổi này bán ế ảm quá. Đã vậy còn bị tội nhỏ phá nữa chứ. Trẻ con bây giờ quậy dữ quá, mới lấy táo ném vào mặt bà. Của ngọc thực, miếng ăn vô miệng cũng bị ném bỏ. Rõ thật phí phạm.

Đông bối rối trước những câu nói của bà cụ. Trời ạ! Số anh hôm nay bị sao quả tạ chiếu hay sao chứ?

Đồng đành phải cầm xấp vé số, rút bừa hai tờ. Bà già mỉm cười:

- Vái trời chiều nay ra số thần tài. Chú trúng độc đắc, nhớ đừng quên già này.

Đồng cười chiếu lệ:

- Cháu gọi bà tiên. Số cháu chưa thể trúng số đâu bà ơi. Nếu cháu trúng, nhất định cháu biếu bà chút lộc.

Bà già cười hiền:

- Là chú hứa đó. Già bán vé dạo. Nhưng ngày nào già cũng đi ngang qua công viên này hai lần. Cám ơn chú nhen:

Đứt lời, bà cụ bươn bả đi tới, miệng không ngớt mời chào mấy người lái xe ôm.

Hoàng Đông nhìn hai tờ vé số. Anh thở dài, bỏ chúng vào túi quần. Mua cho vui chứ trúng nổi gì. Tự nhiên mất đứt bảy chục ngàn, miệng thì khát mà không dám ghé quán uống ly nước. Tất cả cũng tại con nhóc ấy mà ra. Cô ta trái rành rành, thế mà dám ăn vạ anh cho được. Anh gặp con bé lần thứ hai, chắc không dễ tha thứ cho cô ta. Thật là một buổi trưa nhớ đời!

Hoàng Đông bình thần trước ánh mắt dò xét của ông Tổng giám đốc công ty xây dựng Nam Việt. Chuyển ánh mắt xuống bộ hồ sơ của Đồng, bàn tay ông chậm rãi lật từng trang lý lịch, đơn xin việc, cho tới các văn bằng. Ông Tổng giám đốc luôn gật gù khi nhìn vào bằng tốt nghiệp của Đồng.

Không nhìn anh, ông Tổng giám đốc trầm giọng:

- Cậu tốt nghiệp cả hai trường Xây dựng và trường đại học Kiến trúc à?

Hoàng Đông từ tốn:

- Dạ. Chính xác là tôi lấy bằng Kiến trúc sư sau bằng kỹ sư Xây dựng một năm.

- Cậu đã xin làm việc cho nơi nào chưa?

Hoàng Đông chậm rãi:

- Tôi đã thực tập tại Tổng công ty xây dựng Hoàng Anh.

Lập tức người đàn ông ngừng đầu. Ánh mắt ông nhìn Đồng đăm đăm. Hoàng Đông khẽ chau mày. Anh đã gặp ông Tổng giám đốc ở đâu sao? Ánh mắt này rất quen. Lạ thật!

- Sao cậu không làm việc cho Hoàng Anh. Đó chẳng phải là mảnh đất được rất nhiều người mơ ước đặt chân vô sao?

Hoàng Đông điềm tĩnh:

- Thưa ông, chuyện này tôi có thể không trả lời ông, được không?

- Tại sao?

Hoàng Đông từ tốn:

- Không có ẩn tình gì ở đây. Việc riêng của tôi, nên tôi không muốn nói. Tôi xin lỗi.

Nếu ông cần một kỹ sư có năng lực, yêu nghề thì ông hãy nhận tôi. Còn ông cần người có đời sống cá nhân sang trọng đủ đầy, tôi xin rút lui.

Ông Tổng giám đốc khẽ cười:

- Cậu hiểu sai ý tôi rồi. Tôi chỉ hơi có chút thắc mắc. Bởi giám đốc công ty Hoàng Anh nhận xét rất tốt về cậu. Hoàng Anh là công ty đang nổi đình nổi đám trên thương trường. Cậu ở lại đó ...

Hoàng Đông khẽ ngắt lời ông Tổng giám đốc:

- Thưa ông! Nghĩa là ông từ chối nhận tôi vào công ty Nam Việt?

- Cậu à! Cậu bình tĩnh nghe tôi nói.

- Làm ăn cần lòng tin lẫn nhau. Bước đầu ông không tin tưởng ở tôi. Vậy thì chúng ta chia tay.

Anh nói xong là đứng phắt dậy. Ông Tổng giám đốc kêu nhỏ:

- Cậu ngồi xuống được không? Tôi có nói tôi không nhận cậu sao?

Ông mỉm cười, đứng lên ẩn vai Đông ngồi xuống ghế:

- Thật ra, tôi chỉ muốn hiểu thêm chút ít về cậu. Bởi, là cộng sự của tôi, tôi không biết gì về cậu, chả hóa ra tôi vô tình hay sao.

Ông cười cười:

- Cậu không nói, tôi không ép. Thời gian tự cho tôi và cậu sự hòa hợp, cảm thông. Thứ tư tuần tới là ngày đầu tháng, cậu chính thức là phó phòng kỹ thuật của Tổng công ty.

Hoàng Đông bàng hoàng:

- Ông đồng ý nhận tôi sao? Ông hãy cho tôi làm một nhân viên cũng được ạ. Tôi không dám mơ ước cao hơn.

- Phòng kỹ thuật vừa khuyết chân phó phòng chuyên về xây dựng công trình. Cậu giúp tôi được chứ.

Hoàng Đông dè dặt:

- Tôi sợ mình không đủ năng lực, lỡ xảy ra chuyện gì, thì ...

Ông Tổng giám đốc ngắt lời Đông:

- Tôi tin vào lời nhận xét của ban giám đốc Hoàng Anh. Tôi tin cậu đủ khả năng làm việc.

Tự tay ông rót trà vào chiếc ly sứ, đẩy tới trước mặt Đông:

- Cậu uống nước đi. Cậu hãy gọi tôi bằng chú cho thân mật. Tôi rất dị ứng khi nhân viên gọi mình bằng giám đốc. Tôi tên Quốc Việt.

Hoàng Đông nhỏ giọng:

- Vâng, cháu cảm ơn chú.

Đông chậm rãi uống nước trà. Loại trà Thái Nguyên ướp hoa nhài, uống thanh và ngọt. Bất giác, Đông nghe tiếng con gái vang lên:

- Ba ơi! Tại sao ba không biểu “chú” ấy kêu ba bằng anh? Con gọi người ta bằng chú đó, ba ơi.

Đông nhỏ toẹt ngụm nước xuống bàn vì quá bất ngờ. Anh quên mất cả phép lịch sự, tròn mắt nhìn về phía cô gái, miệng lắp bắp:

- Là ... cô bé sao?

Ông Quốc Việt nhìn từ Đông rồi qua con gái. Ông ngỡ ngàng:

- Hai đứa là bạn à?

Ánh mắt cô gái nhìn vào Đông chẳng khác hình viên đạn. Mặt cô bé hất cao đầy kiêu hãnh. Đúng là chảnh? Đông nghe nổi bực bội dâng lên, anh buột miệng:

- Dạ, không phải.

Cô gái cong môi:

- Ba nghĩ con gái ba tầm thường vậy sao? Một ông chú “Hai Lúa” đáng làm bạn con hay sao? Mơ đi!

Ông Quốc Việt bất mãn, la nhỏ:

- Việt Hà! Con lớn rồi, đâu phải con nít nữa. Nói năng phải lịch sự chứ con!

Ông Quốc Việt nhận thấy vẻ mặt đầy phẫn nộ của Đông. Ông hiểu con gái ông đã xúc phạm Đông rất nặng. Ông vội giả lả:

- Cậu Đông à! Cậu hãy bỏ qua cho con gái tôi nhé. Việt Hà tính nó lí lắc, thích chọc ghẹo người khác, chứ tâm nó không có ác ý đâu. Mong cậu đừng để bụng.

Hoàng Đông từ tốn:

- Chú yên tâm. Chuyện vặt của phụ nữ, cháu không bận tâm đâu ạ. Nếu không còn gì nữa, cháu xin phép về.

Hoàng Đông quay qua Việt Hà, anh khẽ cười:

- Chào cô bé. Rất vui khi được biết tên cô. Việt Hà! Chào nghen!

Việt Hà tức không thể tả. Ánh mắt của anh ta nhìn cô vừa giễu cợt vừa thách thức.

Anh ta đến đây chắc chắn là người của công ty. Được lắm! Chú hãy đợi đấy. Tôi nhất định bắt chú phải dẹp bỏ sự thách thức với tôi.

Việt Hà ầm ức lay tay ông Quốc Việt khi cánh cửa phòng khép lại:

- Ba ơi! Chú ấy làm gì ở đây, sao con chưa từng gặp?

Ông Quốc Việt nheo mắt:

- Phó phòng kỹ thuật. Một kiến trúc sư tài ba. Chưa gặp thời nên còn nghèo.

Việt Hà trề môi:

- Xí! Ba chưa hề thấy người ta làm việc đã đưa “họ” lên mây như thế. Con e rằng ba phải thất vọng quá. Tạng người họ chỉ thích hợp nghề đo đường?

Ông Quốc Việt bật cười:

- Sôcôla à! Thật ra con muốn gì nhỉ? Tự dưng con quạu đeo với người khác. Điều này chưa từng thấy ở con, đúng không?

Việt Hà trề môi:

- Ba đó, chưa gì đã bênh người ngoài. Con nghỉ chơi ba luôn, để coi ba có buồn không cho biết.

Ông Việt nheo mắt:

- Ba bênh ai đâu? Tự nhiên con suy luận lung tung là sao? Con gái à! Con có vẻ cay cú cậu Đông, phải con đã va chạm gì với Hoàng Đông không?

Việt Hà làu bàu:

- Va chạm gì chứ. Là ông ta đụng vào con chó bộ.

Ông Quốc Việt nhìn chăm soi vào Việt Hà khiến cô phải kêu lên:

- Ba! Nhìn con chi vậy?

- Ba coi thử, bị Hàng Đông đụng phải con bị thương đâu không?

Việt Hà so vai:

- Người ta đi xe “căng hải”, đụng nhằm xe đạp điện, tất nhiên người ta đau hơn con rồi.

Ông Việt kêu lên:

- Con chạy xe ẩu tông vô cậu ta rồi la làng chứ gì. Người đi bộ ai lao đầu vô xe chứ.

Con thật quá quắt đó Hà.

Việt Hà cắn môi:

- Ủ, thì lỗi do con. Nhưng anh ta đi bộ dưới lòng đường, nên con mới đụng nhằm.

- Rồi sao nữa?

- Không sao! À cũng có chút trục trặc ba ạ. Nhưng người ta đã đền cho con.

Ông Quốc Việt trợn mắt:

- Sao, con bắt cậu ấy đền con à? Con bị thương chỗ nào?

Việt Hà tỉnh bơ:

- Con không sao. Nhưng mấy trái ổi và táo của con “bị thương” tùm lum giữa đường, nên con bắt chú ấy đèn.

- Trời đất! Con đúng là quá đáng. Đèn gì không đèn, bắt cậu ấy đèn táo ổi. Đúng là ba thua con luôn. Đồng nó đèn chứ?

Việt Hà cười đắc ý:

- Tất nhiên là chú ấy chịu:

- Nó đi mua cho con?

Con muốn thế, nhưng ... người ta không chịu. Người ta trả con tiền.

- Bao nhiêu?

- Cũng đáng mặt anh hào lắm đó ba. Là năm mươi ngàn đồng.

- Con làm thế không cảm thấy đau dứt à?

Việt Hà kêu lên:

- Coi ba kìa! Bữa nay ba khó chịu với con ghê nời. Đã thế ba liên tục bênh vực người ta. Chả lẽ ba trúng nhầm bùa ngải của hắn?

Ông Kiệt lắc đầu:

- Con thật là ... Hết gọi cậu ấy bằng “chú”, tởi “ông” giờ lại là “hắn”. Sao mà ghét cậu ta quá thế. Coi chừng “ghét của nào trời trao của đó” ghen con.

Việt Hà giậm chân:

- Ba! Con ứ chơi với ba nữa!

Ông Quốc Việt cười vang:

- Ba đùa thôi, chưa gì đã không chơi với ba. Nói cho ba nghe, Sôcôla kiếm ba có chuyện gì thế? Ba sắp phải đi rồi.

Việt Hà vụt nghiêm túc:

- Ba à! Việc giám sát thi công, có cần ba phải đích thân coi ngó không? Ba giao luôn cho bộ phận kỹ thuật họ giám sát không được sao ba? Ba lu bu bao nhiêu việc. Con bắt mẫn lắm khi thấy ba mỗi ngày mỗi yếu, mà công việc thì chất chồng lên người.

Ông Việt xúc động:

- Ôi! Thỏi Sôcôla của ba, bắt đầu ngọt ngào rồi. Ba vui lắm khi thấy con quan tâm đến ba.

Giọng ông bật lại:

- Việc giám sát các công trình lớn, trước đây do Nhật Huy làm. Từ hồi nó ra Hà Nội, ba chưa tìm được người đáng tin cậy để thay Nhật Huy. Ba đành phải tự giám sát để đảm bảo chất lượng công trình, uy tín công ty. Có lẽ mai mốt ba sẽ giao việc này cho Hoàng Đông.

Việt Hà kêu to:

- Ba! Việc quan trọng, liên quan đến sự sống còn của công ty, ba sao dễ tin ở người vừa chân ướt chân ráo vô làm chứ. Hơn nữa, chả phải ba vừa nói chú ấy là kiến trúc sư kia mà.

- Thật ra, cậu Đông có đến hai bằng đại học, một là xây dựng một là kiến trúc. Bằng loại giỏi tốt nghiệp hạng thủ khoa. Bao nhiêu đó đủ để ba tin cậu ấy.

Việt Hà cắn môi:

- Con muốn cạnh tranh cùng Hoàng Đông!

Ông Quốc Việt cười cười:

- Con ư? Con gái à! Chuyện với cát xi măng bê tông cốt thép là chuyện của đàn ông con trai. Con chớ có ghét cậu ta rồi muốn ba cho con thử tài, sẽ không được đâu khi con chả hề am hiểu gì về ngành xây dựng.

Việt Hà khẽ kéo giở xách, cô lấy ra một tấm bằng. Đặt vào tay cha, cô từ tốn:

- Con tặng ba, quà sinh nhật con mừng ba tròn năm mươi bốn tuổi.

Ông Quốc Việt nhìn vào tấm bằng đại học. Ông tháo mắt kiếng lau rồi lại đeo vô. Mắt ông không hề làm. Bằng đại học của trường Đại học Bách khoa, chứng nhận con gái ông:

Lâm Vũ Việt Hà đậu tốt nghiệp loại giỏi ngành Xây dựng cơ bản.

Ông nhìn sững vào Việt Hà, giọng ông run run:

- Tại sao lại như thế? Con nói với ba con học ngành Kế toán Kiểm toán của trường Đại học Ngoại thương kia mà?

Việt Hà nhẹ lời:

- Ba ơi! Chả phải ba rất buồn khi không có thêm đứa con trai hay sao? Suốt một đời ba theo nghiệp xây dựng với những đam mê chỉ một mình ba hiểu. Bao đêm ba thở dài trăn trở, khi nghĩ đến ngày ba phải nhường lại công ty cho người khác. Tâm nguyện một đời ba theo đuổi nên con đã âm thầm học xây dựng. Con muốn được thay ba trong tương lai.

Ông Quốc Việt nghẹn lời:

- Sô ơi! Ba cảm ơn con. Cuối cùng thì ba có thể yên tâm rồi. Ba quả là không bao giờ dám nghĩ đến điều này. Ba đã chuẩn bị sẵn vốn để con mở công ty theo ý thích của con.

Vậy mà ... con khiến ba thấy mình rất hạnh phúc.

Việt Hà cong môi:

- Ba đồng ý nhận con vào công ty nghen.

- Tất nhiên là vậy rồi. Ba còn mở tiệc mừng con gái ba đậu hạng giỏi nữa kia.

Ông chợt hỏi:

- Con báo cho Nhật Huy chưa? Nhớ là kêu nó vô nghen Sô.

Lắc đầu, Việt Hà nói:

- Con không thích mọi rình rang. Ba hiểu tính con mà. Cứ để mọi việc tự nhiên đi ba.

- Nhật Huy biết con học xây dựng không?

Nhếch môi, Hà chậm rãi:

- Không, ba ạ.

Ông Việt chau mày:

- Chuyện lớn thế, chả lẽ nó không biết gì sao? Thời gian bốn năm đại học, ba không đón con, ba không biết đã đành. Lẽ nào Nhật Huy cũng không biết chút gì? Nếu vậy, nó đâu quan tâm đến con? Như vậy gọi là yêu à?

Việt Hà điềm tĩnh:

- Chuyện con đã muốn giấu thì không ai biết được cả. Ba không cần phải suy nghĩ lung tung làm gì. Con lớn rồi, con biết mình cần gì, ba ạ.

Ông Quốc Việt khẽ thở dài. Nhật Huy là con trai một gia đình chuyên bán các đồ điện tử điện máy ở Vũng Tàu. Huy học đại học xây dựng, ra trường với tấm bằng hạng ưu. Ba năm trước, ông rất cần những kỹ sư trẻ. Nhật Huy được ông tuyển chọn. Sau ba tháng, Huy được đề bạt chức phó phòng kỹ thuật của Tổng công ty xây dựng Nam Việt. Huy thường đến nhà ông chơi. Tình cảm giữa Huy và Việt Hà dần trở nên thân thiết, gần gũi.

Khi ấy, con gái ông đang là sinh viên năm nhất. Dù chưa chính thức hứa hôn, trong thâm tâm ông đã

chấp nhận Nhật Huy, coi anh là người bạn đời của Việt Hà. Vậy mà, bây giờ con gái ông nhắc đến Huy bằng giọng nói buồn buồn. Ánh mắt như che phủ một nỗi buồn mênh mông với vợ. Ông đã sai hay sao?

Hoàng Đông được đích thân Tổng giám đốc đưa tới phòng kỹ thuật. Ông tuyên bố với mọi người:

- Kỹ sư Trương Hoàng Đông từ hôm nay chính thức là phó phòng kỹ thuật. Đồng thời kiêm chức kỹ sư trưởng, trực tiếp giám sát tiến độ thi công của tòa cao ốc An Bình.

Mọi nhân viên phòng kỹ thuật vừa ngỡ ngàng, vừa tò mò trước quyết định của ông Việt. Đây quả là một sự ưu ái đặc biệt mà Tổng giám đốc dành cho Đông. Chứng tỏ, anh là người phải có tài, có trình độ, nên ông Việt mới để anh ngồi vào chỗ Nhật Huy. Vậy là mọi điều mong muốn của các nhân viên phòng kỹ thuật đã bay theo gió. Hơn hai tháng nay ai cũng thấp thỏm mong được ông Việt cho thay thế Nhật Huy. Thời gian đi qua từng ngày, ghế vẫn trống và mọi người nghĩ:

Nhật Huy quá toàn bích trong mắt Tổng giám đốc. Đã vậy, anh ta còn được bọc bởi tình yêu của ái nữ duy nhất của ông Tổng. Vì thế ông Tổng đã không thể tìm được người thay Huy.

Vậy mà,... cứ như từ trên trời rơi xuống một anh chàng ăn mặc xuềnh xoàng y hệt một hàn sĩ, nhưng được ông Tổng đặt ngay vào chiếc ghế phó phòng. Thật không tin nổi!

Hương Trà thì thảo vào tai Châu:

- Nhìn phó phòng chả có dáng vẻ gì một lãnh đạo cả. Giống hàn sĩ ghê há?

Châu vừa rê con chuột vừa nhấn phím máy, miệng trả lời Hương Trà:

- Ủ! Chắc anh ta có bà con họ hàng với sếp. “Nhất cận thân, nhì cận thế” mà:

Hương Trà “bà Tám” tiếp?

- Cho ông hay, con gái cưng của ông Tổng cũng về phòng mình đó.

- Xạo ke thì có! Bà mua tin vịt ở đâu mà nghe không thể chấp nhận nổi vậy. Con gái Tổng giám đốc nghe nói học Ngoại thương hay ngành Quan hệ Quốc tế mà. Vừa đẹp vừa học giỏi, con nhà giàu, ai điên đi học xây dựng, hử “bà Tám”?

Hương Trà dài giọng:

- Vậy mới có chuyện để bàn tán chứ. Không tin, ông dám cá với tôi không?

- Cá gì nào? Đảm bảo bà thua là cái chắc! Một vé vào cà phê nhạc phòng trà “Không tên”. Được chưa?

Hương Trà trề môi.

- Bèo quá!

- Vậy bà tự ra giá đi.

Hương Trà thán nhiên:

- Một buổi picnic Vũng Tàu.

Châu tỉnh bơ:

- Chỉ tôi với bà hả?

Hương Trà so vai:

- Không có điều ấy đâu, rẻ quá. Phải cả phòng cùng đi.

Châu hùng hờn:

- Là bà nói đó ghen. Cấm kỳ kèo năn nỉ khi thua cuộc.

Hương Trà khế cười:

- Tôi luôn uy tín. Chưa chắc “mèo nào cắn mỉu nào” đâu. Chờ đi.

Câu chuyện của hai người tuy rì rầm thật nhỏ nhưng vẫn gây chú ý cho Hoàng Đông.

Anh cố giữ vẻ mặt bình thản trước những câu chào xã giao, giữ kẽ. Bởi anh biết sau sự xã giao kia, là <https://tieulun.hopto.org>

những ánh mắt dè chừng, soi mói, ngờ vực.

Anh ngồi vào bàn làm việc của mình bằng sự tự tin, bình thản. Ước mơ của anh đang dần thành hiện thực. Anh khát khao cái ngày được đem lại niềm vui, hạnh phúc cho mẹ anh biết bao.

Và ngày ấy cũng chính là câu trả lời của anh dành cho ông bà, cô chú mình. Đó cũng là nỗi niềm anh không thể sẻ chia cho ai, khi anh nhất định rời Hoàng Anh. Dù ở đó, anh luôn được sự ưu ái, nể vì. Bởi con gái của giám đốc Hoàng Anh luôn lo lắng chăm chút cho anh. Khổ nỗi, Đông không thích Anh Thư. Anh ghét cay ghét đắng thói đồng đánh kiêu kỳ của cô. Anh ghét nụ cười của cô, sau cái nhíu mày miễn cưỡng, cách dùng khăn giấy lau mặt ghế - chiếc ghế nhựa nhỏ của mẹ con Đông.

Tất cả điều ấy, nếu là người khác, họ sẽ sẵn sàng cúi đầu để đón nhận một tương lai rạng rỡ, từ sự yêu thương của Anh Thư. Cùng với tình cảm của cô em, Hoàng Anh - anh trai như thì thật sự quý mến Đông. Đông có ý định rời bỏ Hoàng Anh, chính anh trai Thư đã bằng mọi cách níu kéo Đông lại. Và Hoàng Anh đã cho anh những lời nhận xét chính xác, chân tình nhất khi biết không thể giữ anh ở lại ...

- Ê! Chú kỹ sư trưởng, chuẩn bị xuống khu chung cư Đô thị phía Tây.

Đang thả dòng suy nghĩ về kỷ niệm cũ, Đông giật thót người, bởi giọng nói của Việt Hà. Kèm theo là những tiếng cười cổ kìm nén của cả phòng.

Hoàng Đông thần nhiên nhìn vào mặt Việt Hà. Bộ đồ Jeans, chiếc nón kết màu đen, giày thể thao loại đắt tiền cùng màu bộ đồ Jeans, lúc này nhìn Việt Hà rất xinh đẹp, khỏe mạnh. Có điều vẻ mặt của cô khá chảnh, trông thật đáng ghét. Việt Hà nhíu mày. Cô tỏ vẻ bức bối khi không nghe Đông ừ hử gì. Đã thế anh còn giương mắt nhìn cô đầy thách thức nữa kìa. Việt Hà hét nhỏ:

- Tôi nói chú không nghe gì sao chú “phó nhòm”!

Hương Trà òa ra cười ngặt nghẽo ... cười đến mức cô ôm bụng nhăn nhó:

- Ôi trời! Mắc cười quá. Ôi, đau bụng quá!

Việt Hà gắt lên:

- Chị cười gì thế? Vô duyên!

Hương Trà kêu lên:

- Tại cô nói khiến tôi thấy mắc cười. Anh Đông trẻ măng hà, sao cô chủ lại gọi bằng chú? Chả lẽ là chú em? Hai người là bà con thật à?

Việt Hà tỉnh bơ:

- Chị nghĩ sao tùy chị, nhưng lần sau nên lịch sự một chút, kéo nhân viên phòng kỹ thuật, nơi hội tụ toàn những người được trang bị học thức cao nhất lại trở thành những người thiếu văn hóa đó.

Quay sang Đông, Việt Hà nói:

- Chú còn chưa trả lời tôi.

Hoàng Đông nhún vai lạnh lùng:

- Chú nghe rồi, nhóc ạ. Đi thì đi!

Dứt câu, anh nhanh tay xếp tất cả giấy tờ sổ sách bỏ vào tủ khóa lại. Tắt máy vi tính, anh chậm rãi bước ra.

Hoàng Đông chợt nói:

- Chị Hương Trà! Nhớ kiểm tra lại thật kỹ việc điều khiển máy trộn bê tông của khu đầm móng nhà máy gạch men cho tôi nhé.

Hương Trà mau mắn:

- Em biết rồi, thưa sếp.

Quay sang Châu, cô buông gọn:

- Ông thua rồi đó Châu.

Châu không trả lời, vì anh đang mãi nhìn theo phó phòng. Thú vị thật. Tiểu yêu nữ của sếp Tổng lại gọi phó phòng bằng hai từ “phó nhòm”. Chà chà! Lời đồn về cô con gái cưng của sếp Tổng không hề sai.

Nhật Huy từng tuyên bố với cả phòng, Việt Hà là Tiểu yêu nữ nắm giữ trái tim và cuộc đời anh ta.

Bây giờ, liệu có xi căng đan nào bùng nổ không nhỉ? Coi Đông kia! Tay tung tẩy chùm chìa khóa, anh ta tỉnh bơ bước những bước chân nhanh và dài bên cạnh người đẹp.

Chiếc Innova màu đen đậu dưới sân Tổng công ty. Hoàng Đông không thấy tài xế trên xe. Lẽ nào cô nhóc muốn anh lái xe? Chuyện này, anh thua chắc. Bởi anh có bao giờ được ngồi lên loại xe hơi đắt tiền này, học lái làm gì khi anh chẳng thể mua nổi chiếc xe máy, nói chi xe hơi!

- Trời đất! Chú muốn tôi dắt tay chú, chú mới chịu lên xe à. Không đi mau, bên B họ về thì hết bàn bạc đó.

Việt Hà nói tổng một cách gắt gỏng.

Hoàng Đông nổi giận:

- Tôi làm gì để cô phải la lối hả? Tài xế đã có đâu mà bảo lên xe.

Việt Hà kêu lên:

- Chú không lái được sao?

Hoàng Đông cay cú:

- Nhà nghèo như tôi, xe đạp còn không mua nổi, xe hơi đâu có mà biết lái, thưa cô.

Việt Hà chua ngoa:

- Xí! Vậy mà ba tôi hết lời quảng cáo chú, là người đa tài. Hóa ra, chỉ là thùng rỗng kêu to. Được rồi, lên xe đi, tôi lái vậy.

Hoàng Đông ngồi vào ghế ở băng sau. Anh nói:

- Lái xe hơi, làm ơn đừng cho tôi đo đường đấy.

Việt Hà tức ghê nơi. Đúng là đồ nhỏ mọn. Cô không hề biết Đông đang thoải mái ngắm cô qua kiếng chiếu hậu. Không khí trong xe như ngột ngạt vô cùng dù cửa kiếng hạ xuống đến hết mức có thể. Gió trời lùa vô, đùa trên mái tóc Việt Hà bay bay. Cô chợt cảm nhận được điều gì đó từ phía Đông. Lập tức Hà liếc mắt vô kiếng. Suýt chút cô đã la lên, khi bắt gặp cặp mắt của Đông đang lang thang trên mặt, môi cô. Trời ạ! Nhìn mặt Đông kia. Về lạnh lụng đã bay đâu mất tiêu, chỉ còn lại ánh mắt đắm thắm dịu dàng đến nao lòng người. Hoàn Đông, ông chú bất đắc dĩ này đúng là khó hiểu vô cùng.

Việt Hà không thể chịu lâu hơn sự im lặng đến ngột thở trong xe. Cố giữ vẻ thản nhiên, cô hỏi:

- Chú có đem theo bản vẽ thiết kế tòa cao ốc không?

Hoàng Đông thủng thẳng:

- Tôi chỉ đem bản thiết kế khu chung cư đô thị, thưa cô.

Việt Hà lầu bầu:

- Miễn có đem theo bản thiết kế là được, đàn ông gì hở chút muốn ăn thua đủ với phụ nữ. Nhỏ mọn!

- Cô nói gì?

- Không. Tôi chỉ muốn nói, tôi không phải sếp của chú, chú không cần cần phải thưa gửi gì cả.

Hoàng Đông rùn vai:

- Không là sếp, nhưng uy lực của nhóc lại lớn hơn sếp đó.

Việt Hà nạt khế:

- Tôi không phải là nhóc? Chú nên nói năng đàng hoàng một chút.

- Đã thuộc hàng cha chú, thì cỡ tuổi cô chỉ là cô nhóc bé con mà thôi. Là do cô muốn, đâu phải tôi.

Việt Hà ầm ức:

- Chú đúng là ... một kẻ máu lạnh đáng ghét.

Hoàng Đông cười cười:

- Đừng trợn mắt le lưỡi hù dọa người khác như thế, nhìn cô xấu ghê lắm.

Việt Hà im lặng. Cô biết mình sẽ thua khi nói chuyện tay đôi với Đông. Đúng là do cô quá quắt. Biết rõ Đông chỉ bằng tuổi Nhật Huy, vậy mà cô cứ nanh nọc với Đông, không hề dễ chịu với Đông chút nào.

Việt Hà lái xe vào khu nhà chung cư đang trong giai đoạn hoàn tất. Vừa dừng xe, cô chưa kịp bước xuống, thì từ trong căn nhà tạm dùng làm nơi đặt trụ sở của ban điều hành quản lý công trình, hai người đàn ông mau mắn bước nhanh về phía Việt Hà. Thái độ khúm núm của hai người họ khiến Đông khẽ nhếch môi. Anh xoay người đi về phía khu nhà đang thi công. Mắt Đông ngời sáng niềm vui. Khu chung cư được xây dựng theo lối kiến trúc đô thị xanh, rất đẹp và thoáng.

Đông đang mãi mê nhìn lên tầng cao nhất của tòa nhà, bất giác anh bị bàn tay Việt Hà vỗ mạnh vào vai, kèm theo câu nói sắc lạnh như giễu cợt:

- Chú bị xi măng sắt thép hớp hồn hay sao? Đi khảo sát công trình hay đi ngắm mấy cô thợ xây hả?

Nghe giọng cô giống hệt giọng chì chiết người thân, muốn nổi da gà luôn?

Hoàng Đông so vai:

- Quan sát trên thực tế thật kỹ từng đường gạch xây, từng mảnh vữa, coi cách trộn hồ, gác đà dầm. Nếu không, cô sẽ không rút ra được kết luận chính xác nhất về những bức tường đã hoàn thiện kia. Và ai dám nói trong đó không bị vài mạch vữa trùng, thừa cô?

Đông như không nhìn thấy nét mặt Việt Hà thoát tím tái, thoát đỏ bừng. Chắc chắn cô đang rất tức giận Đông.

Mím chặt bờ môi, Việt Hà nói:

- Chú khỏi dạy khôn tôi. Việc của chú là giám sát thi công, coi họ làm theo đúng thiết kế hay không. Chuyện khác không cần chú lo lắng.

Đúng là giọng điệu của kẻ có quyền lực. Con nhóc này thật không biết trời cao đất rộng. Cô ta học kiến trúc xây dựng để làm gì chứ?

Đông gần gần:

- Học thì phải đi đôi với hành. Ngành xây dựng càng cần người biết rõ thực tế công việc, cộng với lòng nhân đạo con người mới mong có được kết quả như ý. Cô làm theo lý thuyết, thì nên ở nhà học môn nữ công gia chánh. Kẻo có ngày tiền của gia đình cô phải ra đi vì sự bất cẩn, lỗi làm ăn vô trách nhiệm gây ra.

Việt Hà hét lên:

- Ông ... dám trù ẻo tôi à?

- Tôi không có ý gì khác ngoài việc muốn nhắc nhở cô. Công trình kém chất lượng cô có thể làm lại. Nhưng mạng con người, không tiền bạc gì bù đắp nổi.

Dứt câu, anh chậm rãi bước lên cầu thang tòa nhà. Anh biết Hà tức anh kinh khủng.

Anh đâu muốn chọc giận cô nhóc, nhưng chả hiểu sao, mỗi khi phải đối diện cô là anh toàn tuôn ra lời lẽ cay cú, khó nghe. Lạ thật!

Từ đó cho đến khi ra về, anh cố gắng im lặng. Việt Hà nói sao, anh theo vậy y như một rôbốt máy. Hành động của anh khiến công nhân phải cười lên. Họ cười anh chàng kỹ sư trưởng, phong độ đầy mình, vậy mà không hề biết galăng người đẹp. Đã thế còn dám chọc giận “cục vàng” của Tổng giám đốc nữa chứ ...

- Oa! Công chúa tính dạo nơi đâu mà diện ác vậy?

Việt Hà vừa dắt chiếc Attila ra cổng, chưa kịp đóng cổng đã phải cau mày trước giọng nói ồn ào của Thủy Tiên. Nheo nheo cặp mắt đẹp, Việt Hà cong môi háy bạn:

- Cho ta xin hai chữ bình an đi Thủy Tiên. Ta thành công chúa, ắt nhỏ thành nàng tiên của Thượng đế.

Thủy Tiên rùn vai.

- Người ta khen thiệt lòng chứ không cần màu mè nịnh bợ Hà đâu. Mặc đồ mới phải “rửa” đó ghen Hà. Lần trước, ta mua chiếc vòng cổ, nhỏ bắt ta rửa hết ba ly kem Bạch Đằng. Bộ đồ này phải rửa chậu bánh xèo Âm Phủ đó ghen.

Việt Hà trề môi:

- Trời đất! Rốt cuộc nhỏ cũng lòi bộ mặt láu ăn của mình. Lớn cả rồi, đâu còn là sinh viên nữa, hờ chút là đòi rửa đồ. Coi chừng có ngày phải rửa ruột vì sự mập ú, không có người yêu. Lúc ấy mất công thành phố bị lụt lội, tội lắm.

- Xời! Quên đi Hà ơi. Với ta, tự do là muôn năm. Thích thì ăn, buồn thì lên mạng, thì quậy bạn bè, muốn đi đâu tùy ý. Ngu sao trời mình vào một gã đàn ông lạ hoắc lạ hươ. Vô phước cặp nhằm tên ghen hơn Hoạn Thư, có mà toi. Vì thế ta chả ngu đâu.

- Là nhỏ tự nói à ghen. Mai mốt lại phân bì so đo khi người ta có đôi có cặp.

- Không bao giờ điều ấy xảy ra. Bởi ta chẳng phải mấy năm nay chứng kiến tình yêu của nhỏ với ông Huy rồi sao chưa thấy gì thú vị hết.

Việt Hà thản nhiên:

- Ta và anh Huy chưa hề có sự ràng buộc. Dù ta yêu Huy, nhưng đàn ông họ thích sự nghiệp hơn, nên bây giờ ta sô lô rồi.

Thủy Tiên nhú mày:

- Hà nói thiệt hả? Chỉ mới xa nhau đây thôi, lẽ nào Nhật Huy đã quên nhỏ? Hà không buồn hay sao?

Việt Hà chậm rãi:

- Cuộc đời luôn có chuyện bất ngờ hiện hữu bên cạnh. Ta buồn nhưng được ích gì khi Huy cố tình quên ta. Tính ta, nhỏ biết rồi, không bao giờ chịu lụy ai cả. Bây giờ ta dành hết thời gian cho công việc.

Thủy Tiên chép miệng:

- Nếu hai người đổ vỡ, cho vàng khối ta cũng không dám yêu đàn ông. Tự do cho khỏi muộn phiền. Hà về đầu quân cho ba của nhỏ, phải không?

Việt Hà khoát tay:

- Vô nhà chơi, chuyện gì từ từ nói.

- Nhỏ định đi đâu mà.

- Cũng không quan trọng lắm. Ta định lang thang siêu thị, tìm mua vài món đồ. Nhỏ ghé chơi, ít ra ta cũng phải mời vô nhà chứ. Chút nữa đi cùng ta là được rồi.

Cả hai trở vào phòng khách. Việt Hà mở tủ lạnh lấy chai cam vắt rót ra ly mời Thủy Tiên.

Thủy Tiên chép môi:

- Đang đi ngoài nắng, vô nhà mà tự nhiên thấy khỏe hẳn. Biết vậy, ta đem theo đồ tắm, để ngâm mình dưới hồ tắm nhà nhỏ cho đã.

Việt Hà cười:

- Muốn thì ta đưa đồ cho mặc, khó gì chứ. Me Thái nè, Tiên ăn cho vui.

Thủy Tiên tròn mắt:

- Đâu ra món này vậy?

Việt Hà nói:

- Hôm rồi, mấy cô ở công ty của ba đi Châu Đốc lễ chùa. Mấy cô biếu ta cả một bịch để tới ba ký. Có cả bánh trắng sữa nữa.

Việt Hà nói tới đó, thì điện thoại bàn đổ chuông. Cô lẩm bầm:

- Ai mà gọi vào lúc này nhỉ?

Vừa nhai nhóp nhép trái me, Thủy Tiên vừa cười tùm tùm:

- Biết đâu chừng Nhật Huy gọi về.

- Không có đâu. Nhật Huy muốn thì anh ta gọi thẳng vào máy của ta. Tiên đừng mỗi cái mỗi nhắc đến Huy nữa.

Việt Hà nhắc máy:

- Alô. Nhà của Tổng giám đốc Nam Việt xin nghe ạ.

- ...

Việt Hà kêu lên:

- Chú nói sao? Công trình xảy ra sự cố à?

Đầu dây bên kia thoáng im lặng, rồi giọng Hoàng Đông vang lên thật trầm:

- Việt Hà? Tổng giám đốc không có ở nhà. Vậy cô có thể đến khu vực tòa cao ốc bên kia cầu Sài Gòn được không?

- Tôi ư?

Việt Hà tròn mắt, kêu to. Cô quên rằng mình nói chuyện qua điện thoại.

Hoàng Đông hơi cần:

- Đúng thế. Ngoài cô ra, còn ai thay Tổng giám đốc chỉ đạo được đám cán bộ kỹ thuật ở đây. Họ không biết tôi.

- Thì chú cứ nói thẳng chú là ai, ắt họ phải nghiêm túc thôi.

- Vấn đề không đơn giản đâu Việt Hà. Tôi rất mong sự có mặt của cô. Tôi xin lỗi đã phá hỏng một ngày nghỉ của cô. Nhưng vì công ty, tôi đành mạo muội. Tôi chờ cô bé đấy.

Việt Hà tính hét to lên khi câu cuối cùng của Đông lại gọi cô là “cô bé”. Nhưng bên kia, Đông đã cúp máy.

- Hừ! Cái lão Hoàng Đông này, bộ lão không có việc gì làm hay sao, chủ nhật cũng đến công trình. Ba chắc chắn không bắt nhân viên làm việc vào ngày nghỉ rồi, vậy thì lý do gì xui khiến lão ta xuống khu nhà cao ốc đó. Trưởng ban điều hành công trình là Hưng, cháu gọi mẹ Hà bằng cô. Dư luận bàn tán về Hưng chả mấy hay ho. Ba cô chưa muốn trị thẳng tay, vì chút quan hệ máu mủ họ hàng.

Thủy Tiên lo lắng:

- Chuyện gì mà nhỏ tổ ra lo lắng vậy?

Việt Hà khò lấp:

- Không có gì! Vài việc của công ty thôi.

- Nhưng hôm nay là ngày nghỉ kia mà.

- Với ngành xây dựng thì không hề có ngày nghỉ, khi công trình đang thi công.

- Nhưng Việt Hà là con gái của Tổng giám đốc ...

Hà ngắt lời bạn:

- Chính vì ta là con gái ba, là thành viên của công ty, vắng chủ nhà thì con gái phải thay thế cũng là thường tình mà. Chờ chút nhé!

Việt Hà đi nhanh lên lầu. Thay bộ đồ khác trở xuống, cô rủ Thủy Tiên:

- Đi với ta không?

- Tận đâu?

- Qua cầu Sài Gòn khoảng vài km. Chỗ ngã ba đường xuống phà Thủ Thiêm.

- Cũng được. Nhưng mà ...

- Hiểu Thủy Tiên chỉ có một Việt Hà. Ta hứa bao nhỏ một chầu bánh xèo Âm Phủ, được chưa?

Thủy Tiên cười tươi:

- Tuyệt vời. Ta không hề sai khi chọn nhỏ là bạn thân.

Việt Hà trề môi:

- Còn ta đang ân hận, sao lại chơi với một con bạn quá lão ăn đến thế. Chuyện gì cũng bị nhỏ cáo buộc cùng chữ “ăn”. Thôi, đi!

- Khoan đã, Sô ơ!

- Gì nữa đây. Ta đang rất vội đó.

- Biết rồi. Nhưng Hà mặc thế kia, còn ta mặc đầm thế này, e không tiện lắm. Cho ta mượn tạm bộ đồ khác.

Việt Hà bật cười:

- Hóa ra nhỏ cũng biết điều đó. Ta báo trước, dân xây dựng mồm mép lắm, nhất định phải xù lông nhím nghe không? Lên phòng ta, thích bộ nào thì mặc.

Thủy Tiên chạy nhanh lên lầu. Cô hoa mắt trước tủ quần áo của Việt Hà. Sao mà nhiều quá thế này. Giàu sang có điều kiện như Việt Hà lẽ ra nên theo nghiệp cầm ca. Bởi Hà hát rất hay và nhỏ còn chơi được ba loại đàn, khá giỏi:

đàn violon, đàn ghita và đàn piano.

Thủy Tiên cũng thuộc con nhà giàu nhưng so với Hà thì còn thua rất xa. Trở xuống với bộ đồ Jeans màu rêu đất, Thủy Tiên nói:

- Được không Hà?

- Vừa lắm. Bộ đồ này rất hợp với Tiên. Nhớ phải kiêu kỳ một chút. Để rồi ta làm mai cho một chàng.

- Xời! Ốc không mang nổi mình ốc, còn đòi mang cọc cho rêu. Bà lo cho bản thân trước, có đâm hoa kết trái, mới nói được.

Việt Hà tủm tỉm cười. Cô chợt nghĩ đến Hoàng Đông. Nụ cười khinh bạc luôn ngự trị trên khuôn mặt đầy nam tính, ngoại trừ đôi mắt rất sáng và vô cùng ấm áp khi nhìn người khác. Thủy Tiên liệu có đầu vũ miệng lại “lão quái, Đông không nhỉ?

Mỗi người một xe, hai cô ái kẻ chạy Attiia màu đen, người chạy Attila màu trắng nhắm hướng cầu Sài Gòn tăng tốc.

Hai chiếc xe chạy vào cổng khu dự án tòa cao ốc thì đã gần mười giờ trưa. Hai cô gái cùng đội nón kết lưới trai màu đen gọn gàng mạnh mẽ trong bộ đồ Jeans. Nhờ mặc đồ Jeans, dáng người Thủy Tiên cũng trở nên nhanh nhẹn, năng động hơn. Nhìn họ vô cùng dễ thương, xinh đẹp.

Việt Hà bước nhanh về phía có nhiều công nhân đang đứng. Thủy Tiên cũng cố gắng bước theo Hà.

- Cẩn thận, kéo té nghe Thủy Tiên. - Việt Hà dặn bạn, – Yên tâm. Thủy Tiên không đến nỗi tiểu thư quá đâu.

Gần đến chỗ thi công, Việt Hà nghe rõ tiếng Hải Hưng oang oang:

- Trưa trờ trưa trật, anh còn không chịu cho anh em làm việc. Ngày ôm nay không ra khối lượng công việc, ai trả lương cho họ. Vì công trình, chúng tôi hy sinh cả ngày nghỉ, chả lẽ anh không biết. Mà tại sao anh nhất định không cho chúng tôi làm?

Hoàng Đông từ tốn:

- Anh Hưng à! Tôi nói rồi. Tôi không hề làm khó anh em. Gần hai giờ đồng hồ, anh cho thợ gỡ lớp gạch đó ra, bây giờ cũng xây lên cao nhiều rồi.

- Hừ! Chuyện mạch vữa trùng là điều bình thường của nghề xây dựng. Tôi làm đâu phải một tòa nhà này, đã thấy chuyện gì xảy ra đâu. Hoặc có thì ông Việt tự biết cách giải quyết. Anh hãy lo bảo vệ chức kỹ sư trưởng cho chắc chắn là được rồi. Lo chi bò trắng răng.

- Hừ! Ngày trước, Nhật Huy đâu bao giờ mất lòng thợ. Đói mà bày đặt trong sạch.

- Ông Việt có cô con gái xinh như hòa, quý như ngọc. Rang lấy lòng bố, để có điểm với con gái ...

Lao xao mỗi người một câu khiến Hoàng Đông giận điên người. Anh gằn gằn:

- Các anh không được ăn nói bậy bạ. Tôi chỉ muốn công trình được làm đúng qui định kỹ thuật. Một tòa cao ốc, bao nhiêu sinh mạng con người đặt vào viên gạch mạch hồ của chúng ta.

- Quan trọng hóa vấn đề.

Một ai đó hùng hổ:

- Mẹ kiếp! Cứ cãi qua cãi lại thế này sao anh Hưng? Để tôi cho hấn một cán bay vào miệng. Gần hết buổi sáng của người ta rồi.

Hưng cũng lớn tiếng:

- Anh em tiếp tục làm đi. Tội vạ gì thằng Hưng này gánh hết.

Nhổn nháo, đám thợ và phụ tiếp tục đặt gạch lên xây. Hoàng Đông giữ tay một người thợ lớn tuổi. Giọng anh lạnh băng:

- Bác dừng tay lại. Mạch hồ trùng liên tiếp ba đường thế kia, nguy cơ đổ tường là có thể xảy ra. Tại sao bác không chịu nghe tôi. Bác có lương tâm làm người không?

- Lương tâm mốc xì, Ông bỏ tay ra cho bác ấy làm. Nếu không, tôi không nể nang ông đâu.

Miệng nói, Hưng dùng tay kéo vai Đông. Tay còn lại, anh ta giơ chiếc thước gỗ tính đập vào đầu Đông.

- Anh Hưng không được hành hung người.

Tiếng thét tuy không lớn, nhưng đủ uy lực khiến Hưng buông ngay tay Đông. Vừa lúc Việt Hà bước đến.

- Việt Hà! Chủ nhật, em cũng xuống công trường à? - Hưng cười gượng gạo.

Việt Hà nhếch môi:

- Bất ngờ đi khảo sát mới phát hiện được lòng trung thực của đồng nghiệp, đối với sự sống còn của công ty chứ.

Hưng bối rối:

- Em nói gì nặng lời quá vậy Hà?

- Nhẹ nhẹ là do anh tạo ra. Chuyện này anh phải báo cáo rõ ràng với ba tôi.

Quay qua Hoàng Đông, cô từ tốn:

- Chuyện gì xảy ra vậy, chú Đông?

Chỉ tay vào bức tường được xây cao trên ba mét, anh nói:

- Cô nhìn kỹ xem. Những mạch vữa kia có thể chấp nhận được không?

Việt Hà cau mày. Tuy chưa nhiều kinh nghiệm thực tế. Nhưng việc ba mạch gạch xây trùng nhau hơn một mét ngang thế kia, quả thật vô cùng nguy hiểm. Việt Hà gằn gằn:

- Anh Hưng! Là ai xây vậy?

- Cô chủ à! Là tôi ... Tôi phát hiện ra khi tường đã lên cao hơn chín hàng gạch. Tôi tính tháo ra, nhưng mà ... - Bác thợ lớn tuổi bối rối.

Việt Hà kêu nhỏ:

- Không thể tin được! Một thợ cả có tay nghề cao nhất công ty, chả lẽ bác không hiểu mức độ nghiêm trọng tột độ của những mạch vữa trùng liên tiếp?

Cô giận dữ quay sang ông anh họ:

- Anh Hưng! Anh giải thích thế nào hả? Ba tôi tin anh, nghĩ anh là con cháu trong nhà thì sẽ hết lòng với công ty. Vậy mà anh cố tình để thợ làm sai không cho sửa. Phải anh có mưu đồ hại ba tôi không? Gia đình tôi sống không tốt với anh sao?

Hải Hưng cuống quýt:

- Việt Hà! Anh xin lỗi. Là do anh ỷ y, anh nghĩ một chút không can hệ gì, bởi chúng ta đã gia cố hồ móng rất chắc chắn. Vì thế anh mới bỏ qua. Anh hoàn toàn không có ý gì xấu cả. Anh thề đấy. Em đừng nói lại với ba em. Tội nghiệp anh mà Việt Hà.

- Tội nghiệp anh, rồi ai tội cho ba em? Làm thợ hồ, anh thừa biết những mạch hồ trùng sẽ gây ra hậu quả khôn lường. Nặng nề thì một vài năm sau, mưa làm thấm tường, độ lún của nền móng mượn sẽ tạo lên độ rung nứt tường, khả năng của cả căn lầu này bị đổ sập.

Lúc đó, người ta đang ở, điều đau thương xảy ra. Kẻ lãnh hậu quả chắc chắn là ba tôi rồi.

Vậy mà khi kỹ sư trưởng, người đại diện cho ba tôi đề nghị anh tháo gỡ gạch, anh còn lảng mạ, hành hung người ta. Chuyện xảy ra trước mắt hàng chục người, anh bảo tôi giấu ba tôi được sao?

Hưng về hồi hận:

- Anh biết lỗi của mình rồi. Anh sẽ cho thợ làm lại. Em hãy bỏ qua cho anh một lần nghe Hà.

Việt Hà dứt khoát:

- Không cần làm nữa anh về nhà đi. Sáng mai tới văn phòng gặp ba tôi mà trình bày.

Hoàng Đông vội lên tiếng:

- Cô chủ à! Đừng nóng giận như thế. Chuyện còn sửa được, cô nên cho anh ấy cơ hội sửa chữa. Dù gì hai người cũng là anh em.

Việt Hà vẫn gay gắt:

- Anh em thì sao chứ? Bộ là anh em rồi muốn làm ông trời cũng được sao?

Đông kiên nhẫn:

- Ý tôi chỉ muốn nói, chuyện có thể cho qua, cô đừng làm lớn, kéo ...

- Chú không cần giảng đạo cho tôi. Tôi biết tôi phải làm thế nào. Mọi người làm việc đi.

Chợt nhớ, cô gần gần:

- Bộ ba tôi bất chú bữa nay xuống công trình à?

- Không có.

- Trời ạ! Vậy thì lý do gì khiến chú bỏ ngày nghỉ, xuống đây chứ?

Hoàng Đông rùn vai:

- Tôi muốn học hỏi, kinh nghiệm thực tế. Và ngày hôm nay tôi không biết phải làm gì cho hết ngày, nên tôi đi học hỏi thôi.

- Ôi trời! Đường đường một trang nam nhi như chú, chẳng lẽ không có nơi để nghỉ ngơi, hay vài người bạn để tâm sự? - Việt Hà buột miệng.

Hoàng Đông tỉnh bơ:

- Bạn bè thì ai không có chứ. Tại tôi, không thích tốn thời gian vô ích.

- Thì chú rủ bạn gái đi chơi cũng tốt mà.

Lời đã thốt ra, thu lại không kịp nữa, Hà bối rối khi chạm vào ánh mắt của Đông. Cô vội nói:

- Xin lỗi ... chú. Thật ra, tôi chỉ ...

Đông khoát tay:

- Lỗi phải gì chứ. Tôi chưa đủ điều kiện để nghĩ đến việc có người bạn gái để tâm sự, thưa cô.

- Xạo xự! Đẹp tai cỡ anh, lại có chức có quyền, anh nói chưa có bạn gái, ma tin nổi.

Từ đầu đến giờ, Thủy Tiên thản nhiên trước mọi việc. Nhưng về mặt đầy nam tính, nụ cười cao ngạo nhưng vô cùng duyên rũ của Đông khiến Thủy Tiên bị rung động con tim.

Nên cô chợt xen vô.

Hoàng Đông ngỡ ngàng trước cô gái xinh đẹp, nhưng cách nói năng cũng bậm trợn không thua gì Việt Hà.

Đông nhếch môi:

- Cô là ai, tự nhiên sao bảo tôi nói xạo?

Việt Hà lúc này mới nhớ đến Thủy Tiên, cô vội nói:

- Thủy Tiên là bạn tôi. Giữa lúc tại tôi đang định ra phố thì chú gọi đến. Tôi đành rủ Thủy Tiên theo.

Hoàng Đông chép miệng:

- Ra thế! Rất vui được làm quen với cô. Thủy Tiên. Tên của cô gợi cho tôi nhớ tên một loài hoa.

Việt Hà cong môi:

- Thôi đi chú ơi. Tên nó giống tên ca sĩ Thủy Tiên đóng vai Bảo Yến trong bộ phim “Ngôi nhà hạnh phúc”.

Hoàng Đông so vai:

- Tôi chưa xem bộ phim này. Để hôm nào có thời gian, tôi nhất định coi thử, xem hai người họ giống như cô nói không.

Việt Hà bật cười:

- Chú khiến tôi tức cười ghê. Phim đang chiếu trên VTV3 vào các tối năm, sáu, bảy trong thời gian hai mươi một giờ mười phút, chứ không phải phim ở rạp đâu, chú ơi.

Hoàng Đông hơi què. Vì anh thật sự không quan tâm đến các phim truyền hình.

Buổi tối, anh dành thời gian tự học tiếng Nhật và truy cập thông tin trên mạng. Anh chưa biết phản ứng ra sao thì nghe Thủy Tiên gầm gừ:

- Thôi Sôcôla đắng ngắt kia. Mi tính xỏ xiên về vóc dáng thùng phuy lặn của ta chứ gì? Bạn bè gì lạ vậy hả?

- Ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi. Nhỏ đừng giận chứ.

Hoàng Đông nhìn quanh, rồi từ tốn:

- Tôi xin lỗi đã làm phiền đến cô ... chủ. Nếu còn ý định đi mua sắm thì cô hãy về đi, còn sớm mà.

- Hừ! Bộ chú không gọi tôi là “cô chủ” thì chú ăn cơm không ngon hả? Đáng ghét.

Hoàng Đông hơi cười:

- Tôi quen miệng rồi. Thì giống như cô vậy mà. Mặt mũi tôi thế này, mà ba hồi kêu “ông”, bảy hồi cô kêu tôi là “chủ”. Khiến tôi nào về nhà tôi cũng phải hỏi em gái tôi, coi tôi có già lắm không?

Thủy Tiên cười rũ rượi:

- Chúa ơi! Rốt cuộc thì hai người giống nhau cả thôi. Bắt tay huề đi. Việt Hà à! Đừng có gọi anh Đông như thế nữa, kéo ảnh mà ế thì nhà người bị làm vật tế thần mất thôi. Cả anh nữa, đừng gọi Việt Hà bằng câu “cô chủ”, kéo nó buồn.

- Thân làm thuê như tôi đâu dám gọi bừa. Lỡ Tổng giám đốc hiểu lầm cho tôi nghỉ việc thì tội cho tôi lắm đó, Thủy Tiên.

Thủy Tiên so vai:

- Ba nhỏ Hà rất tế nhị. Bác ấy sẽ không để một lời xưng hô ảnh hưởng đến công việc đâu. Anh đừng lo xa quá.

Việt Hà gật khế:

- Về thôi, Thủy Tiên. Ta ghét những ai ngốc nghếch tự mình hạ thấp bản thân lắm.

Dứt câu, cô mặc kệ Hoàng Đông nghĩ gì, Việt Hà bậm môi kéo tuột Thủy Tiên đi.

Thủy Tiên quay lại nhìn Đông. Vẻ mặt anh chàng ngẩn ra trông thật tội nghiệp. Thủy Tiên le lưỡi trêu anh. Và trong tích tắc ấy, cô chợt thấy tim mình đập loạn cả lên. Cô đủ bản lĩnh để nhận ra Đông là người đàn ông đầy cá tính. Tương lai của Đông sẽ vô cùng sáng sủa. Được làm bạn với anh chắc chắn vui hơn đám bạn học cũ của cô. Dù thực tế, chưa chắc Đông dám bỏ tiền bao cô ăn một bữa ngon nhất. Điều ấy chẳng quan trọng. Cuộc đời đâu chỉ duy nhất ăn uống. Cần phải sống với nhau bằng chữ "Tình" nữa kìa. Việt Hà yêu Nhật Huy, thì anh chàng kỹ sư hàn sĩ này chỉ là một con số không tròn trĩnh, bên lề cuộc sống của Việt Hà.

Vậy thì, Thủy Tiên ơi! Hãy thử một lần bước vào trái tim người đàn ông này, được không hả?

- Anh Hai! Chuyện gì khiến anh Hai phải lo lắng vậy?

Mai Xuân cầm cuốn tự điển Anh Việt trên tay. Mắt cô bé mở to, nhìn anh đang ngồi ngẩn ngơ nơi ghế đá. Vẻ mặt anh Hai căng cứng, khiến Mai Xuân không thể không quan tâm.

Giật mình, Hoàng Đông nhìn em gái, anh mỉm cười:

- Anh không sao. Mà tự nhiên sao Út hỏi anh câu đó?

- Tại em thấy anh Hai cứ ngồi lặng lẽ hàng giờ đồng hồ. Nhà mình im ắng quá, em rất sợ không khí buồn bã, anh ạ.

- Út à! Em còn nhỏ, đừng có suy nghĩ lo lắng chỉ cho mau già. Em chỉ cần học cho giỏi, bao nhiêu đó đủ khiến mẹ và anh chị vui rồi. Em cần anh giúp gì cho kỳ thi sắp tới không?

Mai Xuân nhẹ nhàng ngồi xuống bên anh trai, cô khẽ lắc đầu, bờ môi xinh hơi héch lên:

- Mẹ và anh, chị lo cho em quá đủ đầy rồi. Mục đích của em là thi tốt nghiệp thật xuất sắc.

- Em làm hồ sơ dự thi đại học chưa? Em sẽ học kinh tế theo ý định của mẹ chứ?

Mai Xuân lắc có:

- Theo anh Hai, em đủ khả năng đậu đại học không?

Hoàng Đông chậm rãi:

- Em thi ngành nào, tùy em chọn. Anh Hai tin tưởng vào em nhất định em sẽ đậu một trường đại học quốc gia. Em yên tâm, hiện tại, anh Hai đủ khả năng nuôi em học đến nơi đến chốn. Cố gắng nghe em.

- Em cảm ơn anh Hai. Em dự định thi Học viện Ngân hàng hoặc Đại học Ngoại thương.

- Thi Ngoại thương hơi khó đó. Anh Hai e rằng vốn Văn học của em không khá lắm.

Mai Xuân cười cười:

- Anh yên tâm. Tuy không học xuất sắc như các môn tự nhiên. Nhưng Văn, Sử, Địa của em cũng đạt từ bảy điểm trở lên. Em đã có bằng C Anh văn, bằng A giao tiếp tiếng Hàn và Trung. Em dự định học thêm môn Pháp văn. Nhưng kẹt là năm nay em thi tốt nghiệp.

Nghe Mai Xuân nói, Hoàng Đông quá đỗi ngỡ ngàng, anh rưng rưng:

- Mai Xuân! Tiền đâu mà em học thêm được nhiều môn như thế. Sao anh không biết gì hết vậy?

Mai Xuân mỉm cười:

- Gì mà anh la lớn thế. Thời buổi này không tự học, thì khi ra trường tiền đâu để tìm một chỗ đứng hả anh. Chị Ba cho em tiền ăn sáng, mẹ cho em tiền mua sách vở. Môn nào mượn bạn được thì em không mua. Gom góp từng chút, cuối tháng đủ tiền đóng học phí.

Tội cho chị Ba thôi. Vì em, chị thức khuya dậy sớm lo buồn bán. Chị nhất định bắt em phải học thật giỏi.

Giọng Mai Xuân sưng buồn:

- Chị Ba nói, em học giỏi được như anh Hai, gia đình bên nội mới không khinh khi mẹ nữa.

Hoàng Đông thờ dài:

- Em còn nhỏ, đừng lo lắng đến những chuyện bên ngoài gia đình ta. Mẹ là người chịu thương chịu khó, biết phải biết trái. Trời không phụ lòng người. Rồi một ngày nào đó, ông bà, cô chú nhất định hiểu và thương mẹ.

Mai Xuân nhếch môi:

- Riêng em, em không lạc quan được như anh Hai. Em không bao giờ quên lời nói của nội, mỗi khi mẹ dẫn em về thăm anh. Mười lần đủ chục, nội đều nói:

“Mày nhấm nuôi nổi hai đứa nhỏ thì nuôi. Còn không đem về đây cho tao. Tao e rằng cứ tình trạng này, có ngày hai đứa nó thất học, đi hoang hay đi bán vé số, lượm ve chai cũng nên”. Những lời nói của nội, em khắc ghi trong tâm. Em hận ông bà, cô chú, hận ba và em thế phải học thật giỏi để vươn lên.

Hoàng Đông nhẹ giọng:

- Xuân à! Em đừng giận nội, kéo tội nghiệp. Ông bà cũng vì lo lắng cho tương lai của anh em mình.

Mai Xuân bướng bỉnh:

- Nếu ông bà thật sự lo lắng cho chị Ba và em, thì không có cái cảnh ngày mẹ đau nặng, ba bỏ đi biệt, nhà không tiền thuốc thang cho mẹ, hai chị em lơ thơ lắt thắt, không ai chăm sóc, sống lây lất nhờ chén cơm chén cháo của hàng xóm. Ông bà nội giàu khét tiếng vùng Cam Ranh, vậy mà có duy nhất ba đứa cháu nội, lại bỏ rơi hai đứa. Đó gọi là lo lắng, yêu thương sao? Rồi thật buồn cười!

- Mai Xuân! Chuyện cũ rồi, em đừng nhắc lại được không. Mười lăm năm rồi, bây giờ nội cũng già yếu, Út đừng giận nội nữa. Dù sao chúng ta ...

Mai Xuân ngắt lời Đông:

- Ý anh muốn nhắc em, dù sao chúng ta cũng là con cháu họ Trương Hoàng. Máu chảy ruột xót, lá rụng về cội, đúng không?

Cô nhếch môi:

- Em thì dễ rồi. Nhưng chị Ba thì khó đấy. Nổi hận dòng họ đã biến chị Ba thành con người máu lạnh vô tình. Ngoại trừ mẹ, anh Hai và em ra, chị Ba không bao giờ mỉm cười với ai hết. Cứ đà này liệu chị Ba có tìm được niềm vui, hạnh phúc không?

- Chà! Anh Hai và Út Xuân dám nói xấu em hả? Út không khai, chị nghĩ chơi Út ra.

Mai Hạ tay xách giỏ, tay xách theo một bịch xốp đầy nhóc trái cây. Hạ vừa ra phố về Mai Xuân reo lãnh lót:

- Hồng có đâu! Ai dám nói xấu chị Ba chứ. Hai anh em đang đổ nhau, chị Ba sẽ chọn ai trong hai chàng Sơn Tinh, Thủy Tinh làm anh rể của Út đó mà.

- Nhóc con! Miệng mồm y như tép nhảy. Anh Hai chưa tìm cho mẹ một cô con dâu, chị Ba nhất định không đi đâu hết.

Mai Xuân cong môi:

- Chị à! Tuổi xuân con gái có thời. Chị không nên cố chấp, kéo mãi mốt “tuổi đuổi xuân đi” tội cho em không có anh rể đó.

Hoàng Đông bật cười:

- Út à! Nói ít chứ. Nói nhiều, Mai Hạ không cho Út ăn me Thái đó. Nhỏ này ngon lành ghê há, dám mua cả bịch me Thái thế kia. Bộ hôm nay, ông thủ quỹ hà tiện của Hạ đi vắng hả?

Mai Hạ so vai:

- Em không bao giờ tốn tiền vào chuyện ăn quà vặt kiểu tiểu thư này đâu. Một ký me, em mua được ba ký gạo. Ngu sao ăn me, để có ngày nhịn đói. Là chị Anh Thư gởi cho Út Xuân.

Mai Xuân liếc nhìn Đông, cô dè dặt:

- Chị Ba nhận làm chi quà của chị Thư. Em không muốn chị ấy coi thường chị em mình. Em cũng không bao giờ tiếp tay với chị Thư để bắc cầu tình cảm cho chị Thư và anh Hai đâu.

Mai Hạ từ tốn:

- Em nghĩ chị ham ăn lắm sao. Hôm nay chị Thư đi cùng anh trai chị ấy. Chị đâu thể từ chối tuyệt tình khi anh Hoàng Anh từng ưu ái anh Hai mình. Chị đành phải nhận thôi.

Anh Hai không giận em chứ?

Hoàng Đông lắc đầu:

- Sao lại giận em nhỉ. Cuộc sống quả thật không thể cặn tình cặn nghĩa. Anh chỉ dặn hai em, đừng nhận của Anh Thư những món quà có giá trị nhớ chưa.

- Dạ, tụi em biết rồi.

Mai Xuân bóc một trái me đưa vào miệng cô gật gù.

- Ngọt ghê. Đúng là tiền nào của ấy.

Mai Xuân nháy mắt với Đông:

- Anh Hai muốn ném thử không?

Đông rùn vai:

- Thôi đi! Anh Hai đâu khoái mấy món trái cây của đàn bà con gái.

Mai Xuân ngân nga:

- Anh Hai tuyệt vời. Em sẽ không từ chối bịch me này đâu. Anh Hai còn nhớ bài thơ “Làm anh” không?

Làm anh khó lắm.

Phải thương em nhiều.

Có quà chơi đẹp.

Phải nhường cho em.

...

Làm anh thật khó.

Nhưng mà thật vui Ai thương em Út Thì làm được thôi.

- Em đọc vậy đúng không anh Hai?

Hoàng Đông và Mai Hạ bật cười khanh khách. Đúng là không thể nào giận được nhỏ Út ranh ma quỷ quái này.

Mai Hạ bảo Xuân:

- Cho em một nửa, nhớ để dành nhóp nhép khi học bài. Thêm gì cứ nói, chị Ba mua cho ăn, tất nhiên là không được đòi hỏi các món cao lương mỹ vị à ghen. Ăn sao cho có sức, để thi đậu đại học là mẹ và anh chị mừng rồi.

Mai Xuân chớp mắt:

- Em cảm ơn chị Ba. Không cần phải bồi dưỡng đâu, chị ơi. Em thích có dáng người mi nhon thôi. Em hứa không để mẹ và anh chị thất vọng về em. Bây giờ em vào học bài đây. Bái bai!

Loáng cái bóng Mai Xuân đã khuất sau cánh cửa gỗ. Mai Hạ chép miệng:

- Thấy nhỏ Út chịu học, em mừng lắm. Cũng may dạo này chuyện buôn bán của em cũng tốt hơi rất nhiều. Nhỏ Út không lo đói cơm khát nước nữa.

Hoàng Đông cười nhẹ:

- Em ráng ít tháng nữa, công việc của anh Hai ổn định. Anh sẽ cố gắng mở cho em và mẹ một shop quần áo, như thế em đỡ vất vả hơn.

Mai Hạ, cười cười:

- Cám ơn anh Hai. Em không thích bán áo quần, em đã thuê được một gian phòng nhỏ trước cổng bệnh viện Chợ Rẫy. Em định sẽ bán hàng tạp hóa, những đồ dùng cần thiết của bệnh nhân.

- Vốn nhiều không Hạ?

- Dạ, trước mắt cũng khoảng năm chục triệu.

Hoàng Đông kêu lên:

- Nhiều thế, tiền đâu chúng ta có?

- Chuyện này mẹ và em đang tìm cách vay thêm ở ngân hàng, chắc là được anh ạ.

Hoàng Đông thờ dài:

- Anh thấy mình có lỗi thật nhiều với mẹ và các em.

- Anh đừng nói vậy, mẹ nghe được mẹ buồn. Từ từ rồi anh sẽ ổn thôi. Em tin như thế.

Ừa! Hôm nay anh không đi làm hả?

- Buổi sáng anh và Tổng giám đốc đi công trình ngoài Vũng Tàu. Chiều nay anh được nghỉ.

- Công việc của anh thuận lợi bằng bên Hoàng Anh không?

Hoàng Đông cười nhẹ:

- Như nhau cả thôi.

Mai Hạ chợt nói:

- Ngày trước, mẹ muốn em học Kinh tế hoặc ngành Y. Mẹ nghĩ làm kinh doanh mau khá hơn. Đến bây giờ mẹ vẫn muốn điều đó ở Út Xuân. Tiếc rằng cả anh và nhỏ Út đều chọn con đường riêng của mình.

Hoàng Đông tự tin:

- Nhỏ yên tâm. Anh Hai nhất định sẽ làm thay đổi cuộc sống của gia đình ta. Em biết đó, ngành xây dựng mấy ai nghèo đâu.

- Em hiểu và rất tin vào bản lĩnh của anh. Giá như chúng ta có vốn, em nghĩ anh sẽ tự mình nhận công trình, như thế tốt hơn nhiều, anh nhỉ.

Hoàng Đông cười?

- Có vốn thì nói làm gì hả em. Nhưng cuộc sống biết bao người giàu lên từ hai bàn tay trắng. Ăn thua mình có chí hay không kia. Hai mươi sáu tuổi, anh còn rất nhiều thời gian để phấn đấu, em ạ.

Mai Hạ đứng ngất:

- Giá như anh em mình chỉ có mẹ là người thân duy nhất, thì em không uất ức anh ạ.

Đằng này, ông nội là chủ một doanh nghiệp sản xuất hàng nhựa nổi tiếng của thành phố.

Các cô, các chú đều có công ty riêng để tự lập. Vậy mà không ai thèm nhớ tới những đứa cháu nghèo này. Em và nhỏ Xuân sao cũng được. Còn anh Hai sống với nội từ nhỏ, mang danh là cháu nội đích tôn, vậy mà nội đành đoạn bỏ mặc anh bơ vơ chãi. Đúng là đáng sợ.

Hoàng Đông ân cần vỗ vai Hạ:

- Hạ à! Em đừng suy nghĩ những chuyện đó nữa. Trở về nhà mình, anh đã thề nhất định phải tự mình làm thay đổi cuộc sống gia đình. Ông trời không nỡ hại kẻ chịu thương chịu khó đâu em.

Giọng Mai Hạ khắc khoải:

- Em biết! Nhưng em vẫn thấy giận nội. Mai này, khi nội già, ngoài anh Hai ra, ai thay anh chăm sóc nội chứ. Rồi còn cái việc thờ phụng gì đó. Nhà mình nghèo thế này, chỗ đâu để mình làm trọn đạo cháu con hả

anh?

- Em gái à! Đời luôn tồn tại luật nhân quả. Phận chúng ta nghèo, nhưng nếu cần mình vẫn nhận trách nhiệm trước dòng tộc. Khi đó ai mắc cỡ, tự biết thôi mà.

Mai Hạ vẫn nói:

- Em thấy mẹ thật tội nghiệp. Các cô chú ý giàu, luôn coi khinh mẹ. Mẹ quá hiền lành cam chịu, chứ là em hả? Đừng hòng em chịu khuất phục. Em nhất định phải giàu lên bằng cách của em. Em tin mình chọn đúng hướng để đi.

Hoàng Đông cười:

- Anh Hai thấy em ốm nhiều đó. Em muốn làm giàu cũng đừng quên bảo vệ sức khỏe.

Công việc của anh ổn định rồi, hãy để anh phụ lo kinh tế gia đình. Chuyện tình cảm của em nữa, nên nắm bắt trân trọng, tình cảm của Vĩnh Khiêm.

Mai Hạ so vai:

- Anh lo làm gì chuyện của em. Em của anh nghèo hơn so với những cô gái khác nhưng vẫn đủ sức nắm giữ trái tim gã con trai cho riêng mình. Anh lấy vợ đi, em mới ra khỏi nhà được chứ.

Hoàng Đông nhìn ánh mắt cô em gái. Anh tin rằng Hạ làm được tất cả mọi điều mà nó muốn.

Anh không hề biết rằng, em gái anh vừa xinh đẹp, sắc sảo vừa thông minh nhạy cảm, dù trình độ của Hạ chỉ mới hết phổ thông, nhưng bù lại Hạ được ông trời ban cho sự thông minh tuyệt vời. Cô bỏ học đi làm chỉ mới bốn năm, song Hạ đã tạo cho mình một chỗ đứng khá vững. Cô âm thầm gầy dựng tương lai, không hé răng cho mẹ và anh biết gì về công việc của cô. Việc Hạ dự tính mở cửa hàng tạp hóa chỉ là điểm tựa để cô chạy đua cùng cô ruột của mình. Sự lanh lợi thông minh giúp cô luôn thành công trong việc kinh doanh. Cô chỉ duy nhất không đối đầu với ông nội mà thôi. Cô Út của Hạ vừa bị mất một công tơ nơ hàng ngoài Hà Nội, mà không hề biết kẻ nặng tay trên chính là đứa cháu ruột của mình.

Ngay mẹ của Hạ, bà cũng không hề biết con gái mình đang làm gì. Hạ nói cô đi làm công nhân dệt may. Và mẹ cũng tin như thế. Bà làm sao ngờ được, đứa con gái bướng bỉnh, phá phách của bà ngày nào, giờ đã trưởng thành. Ngày ba bỏ mẹ con Hạ ở lại, sau khi ba đã gom hết những gì có thể đổi thành tiền đem đi cầm, bán. Năm ấy Hạ đang học lớp bốn. Nhỏ Út chưa đi học. Hạ nổi tiếng phá phách chọc ghẹo bạn bè. Mẹ đã khóc vì cô rất nhiều. Mẹ không còn hy vọng vào Hạ nữa. Duy nhất một điều, Hạ vẫn đến trường và học rất khá.

Nhưng rồi Hạ không thi đại học. Cô muốn đi làm để phụ mẹ nuôi Mai Xuân. Hơn bốn năm bươn chải, Hạ đã có trong tay một số vốn kha khá. Nhưng Hạ vẫn làm như cô rất khổn khó. Cô đang chờ cơ hội, để cho các cô, chú của mình một bài học về lương tâm con người. Hạ nhất định trả cho mẹ vị trí đáng kính nhất mà dòng họ Trương Hoàng hai mươi mấy năm qua hắt hủi, rẻ khinh mẹ. Và cả ba cô nữa. Cái giá ông phải trả cho việc phụ rẫy vợ con, ắt không phải nhẹ. Vô tình trong một lần đi gặp đối tác, cô đã thấy ba mình.

Không ai biết điều đó. Cũng như mẹ và anh Hai của Hạ không thể ngờ rằng:

Mai Hạ đã có trong tay những gì cô muốn.

Căn biệt thự được kiến trúc xây dựng theo kiểu nhà Thái. Biệt thự Phượng Hồng được xây trên khu đất khá cao. Có tường rào bao bọc xung quanh. Cổng rất rộng, hai bên trụ cổng có gắn đèn nơi con mắt của hai con chim phụng. Bề ngoài, căn nhà thật sự là điểm nhấn đẹp nhất trên con đường dẫn vào khu biệt thự của thành phố.

Việt Hà bấm chuông cổng. Phải đến mười phút, cánh cổng mới được kéo ra. Việt Hà nhăn nhó:

- Chú làm gì, mà lâu lắc mới mở cổng cho tôi vậy. Nắng muốn chết.

Hơi bất ngờ trước cơn giận vô cớ của cô chủ nhỏ, ông Lâm từ tốn:

- Cô Hai thông cảm, tôi đang dở tay gắn lại hộp điện thoại. Dây bị đứt cô ạ.

Viết Hà cau mày:

- Việc này, chú chỉ cần “alô” gọi ra bưu điện, họ cho thợ đến sửa liền. Mắc chi chú phải lui cui làm chứ.

Ông Lâm nói:

- Chút xíu thôi, chứ có nhiều nhận gì mà kêu họ cho tốn kém hả cô. Việc gì làm được, tôi ráng một chút cũng được mà cô.

Việt Hà lau bầu:

- Chú đó, ba tôi đâu kêu ca chuyện tiền bạc chi tiêu trong nhà. Chú lo chi cho mệt.

Miệng nói thế, Hà vẫn hiểu những người giúp việc trong nhà cô đều giống nhau. Họ coi mọi việc nhà cô như của chính mình. Và luôn tiết kiệm tiền bạc cho ba cô, nếu việc đó họ có thể tự lo được.

Dắt chiếc Attila vào nhà, Việt Hà đi nhanh xuống bếp. Cô kêu nho nhỏ:

- Vú ơi! Con đói mờ mắt rồi. Vú nấu món gì mà ngon vậy vú?

Bà vú khẽ lắc đầu:

- Sô à! Con đúng là dẻo miệng, chưa ăn mà biết ngon sao? Vú không ham được người khác nịnh à nghen.

Việt Hà cong môi:

- Vú! Con đói thiệt mà. Mùi thơm cỡ này, cần gì ăn mới biết ngon hả vú.

Bà vú so vai:

- Được rồi, con ngồi chờ vú một chút. Ờ, sao con nói qua nhà Nhật Huy thăm bệnh kia mà. Rồi bệnh tình mẹ cậu Huy thế nào hả Sô?

Việt Hà nhăn mũi:

- Vú hỏi gì nhiều câu vậy, con biết trả lời câu nào trước đây.

Bà Vú từ tốn:

- Vú chỉ muốn biết tình trạng sức khỏe của mẹ cậu Huy ra sao. Con không muốn nói thì thôi vậy, vú không hỏi nữa.

Việt Hà cười ngặt nghẹo:

- Coi vú kia. Nhìn vú giận con thấy tức cười ghê nơi. Con giống vú chút thôi, vú chớ giận con, rồi không cho con ăn, con xỉu là vú mệt đó.

Cô chọt ôm vai bà, giọng thật nhẹ:

- Con qua thăm má anh Nhật Huy. Nhưng con buồn quá vú ơi.

- Đã xảy ra chuyện gì hả Sô?

Bà vú đặt tô nui xuống bàn, bà hấp tấp hỏi Việt Hà:

- Chuyện gì con hãy nói cho vú nghe, coi vú giúp được gì cho con không Sô?

Việt Hà lắc đầu:

- Không ai giúp con được vú ạ. Con đến nhà, mẹ và chị gái Nhật Huy tiếp con rất gượng gạo, khác hẳn những lần trước. Rồi sau đó, một cô gái khác tới. Họ vui vẻ nói chuyện với cô ta, quên luôn sự có mặt của con.

Bà Vú cau mày:

- Lẽ nào họ lại xử sự thiếu văn hóa với con chứ? Còn cô gái kia, con biết cô ta không?

Lắc đầu, Hà nói:

- Con thấy cô ta có nhiều nét rất quen nhưng con chưa từng gặp cô ta, vú ạ.

Bà vú chép miệng:

- Kệ đi con, chuyện đâu còn đó. Nhật Huy đang Ở Hà Nội. Cậu ta được như hôm nay cũng là do ba con nâng đỡ, ưu ái. Vú không tin Nhật Huy là kẻ vong ân bội nghĩa. Con đừng suy nghĩ, muộn phiền nghe Sô?

Kéo tay Hà đến bàn ăn, bà vú dụ giọng:

- Vú nấu món nui hầm giò heo, nắm đông cô cho con đây. Con ăn cho nóng.

Việt Hà thờ dài:

- Con buồn quá vú ơi, hết muốn ăn luôn.

Bà Vú rưng rưng:

- Sô à! Con nhất định không được nhịn. Vú biết con thèm ăn nui, nên hôm nay vú đã nấu riêng cho con ăn. Con không nên vì chuyện nhỏ đó mà bỏ ăn uống, phụ công vú nấu cả buổi cho con.

Ánh mắt bà vú như có ngăn nước sắp trào lã. Việt Hà nao lòng. Cô thương vú rất nhiều. Bởi từ khi cô biết cảm nhận được nỗi buồn vui của tuổi thơ, cô chỉ duy nhất có bà vú bên cạnh. Mẹ phải bỏ cha con cô, từ khi cô mới tròn một tuổi. Vú kể rằng:

mẹ cô rất đẹp, mẹ yêu thương ba vô cùng. Nhưng ông bà ngoại không chấp nhận ba làm con rể. Mẹ đã liều lĩnh trốn ông bà ngoại về sống với ba. Ngày ông bà ngoại xuất cảnh theo điện H.O, ông ngoại đã cho người bắt cóc mẹ về nhà, ép mẹ phải đi theo. Nếu không, ông sẽ cho giết chết cô. Vì chữ hiếu, chữ tình, mẹ cô đành gạt nước mắt theo ông bà ngoại ra đi.

Đã hai mươi năm trôi qua, Hà sống đơn độc trong tình thương trọn vẹn của ba và cả bà vú. Hai mươi mấy năm, vú đã dồn tất cả tình thương cho Việt Hà. Vì lẽ đó, cô không bao giờ làm vú buồn.

Khẽ ôm vai bà vú, cô thủ thỉ:

- Vú ơi! Con sẽ ăn hết sạch tô nui cho vú coi. Nhưng vú phải ăn cùng con đó.

Bà vú đành phải múc một chén nhỏ, bà ngồi xuống và hỏi:

- Ăn mau đi Sô. Ngươi là hết ngon.

Việt Hà vừa ăn vừa hít hà:

- Cay quá trời cay? Bộ vú tính đốt cháy bao tử con bằng ớt hay sao chứ?

Bà vú dụi dãi:

- Nấu cho con ăn, bữa nào vú cũng nêm nếm đúng mức. Chắc tại ...

- Ừ! Vú định ghẹo con hả?

Chun mũi lại vì cay, bắt chợt cô hót ngang lời bà vú:

- Ớt nào mê ớt chẳng cay.

Gái nào mà gái chẳng hay ghen chồng ...

Í, không được! Vú tính ghẹo con đúng không. Người ta còn con gái đồng trinh, lấy đâu ra vụ ghen tuông làng nhách kia chứ.

Nhìn bờ môi của Việt Hà đỏ mọng vì ăn nhầm ớt cay, bà vú bỗng bật cười. Cứ thế, hai vú con vừa ăn vừa trò chuyện thật vui.

Việt Hà lên phòng khách, cô chưa kịp uống nước thì xe của ba cô về tới. Ông Quốc Việt xách cặp táp đi thẳng vào phòng khách. Việt Hà định ủa ra ôm lấy cổ ba như mọi khi, nhưng ánh mắt cô vụt tối sầm, ly nước trên tay rơi xuống nền nhà vỡ tan. Vẻ mặt bơ phờ, hốc hác mặt mũi của ba khiến cô giật mình, lo lắng. Ánh mắt ông như hút hẫng đón đau ...

Cô thoáng rùng mình, linh cảm chuyện không hay đã xảy ra với ba cô. Cổ trắn tĩnh, cô bước đến bên ông Việt, ôm tay cha cô khẽ lay lay:

- Đã xảy ra chuyện gì hả ba?

Đưa cặp mắt thất thần nhìn con gái. Ông Việt run rẩy:

- Hết cả rồi, con ơi!

- Ba! Bình tĩnh ba ơi! Ba nói con nghe coi, ba đang gặp chuyện gì?

- Bình tĩnh được ư?

Ông uất ức đến thổ huyết trong tiếng nói:

- Ngàn này tuổi đầu, ba không ngờ mình thân bại danh liệt về thằng cháu vô lương tâm ấy. Trời ơi!

Việt Hà đưa ly cam vắt cho ông Việt, cô nhẹ nhàng:

- Ba uống nước cho khỏe. Chuyện gì mà dính dấp con cháu hả ba?

Ông Quốc việt nắm bàn tay con gái, giọng ông buồn sững:

- Sô à! Ba còn chút hy vọng vào con mà thôi. Con hãy xuống ngay khu chung cư cao cấp bên quận mười hai. Bằng mọi cách con hãy cố gắng tìm cho ra sự hao hụt vật liệu từ khâu nào. Sau đó con bình tĩnh đối chiếu từng phần của bản thiết kế với khâu thi công.

Tất cả vốn liếng của chúng ta nằm ở khu cao ốc này. Thằng Hưng đã lợi dụng lòng tin của ba, nó ăn cắp vật tư xây dựng tuồn ra ngoài tiêu thụ với số lượng rất lớn. Phần móng của dãy nhà số hai và ba đang bị lún, khả năng sập tòa cao ốc rất dễ xảy ra. Uy tín và tài sản mất, ba không tiếc, nhưng ba không thể vào tù. Ba không thể, Sô ạ. Con gái của ba, tại sao con chọn ngành xây dựng làm gì hả con? Liệu con có thể giúp ba được không Sô?

Những lời ông nói khiến Nhật Hà thoát rừng mình. Cuối cùng thì chuyện kinh khủng nhất đang trút xuống đầu ba cô thật rồi. Ông Việt lại nói:

- Ba muốn gọi Nhật Huy vô. Có Nhật Huy hy vọng của ba còn được an ủi, Sô ạ.

Đang suy nghĩ, Việt Hà cau mày khi cô nghe ba nhắc tới Nhật Huy. Tâm trạng đang rối bời của cô, chợt bùng nổ một cách giận dữ:

- Gọi anh ta vô phụ con à? Ba không cần đề cao Nhật Huy như vậy, kẻo có ngày ba sẽ thất vọng nhiều hơn. Con đủ khả năng tự giải quyết công việc.

Ông Việt ngẩn ngơ:

- Con và nó có sự giận hờn à? Lúc này vì ba, con dẹp tự ái lại nghe con. Công trình này, phần gia cố xây dựng móng do Nhật Huy chịu trách nhiệm giám sát. Cậu ta vô, con đỡ vất vả hơn.

Việt Hà gắt lên:

- Con đã nói không cần đến anh ta mà. Ba muốn Nhật Huy về, thì con không nhún tay vô đâu.

"Chắc chắn Nhật Huy đã làm gì đó khiến con gái ông giận rồi. Tính kiêu hãnh của nó, nhất định nó không gọi Nhật Huy vô đâu".

Ông Việt thở dài:

- Vậy con và Hoàng Đông cùng làm, được không con?

Việt Hà so vai:

- Đông là người phát hiện ra việc làm ăn gian dối cầu thả của ông Hưng. So với Nhật Huy, anh ta nhạy bén hơn nhiều:

Ông Việt nói:

- Chính cậu ta là người phát giác sự cố trước khi bên A họ biết được. Đông nói với ba, là có cách gia cố lại nền móng và công trình vẫn được bàn giao đúng hợp đồng.

- Ba tin lời Hoàng Đông?

Ông Việt gật đầu, giọng mệt mỏi:

- Cậu ta còn tiến xa hơn Nhật Huy. Ba tin cậu ta có hướng khắc phục hậu quả công trình. Chỉ tiếc cậu ấy ít nói, thời gian làm việc ở công ty chưa nhiều. Vì thế, ba cần sự hỗ trợ của con.

Mím chặt bờ môi, Việt Hà tự tin:

- Vì danh dự của công ty và của ba, con sẽ cố gắng hết sức mình.

Ông Việt từ tốn:

- Phải thận trọng nghe con. Tiền đồ, tương lai của con nằm trong ván cờ này. Ba hy vọng con và Đông tạo được kỳ tích.

Bất chợt ông hạ giọng:

- Hoàng Đông đi làm bằng xe đạp, e bất tiện cho việc đi lại. Ba muốn đưa cho cậu ấy chiếc Dream Thái của ba. Con thấy sao?

Việt Hà so vai:

- Chuyện này con chịu, không thể quyết. Con e là anh ta không chịu nhận. Tính anh ta ưa mặc cảm, tự ái lắm.

- Được rồi, việc này để ba lo cho. Mà con không được khi mưa khi nắng với cậu ấy, nhớ chưa?

Cong bờ môi, Việt Hà nói:

- Ba à! Ba sao ưa nghĩ xấu về con quá vậy ba. Con đủ khôn để xử sự với đời mà.

Ông Việt gật đầu. Sự mệt mỏi tan nhanh trên khuôn mặt cương trực của ông. Ông lại buột miệng hỏi:

- Nhật Huy có gọi điện cho con thường không?

Nụ cười vụt tắt trên môi cô. Không nhìn cha, giọng cô đầy xa vắng:

- Gần một tuần nay con không liên lạc được với Huy.

Ông Việt kêu lên:

- Tại sao lại như thế? Chẳng lẽ nó cũng muốn hại con luôn?

Việt Hà ngập ngừng:

- Con nghĩ chắc ...

Ông Việt gất lên:

- Ngày mai con tranh thủ ghé nhà nó hỏi mẹ nó coi sao. Thật là không thể chấp nhận nổi.

Nhật Hà không muốn cha phải suy nghĩ nhiều trong lúc này. Nên cô đành dạ thật nhẹ, thật buồn.

Giả như, Nhật Huy đừng nói lời yêu với cô, thì Việt Hà vẫn hồn nhiên vô tư trước cuộc đời.

Giả như, anh cứ giấu thật kỹ bản tính vị kỷ nhỏ mọn của anh trong tận cùng tâm tưởng thì có lẽ cô đã không đón đầu hụt hẫng thế này.

Phải chi Nhật Huy nghèo như Hoàng Đông, nên anh ta muốn bon chen giành giật với đời cho cam. Đàng này, anh ta đã giàu có lắm rồi. Sao Huy còn lợi dụng lòng tin của ba cô? Còn đâu môi chót lưỡi nói lời yêu thương với con tim luôn khát thèm tình cảm của Sô, để anh muốn mưu cầu mục đích gì đây? Anh muốn có được tất cả công ty Nam Việt, anh mới vừa lòng sao, Nhật Huy? Và tôi phải nghĩ sao về tình cảm của mình đây, Nhật Huy!

Làm việc cật lực một ngày trên công trình đang thi công, Việt Hà bàng hoàng trước những con số được điều tra. Rất may là Hoàng Đông phát giác ra việc vật tư bị cắt bớt một cách trầm trọng. Từ đó, anh tìm ra những sai lệch giữa thi công với thiết kế. Kết quả sẽ vô cùng, khủng khiếp nếu tòa nhà bị sập. Ba cô chắc chắn trở thành tội nhân của dư luận.

Trúng được thầu một công trình tầm cỡ quốc gia, không phải bất cứ nhà đầu tư nào cũng được tham gia dự thầu. Tài khoản vốn liếng một đời ba cô gầy dựng, ông đã đặt tất cả vào công trình. Ban điều hành công trình cũng được ông chọn lựa rất kỹ. Phần lớn họ đều là người làm ăn lâu năm với ba cô. Nhật Huy được ba cô giao nhiệm vụ kỹ sư trưởng công trình. Anh làm việc được bốn tháng thì chuyển ra Hà Nội để nhận việc xây dựng khách sạn năm sao cho kỳ Đại hội thể thao trong nhà châu Á, tổ chức ở Việt Nam. Nhật Huy được ba cô giới thiệu với Cục trưởng Cục Xây dựng. Nhờ thế anh được mời ra Hà Nội làm việc đã mấy tháng nay. Điều đáng nói là trước khi đi, anh đã thuyết phục được ba cô, để ông giao việc trưởng ban điều hành cho Hải Hưng, ông anh họ của Việt Hà. Dù ông Việt không mấy ưa Hưng, bởi sự mặc cảm, hận gia đình mẹ cô, nên ông rất dè dặt trong việc dùng Hưng. Vậy mà, Nhật Huy đã khiến ông xóa đi sự nghi kỵ Hưng. Để bây giờ cuộc đời ba cô, sự nghiệp của ba cô suýt chút tan biến thành cát bụi. Việt Hà không muốn tin người hại ba cô là Hải Hưng!

Sự thật rành rành ra đó. Trong vòng mấy tháng, Hưng đã bòn rút vật tư công trình biến thành tiền bỏ vô

túi.

- Là Tổng giám đốc tin anh ta quá, nên anh ta mới nổi loạn. Ngày nào cũng bia bọt um sùm đến tận khuya.

- Cô chủ biết không? Đạo mới vô làm, anh ta y như con chó cụp đuôi sau cái bóng của kỹ sư Huy. Xe không có mà chạy, bây giờ thì anh ta chạy Nouvo, mặt cứ kên kên thấy muốn đắm lắm.

Mỗi người một câu, họ nói về Hưng khiến Việt Hà nghe lòng bùng cả lỗ tai. Họ nói đúng sự thật, hay chỉ là “giậu đổ bìm leo” nhỉ?

- Cô chủ à! Chiều rồi, cô nghỉ đi. Việc không phải làm cấp cạp trong một ngày. Mai chúng ta tiếp tục công việc. Tôi thấy cô mệt rồi. Sáng giờ chưa ăn gì, không đủ sức để làm việc lâu dài đâu.

Giọng Hoàng Đông vang lên, đưa Hà trở về hiện tại. Quả thật cô rất mệt, thềm ngủ một giấc vô cùng. Hoàng Đông nhắc, cô mới nhớ, ngoài miếng bánh mì kẹp chả lụa hồi sáng, cả ngày nay cô chả có gì vô bụng hết. Ba cô biết, chắc ông chẳng bằng lòng nhìn cô rã rời mệt mỏi thế này.

Việt Hà gật đầu:

- Vâng, chúng ta ngừng đi.

Hoàng Đông đưa vào tay cô một hộp cơm, anh chậm rãi:

- Cơm hộp chắc không được ngon như cơm nhà. Cô ăn tạm cho đỡ đói.

Việt Hà khẽ nói:

- Cám ơn chú. Tôi không phải loại tiểu thư chỉ biết ăn ngon mặc đẹp đâu. Cơm bụi, cơm sinh viên gì, tôi cũng ăn cả rồi.

- Vậy thì cô ăn ngay đi. Coi vậy chứ cũng không tệ lắm đâu.

Hoàng Đông vừa nói, vừa lấy trong cặp sơ mi một tờ báo. Anh thản nhiên trải tờ báo lên những viên gạch. Anh nhẹ giọng nói:

- Cô ngồi luôn đây cho khỏe.

Không hề nhìn qua Hà, anh thong thả ngồi xuống và mở nắp hộp cơm, ăn thật tự nhiên.

Hơi bất ngờ trước cách ăn uống bình dân của Đông, Việt Hà dè dặt ngồi lên tờ báo được trải trên hàng gạch. Cô chậm rãi mở hộp cơm, cứ như nếu cô mở nhanh, cô sẽ làm đau hộp cơm vậy.

- Úy, trời ơi!

Cô nhăn mặt kêu khẽ.

Hoàng Đông nuốt vội miếng cơm vừa bỏ vô miệng. Anh hỏi cô:

- Cô chủ! Cô có sao không?

- Không! Tôi không sao.

Việt Hà nói, mắt cô vẫn nhìn sững vào hộp cơm.

Hoàng ông dọ dẫm:

- Cơm có vấn đề à?

- Không! Tôi ... tại tôi.

Cô ngắc ngứ mãi không thành lời. Khúc cá chiên vàng kia, lại là thứ cá cô không bao giờ ăn.

Đông chau mày. Là sao đây? Chả lẽ do cô ta không biết ăn cá?

Anh ân cần hỏi:

- Cô không thích ăn cá, đúng không?

Anh tỏ vẻ bứt rứt:

- Tôi đâu biết cô thích ăn món gì. Hơn nữa, muộn rồi, các món sườn ram, sườn nướng hay gà rôti đều hết sạch. Tôi đói quá, nên mua đại. Hay là cô cứ thử ăn coi sao?

Lão chủ này quả là không phải tay mơ, y như Đông đi guốc trong bụng cô vậy. Cô chưa hề ăn loại cá biển này. Liệu ăn vô, bao tử của cô có chấp nhận không? Không ăn, chả lẽ ăn cơm không ư? Đói mờ mắt rồi. Ngày xưa, Chúa đói quá, vì chờ Trọng Quỳnh nấu cho ăn món “mầm đá”. Cuối cùng, Chúa đành phải ăn tạm cơm với đĩa rau muống chấm tương “đại phong”. Vậy là Chúa cứ khen ngon mới lạ. Thôi thì, cứ ăn thử coi sao.

Hoàng Đông từ tốn:

- Cô giằm cá vô nước mắm rồi hãy ăn.

Quý tha ma bắt hấn đi? Rõ ràng hấn đang cầm đầu cầm cổ nhìn vào hộp cơm của hấn, vậy mà sao hấn biết cô đang phân vân trước món cá nhĩ?

Giả lơ, Việt Hà giằm khúc cá vào ngăn đựng nước mắm. Quả thật, không hề tệ khi cô ăn cùng cơm. Và có lẽ đây là hộp cơm mà cô cảm giác rất ngon. Chắc do cô giống ông Chúa xưa, vì quá đói nên ăn gì cũng ngon.

Đặc biệt hơn cả, Việt Hà chiếu cố sạch sẽ những hạt cơm trong hộp, vậy mà bụng cô vẫn thấy lơ lửng. Chuyện này đến tai vú chắt chắt vú không thể tin Hà ăn được hết một hộp cơm ... bình dân nhất.

Hoàng Đông tủm tỉm:

- Cô chủ thấy sao? Không tệ lắm, đúng không nào?

Miệng hỏi, tay anh quơ luôn hai hộp giấy bỏ vào bịch nilon.

Việt Hà ậm ừ lúng túng:

- Ủ! Tôi thấy ... rất ngon.

- Tôi biết mà. Cá biển thật ra ăn rất ngọt thịt. Nếu cô ăn được loại cá vừa câu từ biển lên, tôi đảm bảo cô sẽ không bao giờ muốn ăn cá nước ngọt nữa.

Việt Hà cong môi:

- Chú nói cứ y như chú là dân biển chính gốc vậy.

Hoàng Đông nói:

- Cũng gần như thế. Quê mẹ tôi ở Nha Trang, thi thoảng tôi về thăm quê ngoại. Và lần nào cũng được ăn thoải mái tôm cá cua ghẹ mực ... toàn đồ tươi sống cả.

Việt Hà tròn mắt:

- Ôi! Thì ra thế! Tôi mê biển lắm. Song ba tôi rất ít khi cho tôi đi xa, ngoại trừ Vũng Tàu. Tôi chưa hề tới Nha Trang.

Đông cười cười:

- Nếu cô muốn, xong công trình này, cô xin ba cô đi nghỉ một chuyến. Tôi tin là ông chủ không từ chối cô.

Việt Hà gật đầu:

- Chắc chắn tôi sẽ nghe lời chú. Mùa hè không còn nhiều ngày. Cũng nên đi một lần cho biết.

Hoàng Đông đưa cho Hà chai “Trà xanh không độ” Anh từ tốn:

- Cô uống nước đi. Hy vọng cô không chê loại nước giải khát này.

Ánh mắt Việt Hà thoáng bối rối trước chai nước của Đông. Người này không, hề cù lần chút nào. Hấn rõ ràng biết rõ cô thích uống “Trà xanh không độ”. Đang khát nước nên cô cảm ơn Đông, rồi thản nhiên cầm ống hút, hút một hơi dài.

Quá đã! Gần hết nửa chai nước. Cô chợt nhận ra Đông đang nhìn mình. Cô cắn môi, ném vào anh tia mắt Mang hình viên đạn:

- Bộ tôi giống mấy người thổ dân lăm sao mà chú nhìn tôi ghê vậy?

- Không! Trái lại, nhìn cô rất dễ thương ... Ờ, mà cô cũng nhìn tôi, nên mới biết tôi nhìn cô, đúng không? Coi như huê nhé.

- Chú thật à ... đáng ghét.

Đồng rùn vai:

- Cô chủ đừng ghét tôi. Nếu không, tôi bị hiểu lầm đó. Cô có biết câu “Con gái nói ghét là thương” không hả?

- Chú thật là quái đản! Tại sao cứ câu nào cũng kêu tôi bằng “cô chủ” thế. Bộ không gọi như vậy, chú ăn cơm không ngon hả.

- Tôi quen miệng rồi. Cũng như cô đó. Tôi mới hai mươi sáu tuổi, bị cô đặt ngồi vào ghế “nhị trưởng lão” thì sao chứ?

Việt Hà bối rối:

- Việc này ... việc này ... tôi cũng không biết nữa.

Hoàng Đông khẽ nói:

- Tôi muốn sự cộng tác của chúng ta hoàn toàn vui vẻ. Cô mà ghét tôi, e rằng ảnh hưởng tới công việc. Điều này tôi hoàn toàn không muốn đâu.

- Chú khéo nói lắm. Ai nói chú hiền, có lẽ người đó làm mất tiêu. Tôi xin thua.

- Cô chủ! Tôi hứa không làm phiền cô, sẽ không nói khi không cần thiết.

Anh chọt nhẹ giọng:

- Cô nhai tanh Chewing-gum cho hết tanh miệng Ăn cá, thì cỡ nào cũng không tránh khỏi “di căn” việc miệng có mùi cá. Tráng miệng tạm thời bằng Chewing-gum, coi vậy chớ rất tốt.

Tay anh đưa cho Hà nguyên cây Cool air Chewin-gum.

Chà! Hắn ta ga-lăng hơn Hà nghĩ, cô muốn nói một câu thật dịu dàng để đáp lại sự ân cần của Đông. Vậy mà, không hiểu ma quỷ dẫn dắt sao, câu nói của cô vừa khô vừa cộc:

- Cảm ơn!

Là sự kiêu hãnh chảnh chọe của cô tiểu thư nhà giàu, quen được chiều chuộng, kẻ đón người đưa. Việt Hà còn không hiểu lý do gì khiến cô cứ đối đầu với Hoàng Đông. Cô nhận thấy vẻ bất mãn thoáng quá trên gương mặt bình thản của Đông Việt Hà tự day nghiền mắng mỏ mình, vì thái độ quá đáng trên. Hoàng Đông đâu phải là bà vú, là Nhật Huy hay là nhỏ Thủy Tiên để cô mãi bắt anh chiều lụy mình.

Khốn nỗi, lời đã nói ra, làm sao thu về. đành để lần sau thôi. Việt Hà tự dặn lòng cô không nên gây hấn với Đông, khiến lòng tự ti của anh trở dậy. Cha con cô đang rất cần sự thông minh, linh hoạt của Đông lúc này.

Duy nhất chỉ một Hoàng Đông đủ bản lĩnh giúp ba cô tìm lại chỗ đứng cho công ty, không bị mai một trong tai tiếng.

- Việt Hà! Mấy hôm nay Hà đi đâu vậy? Ta đến nhà tìm hoài không gặp là sao?

Thủy Tiên xách một bịch sori đồ mọng đông đưa trước mặt Việt Hà, miệng Thủy Tiên cong cớn lên:

- Ăn không?

Việt Hà nuốt nước miếng:

- Ăn chứ. Nhỏ mua đâu món hàng độc này thế. Chưa thấy ở chợ bán mà.

- Trả lời câu hỏi của ta trước.

Việt Hà rên rỉ:

- Ta đi từ sáng sớm, tối mịt mới về nhà. Công việc lu bu quá.

- Xời! Chả phải nhỏ cũng là chủ công ty sao? Đã là sếp, thì việc đi sớm về trưa ai dám nói mình chứ? Sori của ông Tuấn biểu ta đem cho nhỏ đó.

Việt Hà hơi băn khoăn:

- Lâu ghê, ta không gặp ảnh. Sao anh ấy biết tao khoái sori nhỉ? Điều này làm ta áy náy quá.

- Nhỏ hỏi ta, rồi ta hỏi ai. Theo ta, anh Tuấn thích nhỏ, nên quan tâm để ý tới sở thích của nhỏ là chuyện thường tình thôi.

Việt Hà nghiêm trang:

- Thủy Tiên! Nhỏ biết chuyện của ta, sao còn tạo cơ hội cho anh Tuấn hả? Bộ muốn ta thành kẻ dối trá à?

Thủy Tiên gắt lên:

- Thật ra, có đúng Hà yêu Nhật Huy không?

Việt Hà so vai:

- Có cần ta phải nói nữa không Tiên?

- Ta không tin. Nhật Huy không phải mẫu đàn ông hợp với Hà. Ta luôn ác cảm với hắn.

- Tại sao vậy?

Thủy Tiên chậm rãi:

- Điều này khó giải thích lắm. Linh cảm mách bảo ta, Nhật Huy có điểm gì đó không thật tình với Hà. Nếu nhỏ yêu Nhật Huy, ta e rằng nhỏ không hề vui vẻ, hạnh phúc.

Thủy Tiên à Tại sao nhỏ lại có ý nghĩ ấy.

Thủy Tiên bậm môi:

- Người ta nói, mấy người đẹp đẹp như nhỏ thường là “hồng nhan da truân”. Hà không khổ vì tiền bạc, nhưng nếu yêu Nhật Huy, nhỏ sẽ khổ. Ta dám chắc đó.

Việt Hà le lưỡi:

- Thủy Tiên ơi ời! Bộ nhỏ vừa học lớp coi tướng số hả? Nói vậy, ta sẽ tự mình làm xấu mình đi, là hết khổ vì tình chớ gì.

- Đừng mơ đi, Sô ơi! Họa có là kiếp sau nhỏ xin làm người xấu xí thiệt, thì may ra mới có hạnh phúc. Nhưng ta chỉ nói, nếu Hà yêu ông Huy, Hà sẽ khổ thôi mà.

Chợt như nhớ ra, Thủy Tiên hỏi:

- Việt Hà! Anh chàng kỹ sư trưởng còn làm cho ba Hà không?

Việt Hà tròn mắt:

- Còn thì sao hả? Phải nhỏ thích người ta không?

Thủy Tiên khế nói:

- Thích thì sao chứ. Anh ta còn tốt hơn Nhật Huy đó. Nhỏ dám cá không?

Việt Hà bậm môi:

- Phải nhỏ phải lòng anh ta thật rồi không? Thương nhau trái ấu cũng tròn mà. Ta nói trước nghe, tính anh ta hơi khác người, nhỏ thích hắn, coi chừng phải uống thuốc trợ tim mỗi ngày.

- Ta bằng lòng, để được anh ấy coi là bạn. Nhỏ thật sự không chút tình cảm với ảnh chứ hả?

Việt Hà cảnh giác:

- Nhỏ có ý gì?

- Ta sợ trái tim nhỏ cũng vương mang hình bóng anh kỹ sư trưởng. Nếu ta cố tình xen vô, chả phải ta

và nhỏ thành tình địch à? Ta không thích như vậy.

- Yên tâm. Ta và hắc như mặt trăng mặt trời, không bao giờ hòa hợp được. Nhỏ làm bạn với hắc, e rằng miệng mồm của nhỏ phải tĩa tốt lại.

Thủy Tiên tủm tỉm:

- Vậy thì quá tốt rồi.

- Ta không hiểu.

- Đơn giản vậy cũng không luận ra được sao. Ta luôn quan niệm:

Ăn được ngủ được là tiên. Nhỏ bảo ta phải tĩa tốt miệng mồm đấy thôi.

Việt Hà trợn mắt. Cô đã hiểu ý Thủy Tiên muốn nói gì. Cô phá lên cười giòn tan:

- Trời ạ! Sao lúc nào nhỏ cũng nghĩ đến chuyện ăn uống hả? Thật ra, hắc không hiền lành như Tiên nghĩ. Hắc rất hay móc méo con gái, lời nói thì cay ca độc địa không kém bọn đi đòi nợ thuê đâu.

Thủy Tiên nheo mắt:

- Vậy hả!

Việt Hà so vai:

- Hắc không thuộc loại đàn ông dễ bị phụ nữ sai khiến.

- Vậy hả!

Việt Hà bức bối:

- Vậy hả gì chứ! Nói đến khô hời, mi vẫn muốn quen Hoàng Đông phải không?

Thủy Tiên mơ màng:

- Quen chứ. Và ta sẽ biến trái tim lạnh lùng như tên gọi của hắc thành trái tim ấm áp nhất, trái tim của Đông có hình bóng Thủy Tiên.

Việt Hà kêu lên:

- Nói bạo mồm bạo miệng quá đấy. Ta không ngờ nhỏ si tình như thế. Dù hắc đẹp trai còn hơn cả Nhật Huy, tài năng của hắc không chừng còn hơn hắc Nhật Huy vài bậc thật, nhưng Hoàng Đông là người đàn ông chừng mực. Hắc không giàu để có thể đáp ứng những gì nhỏ thích đâu. Kể cả việc dẫn nhỏ vô nhà hàng ăn vài món ngon, hiểu chưa hả?

Thủy Tiên tỉnh tuồng:

- Hiểu rồi! Ý nhỏ muốn nói Đông rất nghèo chứ gì. Điều ấy chả lớn lao hay quan trọng với ta. Tật ăn nhiều, ăn ngon của ta đâu phải không bỏ được. Tại bây giờ sống với ba mẹ, được nuông chiều nên ta ham ăn thôi. Nhưng ta sẵn sàng ăn cơm rau, để có được người đàn ông như Đông. Thời buổi này nhỏ đã thấy tay kiến trúc sư kiêm kỹ sư xây dựng nào nghèo chưa, khi kẻ đó có tài năng? Mai kia nhất định Đông sẽ công thành danh toại. Ta đoán chắc đó.

Việt Hà tủm tỉm:

- Không ngờ nhỏ si tình hắc vậy. Coi như hắc có phước rồi. Ta cầu mong cho những gì nhỏ suy nghĩ về hắc thành sự thật.

Thủy Tiên cong môi:

- Ta cảnh cáo nhỏ ghen. Nhỏ đã nói không ưa Đông, thì hãy để hắc đến với ta. Hai đứa không được đối đầu nhau vì một gã đàn ông. Chịu không?

Việt Hà dài giọng, vẻ hài hước:

- Yên trí đi Tiên ơi. Ta gọi hắc bằng chú, đâu có đứa con gái nào xinh đẹp, giỏi giang cỡ ta lại đi yêu "ông chú nghèo" kia chứ. Hơn nữa, trái tim ta đã có Nhật Huy.

- Nhất định không được thất tín đó.

Việt Hà khẽ gật đầu. Cô nhìn đắm đắm vào Thủy Tiên. Chẳng rõ từ đâu nhỏ Tiên lại có hứng thú, muốn trở thành cô bạn gái đặc biệt của Hoàng Đông nhỉ? Hoàng Đông! Chỉ nhắc đến tên hần, Việt Hà đã thấy bút rút khó chịu. Hần cứ như cây gai mọc trong mắt cô.

Chả đúng ư? Lần nào cô và hần nói chuyện, chỉ vài câu là đã gây lộn um sùm. Tại sao như thế? Việt Hà cố suy nghĩ, cũng không thể tìm ra câu trả lời ...

Cùng thời gian đó, cánh cổng nhà Hoàng Đông vang lên tiếng chuông lanh canh.

Đông đang ngồi ngoài ghế xích đu, nên nhanh chóng chạy ra mở cổng. Hoàng Đông kinh ngạc:

- Là mày hả Thành Danh? Bất ngờ thật.

Đông nhìn gã bạn thân bằng ánh mắt sẫm soi. Thành Danh kêu lên:

- Cái thằng này còn không chịu kéo cổng cho tao sao? Nặng kinh người. Tao biết thế này, chả thèm về đây mùa này nữa.

Hoàng Đông khẽ cười:

- Thấy mày, tao mừng quá nên quên chớ bộ. Đưa giỏ tao xách cho, mày vô đi.

Thành Danh đưa giỏ xách qua tay Đông.

Đông chép miệng:

- Chà! Mày vừa đi Cao nguyên hay miền Đông về hả? Nhìn giò phong lan, thấy mê quá. Mày định biếu ba vợ à?

- Thằng quý! Biết tao đem về đây, lẽ ra mày phải hiểu tao muốn tặng ai chứ? Ba vợ nào hả? Coi chừng tao bẻ răng mày đó Đông.

Thành Danh đẩy chiếc mô tô vào cổng. Phía sau bọc-baga xe, anh cột một giỏ trúc thật lớn, bên trong là những lan rừng đang nở bông.

Hoàng Đông tinh quái:

- Nói thế, mày cho tao hả? Cám ơn nhen.

- Bộ tao có điên đâu mà tặng hoa cho mày. Dân xây dựng như mày chỉ khoái sắt thép xi măng thôi. Là nhỏ Mai Xuân dặn tao đi rừng, nếu gặp hoa lan, cố gắng đem về cho Xuân. Mai Xuân có nhà không?

Thành Danh không ngại ngần nói thẳng cho Đông nghe. Hoàng Đông trợn mắt:

- Ê! Mày tặng nhỏ Út hoa lan theo nghĩa gì đây. Tao không muốn mày tặng em gái tao trái tim đau, thằng quý. Đạo này nó đang lu bu với những bài văn, bài toán, chắc chắn nó không còn thời gian ngắm hoa rồi.

Thành Danh so vai:

- Mày làm tao buồn cười quá, Đông ơi. Tao coi Mai Xuân như em Út, nó mê sưu tầm hoa kiểng, mày là anh mà chả hiểu đến suy nghĩ của em Út gì hết. Mai Xuân nhìn thấy những nhành lan này, tao đảm bo nó mừng hơn cả cho đồ đẹp nữa kìa.

Hoàng Đông rùn vai:

- Hy vọng là vậy.

Anh chưa nói dứt câu, đã nghe tiếng Mai xuân reo lên mừng rỡ:

- Ôi! Em không nhìn lầm chứ? Là anh Danh đây mà.

Vừa reo, Xuân vừa nhỏ phì miếng thịt cô vừa ăn vụng dưới bếp, ra nền nhà.

Hoàng Đông trợn mắt:

- Út! Không phải em đang học bài trên phòng à? Sao lại từ bếp lên. Xuống ăn vụng đồ mẹ nấu, đúng không? Ôi, là con gái! Hư ghê!

Mai Xuân cười xòa:

- Anh Hai à! Chưa gì đã kết tội em ghê thế. Em đói bụng, xuống xin mẹ món chả cá mẹ vừa chiên. Mẹ trộn cá và thịt lẫn vào nhau. Ăn ngon tuyệt cú mèo luôn.

Thành Danh cười:

- Lâu không gặp, Mai Xuân lớn nhanh ghê. Gặp em ngoài đường chắc anh nhận không ra đó. Em học hành ổn chứ?

Mai Xuân cười:

- Cám ơn anh, em vẫn ổn. Học kỳ một, em đạt học sinh giỏi. Em hy vọng em thi tốt nghiệp tốt, anh ạ. Độ rày anh đi đâu mà không ghé nhà chơi, anh Danh?

- Nghề của anh mà, nay đây mai đó quen rồi. Chuyến vừa qua, anh lên rừng miền Đông, và tìm được quà cho em nữa kìa. Em thử đoán xem, là gì nào?

Mai Xuân chớp mắt:

- Quà của em? Anh đi rừng. Vậy chắc là hoa rừng. Hoa phong lan hả anh?

Hoàng Đông chỉ tay về phía giỏ lan:

- Đố kìa!

Mai Xuân sững người. Ánh mắt cô lấp lánh niềm vui. Cô quỳ xuống cạnh giỏ hoa, tay cô vuốt thật nhẹ trên những cánh lá, nụ hoa đang hé nở.

- Ôi! Đẹp quá! Toàn là lan quý hiếm. Anh Danh giỏi ghê nời. Cả giỏ này anh cho em hết hả anh Danh?

Thành Danh gật đầu:

- Không cho em cả, anh đem về nhà em làm gì. Hối nghe méch lòng ghê.

Mai Xuân reo lên:

- Em cám ơn anh.

Quay qua Đông, Xuân lãnh lót:

- Anh Hai! Anh coi nè! Toàn loại lan quý hiếm. Hàng độc đấy.

Hoàng Đông cau nhàu:

- Con gái con đũa mà như bà cụ. Hoa hồng hoa huệ không thích, thích chi mấy thứ hoa kiểng sâu lắng này. Em thật sự khiến anh Hai bất ngờ.

Thành Danh chợt trầm ầm ca khế:

“ ... Như hoa phong lan chờ đợi.

Mưa gió không phai tàn.

Ngày về nhìn hoa ngát hương.

Anh ơi, em lại đón anh về ...”.

Đông gất gỏng:

- Mày nữa, chớ có đầu độc em gái tao. Nó còn nhỏ, tâm hồn nó tinh khôi lắm. Mày chớ suy nghĩ bậy bạ, coi chừng tao đập cho đó.

Mai Xuân cười nhẹ:

- Anh Hai đừng la anh Danh. Là em nhờ anh chớ bộ. Thời buổi kinh tế thị trường, em mê chơi kiểng, thích sưu tầm lan quý, em có chủ đích của em mà anh Hai.

Hoàng Đông nhìn chằm chằm vào em gái:

- Này Út, đừng nói với anh rằng em có ý định mở cửa hàng bán hoa kiểng nhé.

Mai Xuân lơ lửng:

- Chuyện này ... em không nói được. Từ lâu rồi, em trở nên mê cây kiểng. Và em đã thích loại nào, bằng mọi giá em phải có được. Em thường nhịn ăn, nhịn tiền để mua cây.

Tại anh không biết thôi.

Đồng cười cười:

- Anh đúng là không rành về cây kiểng, song anh cũng biết được giá trị của vài ba loại cây. Như một cây mai Tứ quý được tỉa tốt cho đẹp, giá cũng cả triệu đồng. Thiên tuế còn mắc gấp đôi gấp ba lần. Hoa Lan thì càng quý càng mắc. Ai người ta khùng đâu đem cho không em nhỉ?

Mai Xuân cong môi:

- Vậy là anh Hai đánh giá em gái mình quá thấp rồi. Rất nhiều tên con trai bỏ công bỏ của đi tìm cây quý về cho em, em còn không nhận nữa kia. Thân xác em chỉ có một. Nhận chi đồ của thiên hạ để mắc nợ đời chứ.

- Vậy sao em nhận của Thành Danh một cách tỉnh bơ vậy?

Mai Xuân cười toe:

- Vì anh Danh là bạn thân của anh Hai, anh Danh quý em như em út. Em không nhận e rằng anh Danh buồn nữa đó.

Đồng nạt đùa:

- Nhóc con! Ma mãnh lợi dụng bạn anh vừa thôi.

Mai Xuân trề môi:

- Anh Danh cùng ý nghĩ như anh, em xin trả lại tất cả dẫu em rất thích.

Nãy giờ Danh làm kẻ bàng quan nghe anh em Đồng nói chuyện, anh chỉ cười lơ lửng.

Giờ nghe Xuân nói giọng dằn dỗi, Danh vội xoa tay:

- Xuân à! Em đừng chấp nhất những gì anh Hai em nói. Người từ hành tinh vừa trở về trái đất, nên hẳn không thể hiểu được tình cảm con người cần thiết với nhau ở mức độ nào. Thôi để anh phụ Xuân một tay bứng lan trồng sang chậu nhé.

Mai Xuân thở dài:

- Anh không cần an ủi em đâu. Nhiều lan thế này, em đâu đã có chậu để trồng. Anh cứ để đó đi.

- Thế này nhé Xuân. Giờ mình đem giỏ lan xuống vườn cây của em. Anh nghỉ một vài tiếng, chiều anh chở em đi mua chậu.

Mai Xuân háy mắt nhìn anh trai vẻ kiêu hãnh:

- Không cần đâu anh Danh. Anh nghỉ khỏe đi. Để em xuống coi mẹ nấu xong cơm chưa, em dọn lên mời anh.

Dứt câu, Xuân tự tay xách giỏ lan ra sau, dù khá nặng nhưng Xuân vẫn không nhờ ai.

Hoàng Đông chép miệng:

- Đúng là tao vô tâm không hề biết nhỏ Út trồng kiểng chỗ nào. Tệ thật.

Thành Danh so vai:

- Mày khiến tao ngạc nhiên. Bộ nhà mày rộng lắm sao, đến nỗi mày không thấy vườn bông khá hoành hảo của em mày?

Đồng gãi đầu bối rối:

- Mày biết là tao mới về sống với mẹ vài tháng nay. Công việc ngập đầu, ngày nào tao cũng đi từ sáng đến chín mười giờ đêm mới về nhà. Một quá, tao lãn ra ngủ. Nhiều hôm tao còn nhịn đói nữa. Nên tao không có thời gian để mắt đến nhà cửa.

- Ra thế. Công việc phù hợp với ngành mày học chứ?

- Ủ! Vì thế tao bị cuốn vô những tòa cao ốc đến dút ra không nổi.

- Mà bỏ Hoàng Anh, rồi đầu quân cho công ty nào?

Công ty xây dựng Nam Việt.

- Tao có nghe qua danh tiếng công ty này nhưng chưa có điều kiện tiếp cận họ. Rốt cuộc mày vẫn theo nghề của ba mày? Hay thật!

Đồng trầm tĩnh:

- Trước giờ, tao chưa hề quan tâm đến nghề nghiệp của ba tao. Dù tao sống với nội đúng mười tám năm. Nhưng mười lăm năm nay tao chưa gặp lại ba tao. Cuộc sống khó khăn của mẹ tao khiến tao muốn vươn lên, bức phá chính bản thân. Bờ thời mở cửa, nghề xây dựng và trang trí nội thất được coi là có giá nhất. Tao còn nhận vẽ thiết kế cho công ty cây xanh thành phố. Tao hy vọng tao sẽ đem lại niềm vui, sự thanh thản cho mẹ tao lúc tuổi già.

- Chết cha. Nãy giờ tao mãi bỏ lơ la ba với anh em mày, mà quên chào mẹ. Để tao xuống chào mẹ một tiếng. Mày làm ơn cất đồ giùm tao nghen! - Danh cười khở.

Reng! Reng! Tiếng chuông cổng vang lên. Danh so vai:

- Khách tới nữa kìa. Mày bỏ đồ đó, ra mở cổng xem ai.

Hoàng Đông lững thững đi ra cổng. Tay anh chưa kịp chạm vào chốt cửa, đầu anh bỗng lảo nhuyển ngay một bịch nước đá. Nước chảy xuống mặt anh có mùi xirô chanh. Đưa tay xoa đầu, Đông muốn quát lên, coi thử đũa mắt dầy nào mất lịch sự đến mức uống nước xong đem bịch quăng vô nhà người ta. Anh chợt nghe tiếng càu nhàu của một cô gái:

- Trời đất! Nhỏ quăng bịch vô trông lơ trúng nhằm ai, nhỏ chết chắc. Mà có đúng nhà hần không? Sao chuông kêu nãy giờ mà không ai mở cổng?

- Ta ... đã đến hồi nào đâu mà không với chắc? Biết thế, khi nãy tao hỏi ba kỹ một chút.

Bịch nước đó trúng ai, nãy giờ họ đã mở cổng rồi nhỏ ơi, lo chi cho mệt.

- Ôi trời! Vậy mà rủ ta đi, khi nhà cửa nhỏ mù tịt. Bây giờ phải làm sao hả?

- Nhấn thêm chuông coi sao. Biết đâu họ đã ngủ trưa.

- Điên quá! Mới mười giờ hơn, ai ngủ trưa hả nhỏ.

Hoàng Đông đang bực tức với bịch nước đá rơi trúng đầu. Anh đã biết thủ phạm là hai cô gái đứng ngoài. Anh tính mở cổng, mắng cho họ một trận. Con gái gì vô duyên!

Nhưng Đông trợn mắt há miệng, tay anh buông khỏi chốt cổng, khi cô gái thứ hai lên tiếng. Là Việt Hà! Cô gái kiêu kỳ, phách lối này tìm nhà anh làm gì? Chẳng lẽ ba cô sai cô đi tìm anh. Cô ta luôn miệng mắng anh ngốc. Song thực tế cô ta còn ngốc hơn anh nhiều, sẵn điện thoại sao không “alô” cho anh, tìm nhà chỉ cho mệt!

Anh vờ như không nghe được lời hai cô gái, anh vừa mở cổng, vừa quát khế:

- Các cô tìm ai, sao không lịch sự chút vậy, một lần chuông cũng nên chờ người ta ra chứ. Đã vậy còn ném đồ dơ vô nhà nữa. Mắt văn hóa ghê đi.

- Này! Anh nói năng tử tế một chút không được sao. Ai ném đồ dơ vô nhà anh chứ.

Thủy Tiên chợt cáu khi bị Đông nạt nộ. Anh ta chẳng thèm nhìn coi mình đang nói chuyện với ai? Đúng là đồ ... dở hơi!

- Không phải đồ dơ. Là một bịch nước đá ném trúng đầu tôi, nổi một cục u đây nè.

May là nhằm vô trán, nếu rớt phải đỉnh đầu chắc tôi bị chấn thương não rồi chết không chừng.

- O! Là ...

Việt Hà bật kêu lên. Cô nhớ lại lúc nãy cô hút xong bịch xirô chanh, đã quăng bừa cái bịch qua hàng rào. Ai đề lại trúng nhằm đầu hần. Hèn chi hần ta quạu cũng phải. Cô giấu mặt sau lưng Thủy Tiên vì thấy tức cười hơn là sợ.

Thủy Tiên vội hỏi:

- Anh không sao chứ? Tại tôi không cố ý, chỉ là vô tình thôi. Mong anh thứ lỗi.

- Tôi không sao? Các cô là bạn của em gái tôi hả?

Vẫn giả lơ, Đông hỏi mà không nhìn lên.

Thủy Tiên rùn vai tinh quái:

- Không có. Là bạn tôi, muốn hỏi thăm nhà Kỹ sư Hoàng Đông. Nhà anh có ai tên như thế không?

“Láu cá thật! Cô ta cố tình chơi lại mình đây mà!”.

Đông chậm rãi hỏi và nhìn lên:

- Bạn cô là ...

Thủy Tiên né người để lộ ra vẻ mặt bối rối của Việt Hà. Cô ngắt lời Đông:

- Là người này nè.

Hoàng Đông vội giả lả:

- Thì ra là cô ... chủ nhỏ. Cô tìm tôi có chuyện gì vậy?

Nghe giọng nói lạnh lùng của Đông, Việt Hà tức muốn điên lên. Cô hất mặt:

- Tất nhiên là có chuyện, tôi mới bị ba tôi bắt tìm chú.

- Vậy hả! Trước tiên xin mời hai cô vô nhà tôi chơi, chuyện gì từ từ nói được không?

Hoàng Đông né người cho Thủy Tiên dắt xe vô nhà. Việt Hà lăm lè theo sau, mắt cô liếc nhanh khuôn viên ngôi nhà.

Ngồi xuống ghế xa-lông gỗ loại rẻ tiền, Thủy Tiên quan sát phòng khách, cô nói nhỏ:

- Phòng khách nhà anh hơi đặc biệt đó anh Đông. Đơn giản mà vô cùng ấm áp, rất bắt mắt. Tôi thích bức tranh thủy mặc vẽ cảnh chùa Hương và hòn Bút ở Vịnh Hạ Long.

Hoàng Đông hơi ngạc nhiên:

- Cô đã ra Bắc rồi sao?

- Ô! Tôi chưa một lần được ra đó. Việt Hà tính hè năm tới, tụi tôi làm một chuyến du ngoạn các bãi biển ở miền Bắc. Tính đó nhưng không biết đi được không. Mấy bức tranh này, nhìn là biết ngay thôi mà.

- Vậy hả! Tôi nghĩ hai cô có điều kiện nên đi cho biết, khi còn cơ hội tự do. Hai cô uống nước đi. Nhà tôi chỉ dùng nước thanh thủy. Hai cô uống tạm nghen.

Thủy Tiên cười cười:

- Anh không cần khách sáo quá. Uống nước lọc là đảm bảo an toàn nhất đó. Anh Đông à! Anh ở một mình thôi sao?

- Không! Tôi ở cùng mẹ và hai đứa con gái.

- Thì ra thế. Chắc chắn em gái anh rất có khiếu thẩm mỹ.

- Phòng khách do nhỏ em út tôi tự trang trí. Mẹ và em kể tôi bận buôn bán, nên không mấy quan tâm tới những việc xung quanh.

Dứt câu, anh quay sang Việt Hà, giọng anh đã nhẹ hẳn:

- Cô chủ! Cô tìm tôi có chuyện gì vậy?

- Chú đúng là đáng ghét. Tại sao chú cứ gọi tôi “cô chủ” hoài vậy. Bộ không kêu như thế, chú ăn cơm không ngon sao?

Việt Hà gắt khế. Hoàng Đông hơi cười:

- Thì cô chả phải đã nói:

không nên quan trọng một câu gọi sao?

Thủy Tiên xen lời:

- Thế này đi, Hà ơi. Bỏ đừng gọi anh Đông bằng chú nữa. Như thế anh Đông cũng không gọi bỏ là cô “chủ nhỏ”, được không?

Việt Hà bối rối. Quả thật không thể trách hẳn. Cô mới thật là vô lý khi miệng cô lúc nào cũng gọi Đông bằng chú. Thật ra, cô muốn gọi theo Thủy Tiên từ lâu, chả hiểu sao cứ đối diện Đông là cô lại kêu anh bằng chú. Kỳ cục vậy!

Hoàng Đông nhếch môi:

- Tôi là công nhân, người làm thuê cho ba cô ấy. Trong khi cô ấy thay cha điều hành công ty, tôi làm sao dám gọi khác đây.

Việt Hà bặm môi:

- Tôi mặc kệ. Tôi cấm ... anh không được gọi tôi là cô chủ nữa.

- Cô ra lệnh cho tôi hả?

Việt Hà cau kỉnh:

- Nếu tôi nói đó là mệnh lệnh, anh tính sao?

- Nếu là “lệnh” thì thưa cô. Ấy da! Tôi không quen gọi khác. Giờ phải kêu thế nào hả?

Thủy Tiên bật cười:

- Ý của sếp là Thượng đế. Thôi thì anh cứ gọi nhỏ ấy bằng tên, chắc được mà.

Hoàng Đông gật đầu:

- Việt Hà! Hãy bỏ qua mọi việc đi nhé và nói cho tôi nghe, Hà tìm tôi có việc gì?

Việt Hà cắn môi, cô tỏ vẻ lúng túng khi nhìn vô mắt anh:

- Ba tôi ... muốn mời anh trưa mai tới nhà tôi dùng cơm.

Hoàng Đông thờ phào:

- Trời đất! Hà khiến tôi lo lắng này giờ. Sao không để mai gặp ở công ty, Hà nói với tôi cũng được. Nhà tôi trong hẻm hốc, tìm cực lắm.

- Ba tôi muốn được anh nhận lời chắc chắn. Với lại, nhờ Thủy Tiên cứ đòi tôi dẫn tới nhà anh. Đành một công đôi việc vậy.

Hoàng Đông thân mật:

- Có thật Thủy Tiên muốn ghé nhà tôi chơi không?

“Thằng cha này, nói gì nghe méch lòng dễ sợ luôn. Đã thế ta ứ thêm sợ hẳn ...”.

Thủy Tiên nghĩ thầm. Cô cười cười:

- Có thì sao chứ? Là thành ý của em muốn kết bạn với anh. Chả lẽ anh không vui?

- Thêm bạn bớt thù! Tôi rất vui khi được quen một người vui tính như Tiên. Có điều tôi hơi áy náy một chút.

- Anh áy náy gì nhỉ?

- Tôi không biết, tại sao bạn của Hà muốn kết bạn với tôi?

Thủy Tiên chậm rãi:

- Đơn giản vì tôi thích anh. Được chưa?

Hoàng Đông trợn mắt. Anh cảm giác nhột nhạt vô cùng. Con gái mà bạo mồm bạo miệng thế này, anh mới gặp lần đầu. Anh so vai, chưa kịp trả lời trả vốn, thì ...

- Được làm bạn với người đẹp như Tiên và Việt Hà, là điểm phúc cho thằng bạn gàn dở của tôi lắm lắm.

Thành Danh vừa bước xuống phòng khách vừa oang oang nói. Giọng anh chàng rất nồng ấm, khiến bai cô gái ngỡ ngàng.

Đồng thì lẩm bẩm:

- Thằng bạn trời đánh không chết kia! Khi không sao hấn “thoòng” vô một câu nghe như người ta ca vọng cổ vậy. Rõ là bực!

Việt Hà thì nghĩ bụng:

“Trời đất! Ở đâu ra anh chàng đẹp trai lãng tử vậy nè. Nhìn anh ta thật bụi, ánh mắt đẹp rất quyến rũ”.

Thủy Tiên khẽ nhún vai:

- Chào anh! Anh là bạn anh Hoàng Đông à? Thấy anh, tôi rất muốn kết thân với anh đấy.

Thành Danh mỉm cười:

- Rất vui lòng, thưa cô.

Quay sang Đông, anh nháy mắt:

- Ông thấy sao? Liệu tôi có nên đồng ý không?

- Điều này tao không thể góp ý. Mà tự định liệu lấy đi nhé. Còn tao thì ...

- Thì sao anh Đông? Anh khinh khi tôi?

Thủy Tiên nổi quạu. Việt Hà châm thêm:

- Ta nói rồi, đừng làm những chuyện không giống ai ấy. Coi chừng ngày mai chuyện của nhỏ được đưa lên mặt báo đó, hiểu không hả?

Quay sang Đông, cô dài giọng:

- Tôi cho anh hay, bạn tôi nó thích đùa cho vui, chứ nó không bao giờ kết bạn với những người như anh đâu. Ba tôi thấy anh làm được việc, ổng ưu ái anh. Còn tôi ấy hả?

Quên đi nhé! Anh tưởng như thế là tôi sợ anh sao? Xời ời! Người gì mà y như đá sỏi.

Tuôn một hơi dài dây chanh chua, lẩn khinh khi Đông, Việt Hà bật dậy bảo Thủy Tiên:

- Về thôi nhỏ! Đừng để người ta coi thường mình.

Dứt câu, Việt Hà xô ghế bước nhanh ra cửa. Thủy Tiên chau mày. Nhỏ này bị chạm điện hay sao chứ. Chuyện có gì đáng để Hà nổi giận đâu. Tự nhiên ào ào lên, y như khủng vậy. Liếc nhanh hai gã con trai, cô nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi hai anh. Bạn tôi rất tự ái và nóng nảy. Thôi, để hôm khác chúng ta nói chuyện nghen anh Đông. Tôi hy vọng chúng ta là những người bạn tốt của nhau.

Ánh mắt Thủy Tiên nhìn Đông lấp lánh niềm vui. Thành Danh phong độ, đa tình hơn Đông. Vậy mà Tiên không hề liếc mắt nhìn anh một lần. Cô gái này có vấn đề rồi. Danh tùm tùm cười.

Hoàng Đông kêu lên:

- Việt Hà! Cô hãy ở lại. Tôi đâu cố ý ...

- Khỏi cần thanh minh thanh nga! Tôi nhắc lại cho anh nhớ, đừng quên lời hẹn với ba tôi. Ngày mai anh không tới, ba tôi mất vốn tôi, thì anh đừng hòng yên thân với tôi.

Việt Hà ngoái lại, cô gằn gằn nói, về hăm he Đông.

Biết rằng không thể giữ chân hai cô gái. Đông đành theo hai người ra cổng. Không nói không rằng, Việt Hà tăng ga, chiếc Attila chồm lên thật mạnh, rồi lao vút ra khỏi con hẻm chật chội.

Quay vô nhà, Hoàng Đông bực bội:

- Lẽ ra cô ta phải là con nhím mới đúng, hờ chút là xù lông lên nhè đâm người ta. Cô ta mà là thoi

Sôcôla ngọt ngào ấy hả? Có mà đắng ngắt ấy.

Thành Danh dò dẫm:

- Cô ta là ai vậy? Giọng nói chảnh quá.
- Con gái sếp tao. Mà không ai như mày, tự nhiên tài lạnh làm gì.

Đồng bực bội nói. Thành Danh nheo mắt:

- Mày khiến tao thấy lạ. Chẳng lẽ con Việt Hà ấy đã hợp hồn mày?
- Cho tao xin hai chữ bình yên đi Danh. Con nhỏ ấy vừa dữ, vừa chua lại chảnh chọi khinh người. Tao không có điểm phúc ấy đâu.

Thành Danh từng tưng:

- Theo tao, mày chính là ngọn lửa, đốt cháy sự ngạo mạn trong người cô ta. Cả hai cô gái đều nhìn mày bằng ánh mắt đầy yêu thương. Phen này mày chết chắc rồi, Đông ơi.

- Thằng quỷ! Mày tưởng bạn mày là ai hả. Con gái độc nhất của ông Tổng giám đốc.

Thủy Tiên cũng thuộc con nhà giàu. Tao đâu có ngu mà tơ tưởng bọn họ, để chuốc thêm cái nhục vô người à!

- Cũng phải! Nhưng tao dám cá, con bé Việt Hà ấy miệng mồm nanh nọc với mày nhưng đêm về, cô bé sẽ mất ngủ vì mày cho coi.

Giọng Danh chắc nịch. Anh thì thâm vào tai Đông:

- Mày lắng Xê con bé Thủy Tiên cho tao nghe Đông.
- Cái gì. Mày thích Thủy Tiên ư?

Đông kinh ngạc hỏi. Thành Danh cười cười:

- Vấn đề không chỉ đơn giản là thích ...
- Nghĩa là mày bị “tiếng sét ái tình” đánh trúng?

Danh im lặng. Đông thật sự bất ngờ trước tên bạn lắng từ của mình. Nó nổi tiếng đào hoa, thay bồ như thay áo. Anh từng lo nơm nớp khi thấy Danh rất quý Mai Xuân. Có trời mới biết chuyện gì sẽ đến với hai người. Anh quý anh, vì nó chân thật, thẳng thắn, hết lòng hết dạ với bạn bè. Nhưng tình bay bướm hoa lá của Danh thì anh không chấp nhận nổi. Anh sợ Danh làm tổn thương Mai Xuân. Nên luôn cầu trời khấn phật cho Danh tìm gặp một cô gái bản lĩnh hơn, để trói chặt trái tim nó. Như vậy Đông mới yên tâm về em gái mình.

Liệu Thủy Tiên có chịu làm bạn của Danh không, khi ánh mắt cô ta nhìn anh thật lạ lùng.

Ông trời ơi! Xin cho con hai chữ bình yên. Việt Hà luôn làm cho anh sục sôi muốn đốt cháy cô, bởi cô ta thật sự là thanh Sôcôla đắng ngắt!

Việt Hà lang thang trên đường. Cô đi bộ, dáng liêu xiêu, buồn thê thiết. Thật không có chút nào hình bóng một Việt Hà xinh đẹp kiêu kỳ trong bữa liên hoan mừng công ty Nam Việt, hoàn thành dự án khu đô thị cao cấp do ba cô trực tiếp nhận thầu từ Ban Dự án đô thị mới.

Việt Hà đã chờ đợi đến khắc khoải Nhật Huy vô với cô, khi công ty đãi tiệc. Vì chính ba cô đã gọi điện ra Hà Nội cho Huy. Ông còn xin ban chỉ huy công trình nơi Nhật Huy đang công tác co anh vô Sài Gòn một tuần.

Nhật Huy đã nhận lời ba cô, về dự buổi lễ bàn giao khu đô thị. Bởi nơi đây anh đã góp phần xây nền móng cho hàng trăm gia đình được hạnh phúc trong ngôi nhà mới. Và nơi đây cũng chứng kiến những tình cảm anh dành cho cô.

Việt Hà đã đến tiệm trang điểm cô dâu để làm tóc, làm mặt. Cô hy vọng mình thật xinh đẹp lộng lẫy bên Nhật Huy tài hoa, điển trai.

Vậy mà ... Nhật Huy không về!

Tại sao nhỉ? Trái tim hiền lành của cô khẽ run lên, khi cô nghĩ đến một rủi ro nào đó trên đường ... Bởi

cô gọi điện thoại đến công ty Huy làm - khi giờ chót cô không liên lạc được với anh. Một người đàn ông cho cô biết Huy đã bay vào Sài Gòn bằng chuyến bay đêm qua. Vậy tại sao anh không đến?

Việt Hà buồn bã. Cô đã từ chối việc ba cô nhờ:

- Con gái à! Kết quả được như hôm nay tất cả đều nhờ ở Hoàng Đông rất nhiều. Con hãy tiếp cậu ấy chu đáo nghe con.

Việt Hà khổ sở:

- Ba ơi. Đầu óc con bây giờ chơi vơi lắm, con không tiếp khách được đâu. Ba tha lỗi cho con.

Ông Việt nhăn nhó:

- Con gái à! Đừng có cư xử như vậy được không con? Con hiểu rõ, nếu không nhờ Đông, ba đâu có ngày được nhìn mọi người như thế này. Thằng Huy không về, chắc nó có lý do gì đó. Từ từ, ba sẽ điều tra giúp con. Con nên xử sự với cậu Đông cho tử tế, con ạ.

Việt Hà khô khốc:

- Trả công anh ta, chả phải ba đã thăng chức, đưa anh ta lên làm phó giám đốc công ty rồi sao, xe pháo cũng loại đời mới nhất. Như thế là ưu ái anh ta rồi. Ba không cần phải đem con gái mình ra phục vụ người ta. Con với anh ta vốn không hợp nhau, sẽ không bao giờ có tiếng nói chung đâu. Ba đừng ép con.

- Nhưng ít ra con cũng lên nhảy với cậu ta một bài.

Việt Hà phản đối gay gắt:

- Ngoài Nhật Huy, con tuyệt nhiên không để người đàn ông nào đặt tay lên vai con.

Con xin lỗi ba.

Dứt câu, cô lạnh lùng bỏ đi, mặc kệ ba cô giận dữ. Ông Việt nghe tức càn hông. Con gái ông thế này, đều do ông quá nuông chiều nó mà ra. Nên Việt Hà sớm trở nên khinh khỉ người khác. Tất nhiên nó không khi dễ người nghèo, nó chỉ hay “kênh” với ai ngang tài ngang sức nó mà thôi. Ông tin Nhật Huy, bởi cậu ta yêu con gái ông mấy năm trời, một lòng một dạ vì Việt Hà. Huy có tài. Nhưng ông luôn cảm giác phía sau sự phục tùng ông, chiều lụy Việt Hà, Nhật Huy đang cố giấu một điều gì đó với ông. Vì thế, ông luôn giữ cho mình một khoảng cách an toàn khi làm việc với Nhật Huy. Ông chấp nhận để Huy ra Hà Nội làm việc không ngoài mục đích thăm dò thái độ của Huy đối với con gái ông.

Ngày Đông đến xin việc, ông đã giật mình trước khuôn mặt rắn rỏi của anh. Ông thấy ánh mắt Đông rất sáng, ẩn chứa sự quyết đoán, trung thực và nhân hậu. Ông rung động bởi họ của Đông. Trương Hoàng Đông. Nhắc ông nhớ đến một người bạn xa xưa. Người đó đã biệt vô âm tín mười tám năm nay, đem theo lời hứa hôn của hai người bạn.

Đọc lý lịch của Đông, ông ngỡ ngàng khi anh không ghi tên cha. Nhưng khuôn mặt của Đông rất giống bạn ông. Nếu cậu ta thật sự là con trai của người đó ... tại sao Đông lại sống nghèo khổ như vậy chứ? Dòng họ Trương Hoàng chẳng phải rất nổi tiếng vì sự giàu có đó sao?

Ông tự nhủ sẽ tìm hiểu kỹ hơn về Đông. Nhưng tình trạng làm ăn tắc trách gây hậu quả nghiêm trọng của Hưng khiến ông đành phải dốc hết tâm huyết vào công trình. Tất cả ông làm cho con gái ông mà thôi. Việt Hà không thể bị tổn thương. Lá rụng về cội. Ông rất sợ khi ông mất đi, Việt Hà trở thành kẻ cô đơn giữa cuộc đời đầy cạm bẫy này. Tất nhiên Việt Hà biết nó còn người mẹ ở nước ngoài. Vì mẹ nó, ông đã nhận Hải Hưng vô làm, giao cho cậu ta quản lý vật tư xây dựng công trình khu cao ốc. Suýt chút nữa, ông đã bị trắng tay. Rất may, ông có được Đông. Sự hiểu biết tuyệt vời của anh đã cứu ông thoát khỏi cảnh phá sản, phải vô tù ...

Vậy mà con gái ông vẫn luôn nhìn Đông bằng ánh mắt ngạo mạn, kiêu kỳ.

Quá tức giận con, ông đã quát to:

- Nhật Huy chưa là gì của con cả. Nó yêu con thì hôm nay nó đã vô Sài Gòn - Hà Nội vài giờ bay chứ mấy.

Việt Hà chậm rãi:

- Ba à! Lỡ máy bay gặp sự cố thì sao. Ba nóng giận con, chỉ vì hấn ta à?

- Hừ! Sự cố gì chứ. Nếu có, chúng ta đã nghe được qua tin tức. Là nó cố tình làm con, bẽ bàng, là

chuyện nó âm thầm hại ba nên bây giờ nó không dám về thì có.

Giọng ông Việt đầy phẫn nộ.

- Ba!

- Đừng nói nữa! Con muốn thì con cứ tiếp tục tin và chờ đợi nó. Ba nói cho con biết, ba sẽ không chọn nó làm người thay ba quản lý Tổng công ty đâu. Giờ con muốn làm gì thì làm. Ba không cần con tiếp cận Đông nữa. Con đừng bao giờ quên, ba được như ngày nay, cũng do ba gắng sức để vượt qua nghèo khổ để gây dựng cho con một tương lai ấm êm.

Những lời nói đầy sắc giận của cha khiến Việt Hà lang thang trên phố. Cô cứ đi mà không hề biết mình đi về đâu. Suốt mấy giờ đồng hồ, Hà cứ bước những bước chân buồn tênh. Cho đến khi cô giật mình bởi ánh đèn đường được bật sáng. Một mỗi, rá ròi, Hà đưa mắt tìm một quán nào đó để uống nước. Quán Ngân Sao. Cái tên nghe quen thuộc vô cùng. Bởi hồi Nhật Huy còn ở Sài Gòn, anh hay dẫn cô đến một quán cà phê có tên như vậy. Việt Hà so vai. Tên giống tên thôi mà. Sài Gòn thênh thang này có hàng trăm quán cà phê “Nổi Nhớ”, “Vườn Xưa” “Hoàng Hôn”. Ôi! Làm sao mà nhớ hết chứ.

Việt Hà chọn một bàn ngồi hơi khuất ánh đèn. Cô gọi ly cà phê sữa đá.

... “Ta đã quen, quen từng hơi thở.

Quen tiếng cười và sóng mắt đưa tin.

Mấy mùa Đông cây rừng thay chồi lá Chưa bao giờ một phút sống xa nhau.

... Buồn nào hơn đêm nay.

Buồn nào hơn đêm nay.

Khi ngoài kia gió cuốn đầy trời.

Nhiều chiếc lá cuốn gió, rơi vào lòng bay bay ...

Buồn nào hơn đêm nay.

Khi tình ta lá úa nhạt nhòa.

Nhiều lúc muốn trách móc hay giận hờn vu vơ.

Thương thầm mỗi tình thơ.

Ngày về ôi xa quá.

Cánh nhạn còn nhạt nhòa, trong nắng hồng phai pha ...

Lời ca phát ra từ giàn máy CD khiến Việt Hà buồn muốn khóc. Tại sao lại là bản nhạc này ...

... Thương những khi trăng tà soi phố vắng Đưa em về, anh hát tặng bài ca ...

Việt Hà đắm chìm trong bản nhạc, cô như trôi nổi về một kỷ niệm ngày nào ...

- Mai Hại! Em uống gì, anh kêu cho Việt Hà bật dậy như con thú vô tình bị trúng tên.

Cô nhìn quanh ngơ ngác hoang mang. Cô có thể quên bất kỳ giọng nói nào, nhưng giọng nói này thì mãi mãi ăn sâu trong tâm thức cô. Cô mới xa Huy có mười bốn tháng. Hơn một năm, đâu đủ để cô quên anh?

Lẽ nào là anh hả Nhật Huy? Cô miễn cưỡng ngồi trở xuống. Cùng lúc giọng con gái vang lên ngọt ngào:

- Anh uống gì, em uống đó.

- Cám ơn em yêu.

Việt Hà đã nhận rõ tiếng nói phát ra từ đâu. Cô không có thói quen tò mò chuyện người khác. Nhưng đây là anh, là Nhật Huy, người đã khiến cô chờ đợi và quay quắt lo lắng. Vì anh, cô đã cãi lời ba, để bị ba mắng mỏ.

Ôi trời ơi! Tại sao lại đưa cô đến nơi này, để bây giờ cô phải cay đắng xót xa cho số phận mình. Hình như có ai đó vừa ngồi xuống bàn của cô. Giá là lúc khác, cô đã mời họ đi chỗ khác. Giờ thì cô đang tức giận, nên quên hết mọi việc xung quanh mình.

Đau đớn làm sao trong khi Việt Hà phải cắn chặt bờ môi để kìm nén cơn phẫn nộ, thì bên kia Nhật Huy đang đăm đuổi hôn người con gái khác. Bật cười khan, Việt Hà đập tay xuống mặt bàn. Kịp lúc một bàn tay rất chắc chắn đã giữ chặt tay cô:

- Bình tĩnh lại Việt Hà.

Việt Hà hét nhỏ:

- Không! Thứ đê u giả này! Nếu không bắt tận mặt hắn, hắn sẽ cãi phất. Tôi không thể im lặng.

- Việt Hà! Cô đừng quên đây là quán cà phê.

- Tôi không cần lịch sự sĩ diện. Tôi mặc kệ tôi là ai. Tôi cần hắn một câu trả lời.

Cô đứng bật dậy. Bàn tay nhẹ ấn vai cô:

- Cần thiết nữa không khi chân tướng đã phơi bày trước mặt cô. Việt Hà, đừng để anh ta biết cô ở đây. Ngay giờ tôi đã giúp cô ghi âm lại giọng nói người ta trong điện thoại. Cô không phiền tôi chứ.

Việt Hà như không còn chút sức mạnh, cô gục đầu trên vai người con trai, khóc nghẹn ngào.

Không một lời an ủi dỗ dành, người con trai cứ để mặc cho cô khóc. Nước mắt tủi hờn thấm ướt vai áo anh. Một lúc lâu, Việt Hà thút thít nhỏ nhỏ, cô ngập ngừng:

- Xin lỗi đã làm phiền anh.

- Lỗi phải gì. Tôi không muốn cô đánh mất tính kiên cường, cao ngạo của mình. Cô nhất định phải cố lên.

Trời đất! Lại gặp anh ta sao chứ. Giọng nói chậm rãi, từ tốn, ấm áp là của Hoàng Đông. Trời ạ! Vô tình, cô trở thành trò cười của anh ta nữa rồi. Chỉ vì quá tức giận Huy, cô quên mất thực tế, quên luôn giọng nói của Đông, để bây giờ dở cười dở khóc. Tệ hơn nữa, cô còn mượn bờ vai anh để than khóc.

Khẽ nhích người ra xa, Việt Hà lụng bụng:

- Tại sao lại là anh? Ba tôi nhờ anh đi theo tôi à?

Hoàng Đông lắc có:

- Là tôi thì sao?

Việt Hà cắn môi:

- Không sao cả. Cảm ơn anh. Tôi rất mong anh quên câu chuyện vừa nãy; không thôi, tôi thấy kỳ cục lắm.

Đông mỉm cười:

- Khó quên lắm. Vai tôi chả phải đã trở thành một kỷ niệm về cô sao? Hãy để tôi cùng chia sẻ nỗi buồn với cô. Chịu không?

Ồi trời! Cuối cùng thì anh ta đã tỏ rõ thái độ rồi đây. Anh ta tưởng mình là ai chứ?

Đừng hòng hy vọng “ta” trở thành bạn bè của anh. Cô nhếch môi:

- Xin lỗi nhé. Anh bỏ ngay cái tật thấy đàn bà con gái là tươm tướp à ghen.

Tự nhiên bị cô la bắt tử, Hoàng Đông chột bóp mạnh những ngón tay cô, anh gầm gừ:

- Cô nói gì hử. Loại người hồ đồ như cô chả biết phải trái gì hết. Quá quái!

Việt Hà nhăn nhó:

- Anh làm gì thế, bộ tính bóp nát bàn tay tôi sao. Đau quá à!

Hoàng Đông vội thả lỏng bàn tay cô. Anh nhẹ bóp từng ngón, miệng dịu dàng:

- Đau lắm hả? Tôi xin lỗi. Tôi không muốn làm em đau. Tại em chọc giận tôi.

Việt Hà cong môi:

- Anh mắng tôi hồ đồ, tôi tức nên mới nói.

Dù nói chuyện với Đông. Ánh mắt buồn của cô không ngừng nhìn về phía bàn Nhật Huy.

Hoàng Đông trầm tĩnh:

- Bây giờ tôi không ngăn em, chắc chắn em trở thành trò hề cho thiên hạ cười quá.

Bây giờ tôi đưa em về nhé.

Việt Hà lại giận dữ:

- Tôi không về. Hắn lừa dối tôi, tôi nhất định phải hỏi hắn. Chỉ ở đây hắn mới không thể cãi. Chuyện riêng của tôi, tôi tự giải quyết. Anh về trước đi.

Hoàng Đông rùn vai:

- Tôi cũng muốn về lắm, nhưng ba em nhờ tôi tìm em về. Nhật Huy không phải là người đàn ông đủ tư cách để hạ gục em trong đau đớn, quay quắt. Anh ta không đáng. Em đừng quên em là ai.

- Nhưng không nói bây giờ, ngày mai gặp hắn, tôi sợ mình không đủ can đảm.

- Em sợ em không đủ can đảm để dứt bỏ Nhật Huy và có thể tha thứ cho anh ta à? Vì điều đó, em cần tỉnh táo rời chỗ này trước khi anh ta nhận ra em. Ngày mai, tôi tin rằng em có cách nói chuyện với anh ta. Bây giờ thì đứng lên nhé. Ba em đang mong em lắm đấy.

Rã rượi như thanh Sôcôla bị chảy nước, Việt Hà theo tay Đông đứng lên. Bây giờ cô chợt nhận thấy, Đông không hề quê mùa chút nào.

Giữa nỗi đau chất ngát con tim, Việt Hà phần nào nhận ra bản tính đáng yêu của người thanh niên nên luôn bị cô kêu bằng chú. Cô khẽ thở dài. Con người cần phải biết yêu thương trân trọng nhau. Cô đã quá quắt hàng trăm lần chọc ghẹo Đông. Giờ phải làm sao nhỉ?

Việt Hà không dễ dàng gượng dậy sau cú sốc chứng kiến cận cảnh mối tình mới của Huy. Cô hoàn toàn gục ngã dưới cơn mưa dối trá, phỉnh phờ của tình yêu. Cô đau đầu kinh khủng, cặp môi khô nứt. Ánh mắt vốn đen lay láy, thăm thẳm niềm vui, giờ trở nên buồn mênh mang da diết. Cố gắng ngồi dậy, nhưng đầu óc cô quay tròn như chong chóng.

- Sô à! Sô ơi! Con không đi làm sao? Giờ này còn ngủ nướng vậy Sô?

Bà vú đứng trước phòng Hà, gọi khe khẽ. Không nghe cô ừ hử gì, bà vú thấy lo lo làm sao. “Con bé này, hôm nay bệnh hay sao chứ”. Chiều qua vú thấy ông chủ về nhà với khuôn mặt nặng nề, dăm chiêu. Việt Hà thì đi tới hơn mười giờ mới về, áo quần nhàu nát, cặp mắt đỏ mọng. Về mặt Việt Hà cũng buồn hiu.

Vú không biết chuyện gì xảy ra ở buổi tiệc “hoàn công thợ”. Phận kẻ ăn người ở trong nhà, tuy ông chủ tin tưởng ưu ái, Việt Hà kính mến vú, nhưng bà đâu dám hỏi thăm chuyện gia đình của chủ. Hồi sáng, ông chủ tự lái xe đi rất sớm. Còn Việt Hà thì cửa đóng then cài chặt chẽ, đến giờ không động dậy gì hết.

Hơi ngần ngừ, rồi vú khẽ thử xoay quả nắm cửa. Cửa được mở ra nhẹ nhàng Vú chép miệng:

Đã dặn hoài dặn hủy, con gái khi ngủ phải đóng cửa cẩn thận, kéo xảy ra chuyện bất trắc thì khổ, song chả khi nào Việt Hà nhớ. Bà chậm rãi bước vào phòng. Đến bên giường, bà nhẹ nhàng gọi:

- Sô ơi! Dậy đi con, muộn rồi nè.

Chả nghe Hà cục cựa nhúc nhích. Hoảng quá, vú vội kéo tấm mền Hà đắp trên người ra. Cô nằm co ro, chả khác gì một con mèo con, nhìn rõ thật tẻ. Bà vú cầu nhàu:

- Lớn rồi, mà nét ăn nét ngủ, vẫn y như con nít, rõ thiệt là ...

Bà vú lay lay vai Việt Hà, Sao con bé nóng dữ vậy nè? Bà đặt tay lên trán Hà, nóng hằm hập. Bà vú than dài:

- Trời Phật ơi! Con Sô bệnh rồi, sốt li bì không biết gì hết!

Bà cuống cuống lay lay khuôn mặt Việt Hà:

- Sô ơi, Sô? Nghe vú gọi không Sô?

Cặp mắt Việt Hà mệt mỏi nhướng lên, cô khàn giọng:

- Con khát ... nước vú ời.

- Con đợi vú chút, vú xuống bếp làm cho con ly nước chanh. Con sốt cao quá.

Tủ lạnh của con có chanh. Vú làm nước cho con uống mau đi vú.

Bà vú nhanh tay làm ly nước chanh, rồi đỡ Hà ngồi dậy. Cô uống một hơi hết sạch ly nước. Bà vú nói:

- Vú lấy thuốc cảm cho con uống nghen.

- Con rất đói, uống thuốc chắc không nổi. Vú lấy nước nóng, giặt khăn lau người giùm con trước.

Bà Vú làm theo lời Việt Hà. Một lát sau người cô bớt nóng. Cô gượng gạo hỏi:

- Ba con đến công ty rồi hả vú?

- Ủa! Hôm nay ông đi sớm lắm.

Bà vú nhìn chằm chằm vào nét mặt của Việt Hà. Bà dè dặt:

- Sô à! Hai cha con của con có chuyện gì hả?

Việt Hà lắc đầu:

- Con không có. Mà sao vú hỏi vậy? Ba con đã nói gì với vú sao?

Bà vú chậm rãi:

- Ông chủ không nói gì. Nhưng vú ở cùng ông chủ hai mươi mấy năm nay, tính nết của ông thế nào, vú đều biết rõ. Sáng ông đi rất sớm không dùng điểm tâm cũng như cà phê.

Bà chép miệng:

- Giờ tới phiên con nằm vùi bệnh tật sau bữa tiệc hoàn công thợ. Lẽ ra phải rất vui, tại sao cả hai cha con đều muộn phiền. Vú thật không hiểu?

Việt Hà thở dài:

- Bà con giận con vụ không chịu tiếp anh Hoàng Đông. Con cãi lời ba con.

- Cậu kỹ sư giúp ba con khắc phục được sự cố kỹ thuật ấy à?

- Dạ!

Người ta tốt như thế, tại sao con không thể vui vẻ với cậu ấy chứ?

- Vú à! Tại con và anh ta không hợp nhau, nói câu trước câu sau là cự lộn, nên con không muốn ngồi cùng anh ta. Hơn nữa, con đang buồn chuyện Nhật Huy.

- Nhật Huy làm gì con?

- Anh ta hứa về, nhưng để con trông hoài cũng không thấy.

Bà vú điển đạm:

- Vậy là con sai rồi đó Sô. Vú quê mùa lắm cảm, nhưng vú nghĩ cậu Đông đó đáng được ba con trọng thưởng. Không nhờ cậu ấy, liệu con còn căn nhà này để ở không con?

Và liệu ba con thoát cảnh tội tù được không? Cậu ấy giúp ba con, không hề nghĩ đến việc mình là ai. Con khinh khi cậu ấy là con tệ lắm đó.

Việt Hà khắc khoải:

- Vú ời con biết lỗi rồi. Hôm nào con khỏe con sẽ xin lỗi Hoàng Đông, được không vú?

- Con hiểu chuyện thì tốt. Con gái đẹp nhờ sắc thì không hẳn được yêu thương đâu, còn phải có tính dịu dàng thùy mị của người phụ nữ, như thế con mới hạnh phúc, con ạ.

Việt Hà khẽ thở dài:

- Con biết rồi vú ời.

- Con uống viên thuốc cảm rồi nghỉ cho khỏe, vú nấu cho con miếng cháo hành để giải cảm.

- Con nuốt không vô đâu, vú đừng nấu. Con nằm một chút sẽ khỏe thôi ạ.

Reng! Reng! Reng ...

Việt Hà nói:

- Vú nghe điện thoại coi ai gọi. Nếu hỏi con, vú nói con không có ở nhà nhé.

Bà vú nhắc máy:

- Alô! Nhà ông Việt nghe.

- Phải vú không vú?

Bà vú nhăn mặt:

- Cậu là.

Giọng Nhật Huy vang lên:

- Là con nè vú. Mới một năm, vú đã quên giọng con rồi sao?

Bà vú reo lên:

- Ôi, cậu Huy hả?

- Con đang ngoài cổng. Vú ơi! Việt Hà có ở nhà không?

Việt Hà lắc đầu ra dấu không tiếp Huy. Bà vú hơi ngỡ ngàng trước thái độ của Việt Hà. Nhưng bà không thể không nghe theo Hà:

- Alô! Cậu Huy hả? Sô nó đi làm từ sáng lặn. Cậu muốn kiếm nó, thử tới công ty coi sao ... Vâng, chào cậu.

Bà vú cúp máy. Hà quay mặt vô vách tường không nói không rằng. Bà cứ lắc đầu bước ra khỏi phòng.

Việt Hà rơi nước nước mắt. Nhật Huy! Tôi hận anh. Anh lợi dụng lòng tin của ba tôi, lừa dối trái tim khờ dại của tôi. Tôi luôn tin ở anh và từ chối sự chân tình của người khác.

Nhật Huy! Cô gái đó là ai? Hai người chắc đã có mối quan hệ tình cảm từ lâu. Nên vô Sài Gòn, anh đã mặc kệ cha con tôi và đi gặp cô ta.

Tôi thấy mình quá ngu ngốc! Tôi phải làm sao đây? Bàn tay cô đâm bình bịch vào tường ...

- Sôcôla!

- Cái gì?

Việt à giật nảy mình, bật ngồi dậy, ánh mắt cô tối sầm:

- Ai cho phép anh lên đây hả?

Cô gần giọng trước một Nhật Huy đang nở nụ cười thật quyến rũ:

- Gì nữa đây em yêu? Khi không làm khó anh vì anh về trễ chứ gì? Anh gặp công việc đột xuất nên đã không bay được chuyến đêm qua. Anh xin lỗi em.

Miệng nói, anh ta ngồi xuống giường định ôm cô. Việt Hà nhếch môi, cô bật khỏi giường, dù đầu cô đang choáng váng. Cô khoanh tay nhìn Huy bằng ánh mắt lạnh lùng.

Nhật Huy kêu lên:

- Anh biết lỗi rồi mà. Đừng làm khó anh nữa. Anh nhớ em phát điên. Công việc thì tối mắt tối mũi, em thông cảm cho anh. Đừng nhìn anh như thế, Sô ơi.

"Trơ trẽn, đều giả đến muốn ói. Nếu tối qua cô không chứng kiến cảnh anh ta ôm hôn người khác chắc bây giờ cô đã lao vào lòng anh ta. Gần cả năm trời nhớ thương chứ ít ỏi gì. Vậy mà ...".

- Sô à! Anh xin lỗi em. Anh mua quà về cho em đây.

Việt Hà cao giọng:

- Anh có lỗi gì mà xin. Chả phải anh nói vì công việc gấp hay sao?

Nhật Huy nồng nàn:

- Sô à! Anh thềm được ôm em vào lòng biết bao. Vú nói em bệnh, chắc do giận anh, đúng không?

Xoay lưng về phía Nhật Huy, Việt Hà nhìn qua ô cửa sổ. Cô không thấy gì giữa bầu trời bao la kia. Cô gần giọng nói:

- Cám ơn anh đã quan tâm. Tôi không sao cả. Anh thấy rồi thì về đi.

Ôm vai cô, Nhật Huy ngọt ngào:

- Thôi mà Sô! Anh biết lỗi rồi, chả lẽ em muốn làm khổ anh sao em yêu?

Xoay người cho tay Huy rơi xuống, Việt Hà nhếch môi:

- Anh không cần phải đóng tuồng nữa. Anh muốn ôm con gái ư. Hãy đến quán Ngàn Sao, nói điều đó với người con gái khác. Việt Hà này đã chán lắm rồi giọng ca rẻ tiền của anh.

Nhật Huy khựng người. Nét mặt anh ta tái mét. Việt Hà vừa nhắc đến cà phê Ngàn Sao. Lẽ nào Việt Hà đã biết chuyện anh yêu Mai Hạ? Không thể nào! Hôm qua lẽ ra, anh đã đến dự lễ khánh thành khu cao ốc của Nam Việt. Nhưng Mai Hạ muốn anh đi cùng cô.

Nhật Huy cũng rất nhớ Mai Hạ, vì thế anh đã không đến dự tiệc theo lời hứa. Hình như anh đã tính sai.

- Sô à! Em giận hờn anh, thì hãy đánh anh cho hả giận. Anh không thể đi, nếu em không chịu nói lời yêu thương cùng anh. Em còn nghi ngờ anh nữa chứ. Anh thật không hiểu tại sao đó Sô?

- Hừ! Tôi đâu dám đánh anh cho đau tay nhỉ? Đau có thể khỏi, chứ dính nhor nhóp vô rửa khó lắm.

Cô lạnh lẽo nói tiếp:

- Anh về đi! Đừng bao giờ tìm gặp tôi nữa!

- Về thì được. Nhưng em phải nói lý do nào khiến anh bị em giận thế này.

- Tôi nghĩ, chuyện anh làm tự anh hiểu. Con người ta nếu không làm điều gì xấu, thì đâu sợ dư luận. Tôi không thềm giận người dưng. Tôi ghê tởm anh, căm hận sự dối trá của anh kia.

Cô nhìn xoáy vào Huy bằng ánh mắt rực lửa. Nhật Huy tỉnh bơ. Anh ta kéo mạnh cô vào lòng. Mặc kệ Việt Hà vùng vẫy, anh cúi xuống hôn nghiêng ngấu lên bờ môi xinh của cô. Anh biết rõ kết cục của mình. Anh không muốn mất cô mà vẫn chưa khám phá được trái cấm trong cô. Thời gian những bốn năm chứ ít ỏi gì. Anh gìn giữ cho cô, chả lẽ để cho kẻ khác hưởng.

Coi như đây là cơ hội của anh vậy. Nhật Huy vừa hôn Việt Hà vừa diu cô đến giường.

Việt Hà đang mụ mẫm trước nụ hôn ma quái của Nhật Huy. Cô rùng mình khi nhớ đến nụ hôn Huy dành cho cô gái ấy. Ánh mắt Nhật Huy đầy đắc ý. Việt Hà nhắm. Đồ khốn! Hấn định hại cô ư? Đừng hòng! Lòng tự trọng bị tổn thương và để bảo vệ mình, Việt Hà đành dùng răng cắn mạnh vào lưỡi Nhật Huy. Anh ta kêu lên đau đớn. Việt Hà không chờ cho anh ta kịp phản ứng, cô xô thật mạnh Nhật Huy, khiến anh ta rơi xuống đất cái "rầm".

Việt Hà đứng thẳng người, cô mở toang cửa phòng, dẫn giọng:

- Đồ đểu giả sờ Khanh! Anh rút ngay khỏi đây mau. Ba tôi đã nuôi nhảm một thứ phản phúc như anh. Anh tưởng anh lừa tôi được mãi sao? Rút đi!

Nhật Huy vừa đau, vừa què, anh ta nổi quạu:

- Em dám mắng tôi?

- Anh nghĩ anh là ai hả? Loại người như anh xách dép cho tôi không đáng nữa là.

Nhật Huy so vai:

- Tôi sẽ nói chuyện với ba em. Sợ rằng khi đó em phải xin lỗi lại tôi đó.

- Quên đi! Việt Hà này dễ lụy kẻ khác lắm sao. Tôi cấm anh không được đến nhà tôi nữa.

Nhật Huy hoang mang trước sự giận dữ của Việt Hà. Lần đầu tiên anh thấy cô như thế này:

- Tôi về! Mong rằng em sẽ nghĩ lại lời nói của mình. Tôi yêu em. Nói với ba em, cho tôi gửi lời xin lỗi.

Việt Hà lạnh lùng nhìn theo Nhật Huy. Cho đến khi nghe tiếng xe anh ta ra cổng, cô mới chạy đến giường, vùi mặt vào gối khóc nghẹn ngào. Tình yêu ơi! Xin hãy cho Số quên được gã đàn ông sở Khanh đó.

Ném lên mặt làn chiếc bóp xinh xắn, Mai Hạ cau mày nhìn anh Hai:

- Anh muốn hỏi em chuyện gì thế?

Hoàng Đông nhẹ giọng:

- Em ngồi xuống. Từ từ anh nói cho nghe.

- Đạo này em bận lắm, công ty nơi em làm rất nhiều việc. Hỏi em gì thì hỏi mau lên, em muốn nghỉ một chút.

Hoàng Đông chậm rãi:

- Anh muốn biết Nhật Huy là gì của em?

Mai Hạ ngạc nhiên, cô từ tốn:

- Anh hỏi thế là sao? Anh biết anh Huy à?

Hoàng Đông trầm tĩnh:

- Anh chưa biết mặt anh ta. Anh chỉ biết anh ta đang yêu một cô gái. Em biết chuyện này không?

Mai Hạ cắn môi. Tại sao anh Hai lại hỏi chuyện Nhật Huy? Cô phải nói rõ mối quan hệ với anh Hai ư? Anh Hai muốn gì nhỉ. Nhìn về mặt căng thẳng của em gái, Đông khẽ nói:

- Em ổn không Hạ? Chuyện anh hỏi, em thấy được thì nói. Bằng không thì anh cũng không ép đâu. Anh thương các em. Và không muốn em bị tổn thương tình cảm, Hạ ạ.

Mai Hạ thở dài:

- Em biết rõ Nhật Huy yêu Việt Hà. Không phải, chính xác là cô gái ấy yêu anh Huy.

Và ba cô ta đã nâng đỡ Nhật Huy rất nhiều. Anh đừng nhìn em như thế. Nhật Huy yêu em, anh ấy không yêu Việt Hà.

- Em nói sao? Nhật Huy yêu em ư? Hạ à! Em cần tỉnh táo trước việc này. Em đẹp hơn Việt Hà. Nhưng đàn ông thời nay, phần Đông rất thực dụng. Việt Hà giàu có, đủ sức cung phụng anh ta. Vậy thì chẳng dại gì anh ta bỏ Việt Hà để yêu một cô gái nghèo như em cả.

Em không được tin anh ta.

Mai Hạ chậm rãi:

- Nhật Huy yêu em, trước khi anh ta vào làm cho ông Quốc Việt. Cuộc sống của mẹ và hai tụi em vô cùng khó khăn. Mẹ không cho em nghỉ học. Nhưng em đã phân tích để mẹ hiểu. Và mẹ phải chấp nhận cho em đi làm. Tối đến, em học thêm ngoại ngữ, vi tính. Em học bằng tất cả quyết tâm vươn lên, để nhất định tìm một chỗ đứng cho bản thân. Em đã gặp Nhật Huy tại Trung tâm Ngoại ngữ. Thời gian tụi em quen nhau đủ để em thi xong bằng B và C Anh văn.

Mai Hạ khẽ cong môi cười cười:

- Em gái anh đâu xấu xí anh nhỉ? Em biết gia đình anh Huy giàu, nên em đã trối buột trái tim anh Huy. Và anh ấy cũng đưa em về gia đình và nói rõ em là ai.

- Tại sao yêu em, anh ta còn yêu Việt Hà?

- Chuyện đàn ông năm thê bảy thiếp mà anh. Ông bà ta có câu:

Dù chàng năm thiếp mười thê.

Chàng cũng không bỏ được gái xề này đâu.

Anh nói đúng. Chẳng ai ngu chạy theo yêu con gái nhà nghèo, trong khi người ta được cô gái giàu có yêu

tha thiết.

Mai Hạ chột nhếch môi:

- Vậy mà có đấy anh ạ. Nhật Huy yêu em thật lòng. Gia đình họ giàu có, nên cũng không đòi hỏi anh Huy cưới vợ giàu. Họ cần một cô dâu thông minh, hiền lành, giỏi về công ngôn dung hạnh. Nhật Huy trẻ tuổi, anh ấy dựa vào mối quan hệ của ông Việt, để tìm cho bản thân một vị trí trong xã hội.

Hoàng Đông buột miệng:

- Thật sao?

Mai Hạ thủng thẳng:

- Biết rồi, anh Hai còn trách móc gì em nữa không?

- Anh không trách em. Anh chỉ muốn biết sự thật.

Mai Hạ chột nói:

- Việt Hà là cô gái bản lĩnh. Tính cách cứng rắn giống anh Hai. Nhưng cô ta hay chảnh chọe quá. Điều này khiến cô ta không may mắn trong tình cảm. Anh Hai thử xem sao.

- Em gái à! Sao bỗng dưng em nói chuyện gì thế? Anh Hai em là kẻ làm thuê cho họ.

Anh đâu dám “đũa mốc chôi mâm son” hả em.

Hoàng Đông so vai nói. Mai Hạ tủm tỉm:

- Thì em nói lung tung vậy, biết đâu chừng mai kia mốt nợ, Việt Hà thích anh thì sao.

Anh Hai của em đẹp trai nè, nghề nghiệp vững nè, bao nhiêu đó đủ để cô ta yêu anh rồi.

- Lạy Phậ! Anh không dám nghĩ tới điều đó đâu. Cô ta nói chuyện ngang ngược lắm.

Nhà mình nghèo, an phận cho yên thân em ạ.

Mai Hạ nhây nhưa:

- Ghét cửa nào trời trao cửa ấy. Biết đâu cô ta yêu anh thật.

- Cho anh xin hai chữ bình yên đi nhỏ.

Mai Hạ nhìn đồng hồ, cô chột chột:

- Nói chuyện cả một tiếng kia đấy. Em phải ngủ một chút thôi, anh Hai ơi.

Đông cười:

- Mẹ nấu chè thượng đó. Em muốn ăn không?

Mai Hạ nhoẻn cười:

- Gì chứ chè là món ruột của em. Em phải ăn chứ.

Đông tủm tỉm:

- Các cụ nói “ăn được ngủ được là tiên”, anh thấy em ăn ngủ đều tốt. E rằng có lúc em thành tiên bay lên trời quá.

- Tiên mắc đọa nghèo hả anh?

Hai anh em nhìn nhau cười vui vẻ. Cuộc sống tuy còn khó khăn nhưng anh em Đông nhất định nâng niu những gì mình đang có trong tay.

- Này Việt Hà! Nhỏ sao vậy? Nhìn bèo nhèo quá đi! - Thủy Tiên leo lẻo - Dậy mau đi cô Hai!

Việt Hà mệt mỏi:

- Ta bệnh mà Tiên. Nhỏ ăn gì chưa? Nếu chưa ăn, để ta kêu vú làm cho chén xúp, chịu không?

Thủy Tiên rùn vai:

- Ta khỏe như voi, một chén xúp chả đủ rửa ruột. Nhỏ cảm cúm thôi mà, dậy đi cùng ta một vòng, đảm bảo hết bệnh.

- Ta đau đầu và chóng mặt, đi không nổi đâu. Hay là nhỏ ra quán mua bún, mì hay phở về đây ăn?

- Ta thèm ăn mỗi bún riêu. Mua về nhà, nước nguội, bún nở, ăn gì nổi mà ăn.

Ngồi xuống cạnh Hà, Thủy Tiên chột nói:

- Nói cho ta nghe, nhỏ đang buồn chuyện gì?

- Ta không có. Việt Hà bạn của Tiên đâu ai làm buồn được chứ.

Thủy Tiên đặt tay lên trán Hà:

- Ta biết nhỏ kiên cường. Nhưng con người, ai nói rằng không có người khác kiên cường hơn mình nhỉ. Quả là trán có nóng chút chút. Nhỏ uống thuốc chưa? Hay là để ta chở nhỏ đến bác sĩ?

- Ta không sao thật mà. Vú cho ta uống thuốc rồi. Ta mang tâm bệnh, bác sĩ nào chữa được chứ?

Thủy Tiên vô tình:

- Ông Huy sao rồi, biết nhỏ bệnh không? Tâm bệnh, bác sĩ không chữa khỏi, nhưng Nhật Huy chắc chắn chữa khỏi. Ta gọi điện cho Huy ghen.

Việt Hà ghen lời:

- Đừng! Nhỏ đừng gọi anh ta tới nữa. Ta hận hắn, vừa hận vừa đau. Nhưng ta thà đau đớn một lần.

Thủy Tiên sưng sò:

- Nói thế, nhỏ và Nhật Huy đã gây nhau? Là chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế?

Việt Hà nhếch môi:

- Hắn chơi trò mèo vờn chuột với ta. Hắn định dùng ta làm vật tế thần, để thần linh phù hộ cho hắn công thành danh toại.

- Gớm quá, ví von thấy nổi da gà. Nói cho ta nghe đi. Là gì?

- Nhật Huy đã có người con gái khác.

Việt Hà đắng ngắt.

Thủy lên thẳng thốt:

- Ai nói với nhỏ rằng Nhật Huy có bồ hả?

Hỏi xong, Thủy Tiên chột nhớ. Tối hôm qua Nhật Huy đi cùng một cô gái rất đẹp. Lúc đó Tiên bần khoản mãi, không biết mình gặp cô gái này ở đâu? Cặp mắt của cô ta rất quen! Bây giờ cô mới nhớ, giờ đó, lẽ ra Nhật Huy đang cùng Việt Hà đãi khách mới đúng? Trời ơi! Lũ đàn ông, thật ra là cái gì chứ? Yêu lũ đó rồi suốt ngày khóc lóc nỉ non ư? Nhật Huy không nghèo như Đông, nhưng đồng tiền có trong tay mà không có người nâng đỡ cũng khó tạo dựng được chỗ đứng. Anh ta lợi dụng Việt Hà, lợi dụng ông Việt để có một chiếc ghế ngồi cao nhất. Vậy mà anh ta đã làm tổn thương Việt Hà, khiến nhỏ bạn vui cười quậy phá của cô trở nên buồn thê thảm thế này ư?

Việt Hà đắng ngắt:

- Chính ta nghe và trông thấy tất cả.

Thủy Tiên gặng hỏi:

- Nhỏ nghe và thấy gì? Ở đâu?

Miệng khô đắng, Việt Hà rưng rưng:

- Tối qua, vì ba bắt ta tiếp đãi tên Hoàng Đông. Ta đã cãi lời ba, bỏ trốn khỏi bàn tiệc.

Ta lang thang suốt mấy tiếng đồng hồ để cuối cùng, y như một thiên mệnh, ta ghé quán cà phê Ngàn Sao, là nơi ta và Huy thường đến. Ta lo lắng đến cuống cuống khi Nhật Huy không về như đã hứa. Trớ trêu thay, Nhật Huy lại hiện hữu trước mắt ta, trong vòng tay hắn là một người con gái khác. Tim ta nát tan. Bởi

một lần nữa hấn đã cầm dao đâm nát trái tim ta.

Thủy Tiên bật thốt:

- Khốn nạn Rồi nhỏ đã làm gì hả?

Việt Hà chua chát:

- Ta tính bước tới tát thẳng vào mặt hấn cho lòng ta đỡ đớn đau, nhưng rốt cuộc ta đã không làm.

Thủy Tiên ầm ức:

- Nhỏ vốn bướng bỉnh kiêu kỳ lắm mà, tại sao lại im lặng để nuốt đắng nuốt cay. Giá như ta ở đó, chắc hẳn ta đã trừng trị hấn. Chó má thật mà.

- Một người đã khuyên ta đừng làm thế. Vì nếu không, ta sẽ bị tai tiếng lớn.

- Và nhỏ chịu nghe lời người ấy?

- Ta vì danh dự của chính ta, phải nuốt giận vào lòng. Vậy mà hấn ...

Việt Hà ngừng lời.

Thủy Tiên chau mày:

- Hấn thế nào.

- Sáng nay hấn đến tìm ta, nói đủ mọi điều ngon ngọt. Giá như ta không thấy tận mắt, ta vẫn ngỡ hấn chân tình với ta.

Thủy Tiên găm gù bằng giọng chợ búa:

- Thấy mày thế này, tao đâm ghét tất cả lũ đàn ông giò bọ ấy. Ghê tởm quá?

Việt Hà nói chậm:

- Đừng “vơ đũa cả nắm”! Ông trời rất công bằng, con người tất phải có kẻ xấu người tốt chứ Tiên.

Thủy Tiên chép miệng:

- Nhỏ nghĩ thoáng được vậy, ta yên tâm rồi. Giờ Hà đừng suy nghĩ gì đến Nhật Huy nữa. Phải tỏ cho hấn biết Việt Hà không dễ bị lừa gạt. Nhỏ mãi là đứa con gái kiêu sa, xinh đẹp, bắt hồn bọn đàn ông, bắt bọn họ phải khốn đốn vì mình. Phải rời khỏi căn phòng này, để đối mặt với cuộc sống. Hiểu không hả?

Dứt lời, Thủy Tiên cương quyết kéo Việt Hà khỏi giường. Và như một phép lạ, hơn mười lăm phút sau, hai cô gái đã tiu tít bên nhau, ra khỏi nhà với chiếc xe của mình.

Việt Hà hơi ngớ ngàng:

- Đi đâu đây Tiên?

- Lên xe, ta với nhỏ ghé con hẻm ở trường Đại học Sư phạm, ăn canh bún. Sau đó ghé nhà sách mua vài cuốn chuyên ngành.

Việt Hà tủm tỉm:

- Tiên khiến ta bất ngờ ghê. Bắt đầu chịu học rồi hả?

Thủy Tiên so vai:

- Biết làm sao được, khi đã vào làm việc, ta mới giật mình khi thấy mình hãy còn nhiều lỗ hổng về kiến thức. Thôi, ăn trước rồi tính.

Thủy Tiên chở Việt Hà đến quán canh bún “Sinh viên”. Mỗi đứa gọi cho mình một tô theo ý thích. Cả hai, Hà và Tiên đều luôn có tâm hồn ăn uống. Phương châm của hai cô:

“Ăn được ngủ được là tiên Tiên chưa thấy, nhưng nét buồn đã tan nhanh trên khuôn mặt khả ái của Việt Hà. Nhìn cô ăn vô tư như một cô bé nhỏ lên mười hay mười lăm tuổi, chẳng ai tin rằng, trái tim cô rất đau đớn. Mỗi tình đầu được nuôi dưỡng, bốn năm ngỡ là sẽ đơm hoa kết trái, ai ngờ là cay đắng xót xa vô cùng.

Không! Nhất định Hà sẽ đứng vững để đối diện sự dối trá. Cô sẽ quên không lọt lần hối tiếc tình yêu đại

khờ của mình với Nhật Huy. Rồi cô sẽ chứng minh cho anh ta thấy cô vẫn là cô, kiêu sa rực rỡ, thông minh hồn nhiên. Và người đàn ông sau này của cô nhất định phải hơn Nhật Huy rất nhiều. Việt Hà không biết rằng ông Việt đang ngắm hình mẹ cô nơi phòng làm việc của ban Tổng. Thói quen của ông hơn hai mươi năm, vẫn là mỗi sáng hoặc mỗi tối, ông phải ngồi nhìn vợ qua tấm ảnh, thì thầm với bà những dự định cuộc sống. Có thể ông mới làm việc tốt.

Ánh mắt bà Hà Nam vẫn nhìn ông chắt ngắt những yêu thương. Loáng cái bà đã bỏ cha con ông được hai mươi hai năm. Con gái càng lớn càng xinh đẹp và giống em vô cùng. Duy có tính tình Việt Hà bướng bỉnh kiêu ngạo lắm! Em có biết không, Hà Nam?

Con gái đã học ngành kiến trúc, theo nghiệp của anh. Con gái nhưng rất kiên cường. Thời gian qua, nếu không có con và cậu Hoàng Đông, thì bao nhiêu công sức của anh đã tan thành cát bụi bởi tay thằng Hải Hưng. Giá như em quay về đây, được ở bên em, chắc chắn con gái chúng ta sẽ thùy mị nét na lại em ạ. Anh luôn muốn Việt Hà trở thành cô con gái ngoan hiền, giỏi giang từ nhà ra ngoài xã hội.

- Ba! Ba lại nhớ mẹ nữa rồi.

Bất chợt cửa phòng được mở ra, Việt Hà ủa vào như cơn lốc. Thấy vẻ trầm ngâm của cha trước hình mẹ. Cô hiểu ba mình rất nhớ vợ.

Ông Quốc Việt khẽ nạt đùa:

- Con gái hư thật, vô phòng ba mà không gõ cửa là sao hả?

Việt Hà cười khúc khích:

- Không phải lỗi của con. Con có gõ cửa đấy ạ. Nhưng ba đang nhớ mẹ, làm sao nghe được con gọi hả ba?

Cô chợt cười cười:

- Ba à! Ba lại thì thầm gì với mẹ con vậy?

Ông Việt điềm nhiên:

- Tất cả mọi việc liên quan tới con gái của ba, được không? Mà con tìm ba có việc gì vậy? Ba nghe vù nói con bệnh kia mà?

Việt Hà nhỏ nhẹ:

- Dạ, con cũng có chút chuyện ba ạ. Con thấy ngại khi hỏi ba vài việc quá đi.

Ông Việt cười cười:

- Hết bệnh, muốn đi mua sắm đúng không con gái? Con mà cũng ngại xin tiền ba à?

Việt Hà lắc nhẹ đầu:

- Con không xin tiền. Con có chuyện muốn xin ba. Ba phải hứa không giận con nghen ba?

Ông Việt cười vang:

- Chà! Con gái hôm nay hơi lạ nghen. Bày đặt rào đón cả ba nữa à? Được rồi, ba hứa, con muốn gì nào?

Việt Hà cắn môi:

- Con nghe nói, ba đã trúng thầu xây dựng khách sạn năm sao ở đảo Phú Quốc, phải không ạ?

Ông Việt gật đầu:

- Đúng đấy con gái. Công trình đã được ký hợp đồng. Ủa! Con hỏi để làm gì thế?

Việt Hà chậm rãi:

- Dạ, con muốn ba cho con theo công trình ngoài đảo.

Ông Quốc Việt nhíu mày:

- Con có chuyện gì không vui hả con gái? Ba luôn chiều mọi sở thích của con. Nhưng còn việc ra đảo, ba không thể đâu, con gái.

Việt Hà nhìn cha bằng ánh mắt buồn vời vợi, cô nghẹn giọng:

- Ba ơi! Con xin ba mà. Ba chiều con một lần này nữa đi ba. Con đã chia tay Nhật Huy. Con không muốn phiền phức bởi anh ta nữa.

- Sô à! Việc Nhật Huy về trễ, đâu phải lỗi ở nó. Con lớn rồi, hãy xử sự cho đúng. Ba không trách nó thì thôi, con giận nó làm gì. Một chút đó, để đổ vỡ một tình cảm tội con có với nhau ba bốn năm, con đành lòng sao Sô? Huyện đảo xa xôi, thiếu mọi tiện nghi. Con là đứa con duy nhất của ba, la không thể để con đi ra đảo.

Ông Quốc Việt cương quyết Việt Hà rưng rưng nói:

- Con xin ba. Hãy để con xa thành phố một thời gian. Người ta sống được, con sống được. Ba không cho con đi, con vẫn bỏ đi, đâu biết làm thế, lòng con rất đau xót.

Ông Việt cầm tay con gái, nhỏ nhẹ:

- Ba không còn khỏe như trước. Con là con gái, con đòi đi xa, con không nghĩ đến việc liệu khi trái gió trở trời, ba bị đau liệt, lúc ấy con ở xa, làm sao kịp về. Chả lẽ con gái không còn thương ba? Chuyện của Nhật Huy ...

Việt Hà ngắt lời cha bằng giọng nói nghẹn ngào:

- Ba ơi! Ba là người thân yêu duy nhất của con ở cuộc đời này. Con không thương ba, chả hóa ra con là con thú sao ba? Con ra đảo, nửa tháng hay mười ngày con sẽ về thăm ba. Ba đồng ý nghe ba.

Ông Việt thở dài. Ông không hiểu lý do gì con gái ông cự tuyệt Nhật Huy. Chắc chắn, Nhật Huy đã làm chuyện gì xúc phạm đến Việt Hà nên nó mới giận dữ lẫn đau đớn như vậy. Có lẽ, ông phải thu xếp cho Việt Hà ra đảo.

Ông mong sao cuộc sống thiếu thốn sẽ gây cho Việt Hà sự chán nản, để trở về. Nhìn vào tấm hình của vợ, ông khẽ thì thầm:

- Nếu em còn thương anh, hãy quay về đi Giang Nam. Con gái bây giờ rất cần em.

- Ba nói gì vậy ba?

Việt Hà tò mò. Ông Quốc Việt trầm giọng:

- Không có gì! Con ngồi lên ghế đi Sô. Ba đồng ý cho con đi, nhưng có điều kiện.

Việt Hà cười tươi:

- Một trăm điều kiện ba đưa ra, con cũng xin nghe. Ba nói đi.

Ông Việt lắc đầu:

- Con khéo mồm dẻo miệng quá đó. Ba cho con đi, nhưng con phải nghe theo mọi lời nói của ...

Việt Hà hấp tấp:

- Con biết rồi. Ba muốn vú đi cùng con chứ gì?

Ông Việt lắc đầu:

- Vú già rồi, con tính bắt bà ra đảo sống sao? Ba quyết định giao con cho Hoàng Đông?

- Cái gì?

Việt Hà bật kêu to. Cô tròn mắt nhìn ba. Thấy vẻ đặc ý của ba, cô chột con mắt:

- Xời! Ba nghĩ sao mà tìm bảo mẫu cho con như vậy. Anh ta đủ tư cách sai khiến con, à?

Ông Việt rần giọng:

- Ba tin cậu ấy. Dù Đông nghèo, nhưng cậu ta là người đàng hoàng, biết trên biết dưới.

Yêu cầu của ba chỉ đơn giản thế. Con không chịu thì ở nhà.

Việt Hà bặm môi:

- Con đồng ý. Con không ngăn anh ta đâu. Dù sao ba cũng không được thiên vị anh ta.

- Tất nhiên! Sao ba có thể vì người dưng mà bắt lỗi con mình chứ.

Ông Việt đứng lên như chấm dứt câu chuyện. Việt Hà xuống nhà, cô ra ghế đá bên hồ tắm ngồi suy nghĩ. Thâm tâm cô không ghét bỏ gì Đông. Nhưng nghĩ đến việc phải chịu sự giám sát của anh, cô thật bất mãn. Đông quá hiền. An không biết tán tỉnh như Nhật Huy. Trời ạ! Tại sao còn đem anh ta so sánh với Hoàng Đông? Lẽ nào cô vẫn còn yêu Nhật Huy? Không đâu. Trái tim cô đã nguội tắt lửa tình. Sẽ không còn gì cho mỗi tình đầu ấy nữa.

Tại sao ba lại ưu ái và tin tưởng Hoàng Đông như vậy nhỉ? Một con toán mà chính cô tự tìm đáp số ...

Tập 2

Thủy Tiên lay vai Việt Hà:

- Nhỏ nói sao? Nhỏ ra Phú Quốc thiệt hả? Trời đất! Hay ho gì mà ra tận hòn đảo nằm giữa biển khơi ấy. Nhỏ có biết ra đó sẽ vô cùng buồn tẻ không?

Việt Hà cười nhẹ:

- Có người đi mở đường, thì mai mốt mới có một Phú Quốc mộng mơ để nhỏ ra du lịch chứ. Ta đang cần sự sôi động của biển trời, Tiên ạ.

- Ta nghe nói ở Phú Quốc có rất nhiều cá mập. Trong rừng thì vô số rắn rắn.

- Ta chả sợ. Ta đang háo hức được khám phá huyện đảo đây nè.

Thủy Tiên trề môi:

- Ngông cuồng quá, Hà ơi. Một cô tiểu thư quen sống trong đủ đầy tiện nghi, sao có thể ra đảo sống thiếu thốn mọi thứ nhỉ. Buổi tối nhìn trời và biển thấy thăm thẳm như nhau. Rồi nhỏ sẽ khóc cho coi. Lúc đó ai dỗ đây, nhỏ Hà?

Việt Hà so vai:

- Ý ta đã quyết. Ta không bao giờ ở lại. Dù xa nhỏ, ta rất nhớ. Nhưng không sao, nhỏ hãy kể cho ta nghe mỗi ngày về Sài Gòn qua điện thoại. Đừng sợ tốn tiền. Ta sẽ nạp card cho nhỏ mỗi tuần. Vậy nha!

Thủy Tiên thở dài:

- Vậy là đi thiệt hả? Ta hỏi thiệt, ông Huy muốn gặp nhỏ, nhỏ gặp không?

Việt Hà nhếch môi:

- Ta tầm thường vậy sao Tiên? Mà đã biết sự thật, tại sao còn muốn tao gặp hần?

Mày đã nhận gì phải không?

Nghe câu “mày tao” của bạn, Thủy Tiên biết Hà rất giận. Cô lắc đầu:

- Hần năn nỉ ta quá. Ta có hứa nói giùm hần. Là ta hứa, nhưng gặp hay không tùy thuộc nhỏ. Hơi đâu nhỏ nổi giận hả? Đáng ghét quá đi!

- Ghét ta? Đừng chứ Thủy Tiên! Dẫu sao ta vẫn luôn coi bạn là tri âm tri kỷ. Chuyện qua rồi, đừng mất công cứu vãn sẽ không tốt đẹp đâu.

- Được rồi. Ta hiểu Việt Hà lúc này. Nhớ lời ta, ra đảo, nếu buồn quá thì quay về. Dù sao ở đây nhỏ vẫn còn ba, còn vú và ta luôn yêu thương nhỏ. Đừng vì một gã đàn ông không ra gì mà đày đọa bản thân. Nhỏ nghe!

Việt Hà rưng rưng:

- Ta nhớ rồi.

Thủy Tiên chột hỏi:

- Sô nè! Rồi anh Đông có đi đảo không?

Hà âm ức:

- Anh ta nhận lệnh của ba, giám sát ta mỗi ngày. Tức chết được.

- Tại sao nhỏ ghét anh Đông dữ vậy?

- Ghét thì không. Nhưng ta và anh ta không có hợp, hễ làm chung là gây lộn.

- Trời đất. Như vậy thì không tốt chút nào. Ba nhỏ biết chuyện này không?

Vệ Hà ỉu xiu:

- Ta nghĩ là biết. Ta càng ghét Đông thì ba ta càng quý mến anh ta, Hình như ba ta muốn nhờ Đông trị tính bướng bỉnh của ta.

Thủy Tiên cười:

- Giá như ta là Hà, ta sẽ rất mến Đông.

- Cái gì?

- Có gì quá đáng đâu mà nhỏ hét inh lên thế hả?

Thủy Tiên từng tưng:

- Với ta, anh chàng Đông rất đặc biệt. Ta sợ “ghét của nào trời trao của ấy” khi đó nhỏ sẽ thế nào nhỉ? Nhỏ chê ông, thì ta không e ngại gì là không tiến tới đâu.

- Chà! Một kẻ láo ăn nhất thế giới, giờ cũng biết sợ tình rồi sao? Ta đồng ý giúp nhỏ đạt được mong ước.

Việt Hà chột bắn khoăn:

- Tiên nè! Lỡ anh ta không đồng ý thì sao?

Thủy Tiên cong môi:

- Thì “bắn không nên phải đền đạn”.

- Quỷ sứ! Nói gì đâu không? Làm như ta và nhỏ là đồng tính vậy. Kinh khủng!

Thủy Tiên phì cười:

- Ôi trời! Coi mặt nhỏ kia, ngu thấy sợ. Ý ta là:

Đông không ưng ta thì hẳn ưng Hà!

Hiểu ra, Việt Hà bật cười.

- Ta với hắn chỉ có thể nhỏ nhẹ từ tốn khi nói đến công việc xây dựng. Còn bảo ta dịu dàng trước Hoàng Đông, chắc là không bao giờ có.

Việt Hà chột im lặng. Hình như cô luôn ác cảm khi nghĩ về Đông. Cô đã quên sao, buổi tối đau đớn ấy, nếu không nhờ Đông, liệu cô có còn là một Việt Hà kiêu hãnh nữa không? Để rồi khi cô đứng trước Nhật Huy, cô đã lạnh lùng khinh bỉ đuổi anh về ...

Vậy thì sao có thể nói Hoàng Đông là người lãnh cảm, vô tình chứ? ...

Việt Hà khẽ mỉm cười khi nhớ đến Hoàng Đông!

- Á! Cứu tôi!

Việt Hà hét toáng lên, ánh mắt cô thất thần. Mặt xanh lét y như tàu lá chuối.

- Chuyện gì vậy, Việt Hà?

Tiếng hét thất thanh của cô, khiến Hoàng Đông giật mình. Anh hỏi theo phản xạ. Anh hơi khựng người trước cảnh, Việt Hà vừa dùng tay vừa dùng chân, đập tứ tung vào vồng.

Hình như cô ta quên mất việc chiếc vồng được mắc khá cao, cách mặt đất cả mét. Cách quấy đập của cô, dám dứt vồng không chừng.

Anh kêu lên:

- Việt Hà, coi chừng té văng đó!

Tay anh ghì mạnh, chiếc võng hết bị văng qua văng lại. Việt Hà không trả lời Đông.

Ánh mắt cô nhìn chăm chăm lên tán lá cây trên đầu. Đang nằm hát nghêu ngao cho hết thời gian, cô chợt phát hiện một con sâu màu xanh đột chuối, to như ngón tay cái, dài phải hơn mười cm, cặp mắt đen thui, giữa thân hình trụi bóng loáng, khiến cô giật bắn người vì sợ. Cô đã hét toáng lên vì lẽ đó. Vậy mà con sâu nó vẫn bám chắc vào nhánh lá, không hề nhúc nhích.

Việt Hà nhắm mắt, đưa ngón tay lên đầu. Cô lắp bắp:

- Con sâu ... trên đầu tôi, anh Đông ơi.

Hoàng Đông nghe cô nói, anh vội ghì đầu cô xuống, tìm kiếm. Mái tóc xanh đen, mượt mà không hề có chút lá vương rơi. Sâu nào chứ? Hoàng Đông chưa kịp hỏi, Việt Hà đã néo vô tay anh, cô kêu rít lên:

- Anh khùng hả? Tự nhiên kéo đầu tôi chi vậy, đau chết được. Bỏ tay ra mau?

Đông bực bội:

- Chả phải cô nhờ tôi bắt sâu à? Sâu nào hả? Người gì mà thần hồn nát thần tính, tự nhiên sợ là sao?

Việt Hà cong môi:

- Con sâu nào ở đầu tôi. Anh thiệt là ngố. Nó ở trên nhánh cây đó.

Hoàng Đông bấy giờ mới nhận ra, con sâu xanh lét, trùng trùng với hai chấm mắt đen đang nằm trên nhánh lá, trên đầu Việt Hà. Con sâu có bề ngoài thật gớm ghiếc. Hèn gì Việt Hà không la hét ầm ĩ như thế. Hoàng Đông đặt chân lên chạc cây, anh giờ tay bắt chiếc lá.

- Anh Đông! Đừng giết nó!

Việt Hà nhắm mắt, xua tay nói. Hoàng Đông chưng hửng:

- Tại sao thế? Loại sâu này rất độc, lỡ đụng vô nó còn bị ngứa hơn đụng nhầm sâu róm ấy. Không giết nó, tôi phải làm sao?

- Thì anh bỏ đại chỗ nào đó.

- Nó bò trở lên thì sao? Loài nào có cảm tính riêng của loài đó, nó quen ở đâu thì rất nhớ hơi hướng ở nơi ấy.

- Nhưng tôi sẽ sợ mãi nếu nhìn thấy nó chết. Hình dung như tôi đang nhai phải nó.

Ghê lắm.

Trời đất! Cô ta thực ra là sao nhỉ? Một cô gái có tấm lòng thanh tao như Bồ tát, không muốn sát hại côn trùng, cây cỏ? Hay cô ta đang tạo cho mình một bề ngoài tử tế để che giấu tính cách tự cao tự đại? Một cô chủ nhỏ đầy bản lĩnh trước những người thợ lớn tuổi, vậy mà lại sợ một con sâu vô tri vô giác? Khó tin ghê!

Đông trầm nghĩ và chậm rãi:

- Cô quá mâu thuẫn đó, Việt Hà. Lẽ ra, cô không nên tỏ ra sợ hãi con sâu này.

- Anh rắc rối thì có. Con gái ai không sợ sâu bọ, chuột, gián, chắc người đó không thể là con gái. Tôi sợ sâu, nhưng không muốn anh giết nó. Tội nghiệp!

- Ôi trời! Việt Hà ơi! Con sâu nó nghe được chắc chắn nó cảm kích cô nhiều lắm.

Việt Hà lí nhí:

- Anh! Anh bỏ nó chưa, để tôi mở mắt.

Đông gọn lỏn:

- Ném rồi.

Hà he hé mắt nhìn, cô thở phào khi thấy con sâu không còn nơi tay Đông.

Cô nhẹ giọng:

- Cám ơn nha. Hình như anh chẳng sợ cái gì thì phải.

Đồng rùn vai:

- Là con người, ai mà không có cảm giác sợ hãi ghê tởm ... một thứ gì đó hã cô bé?

Nhưng không cần phải quá sợ hãi như vậy, bởi chúng chỉ là loài vật. Chứ đáng sợ nhất với tôi là lòng dạ con người kia.

Hơi nhíu mày, Việt Hà nói:

- Tại sao phải sợ con người nhỉ?

Hoàng Đông nhếch môi:

- Lòng dạ con người thiện ác, tốt xấu rất khó suy đoán. Cô không biết điều này à?

Việt Hà hất mặt:

- Anh muốn ám chỉ điều gì hã? Anh đừng vội nghĩ, khi giúp được người ta điều gì đó, rồi lên mặt xỏ xiên người ta ghen.

Đồng rùn vai:

- Tôi chỉ muốn cùng cô phân tích chút ít về con người. Tôi không hề có ý gì khác. Cô chớ nên nghi ngờ ý tốt của tôi.

Việt Hà đay nghiến:

- Thôi đi! Tôi thừa biết thâm ý của anh là mắng chửi tôi thì có.

Đồng khoát tay:

- Tôi mà tầm thường như thế chắc tôi đã mắng cô lâu rồi. Đừng lúc nào cũng suy nghĩ như con nít thế.

Việt Hà ầm ức:

- Ủ, tôi con nít đó, anh sẽ làm gì tôi hã? Vì là con nít, ba tôi mới nhờ anh làm bảo mẫu cho tôi, đúng không? Khuôn mặt cương nghị của Đồng thoáng tối sầm. Anh bất mãn với Hà vô cùng. Vẻ mặt chảnh chọe, căng cứng của cô khiến anh hết muốn giải thích gì hết, ngoài việc ước gì anh được quyền tát cho cô vài tát tai để cô tỉnh trí ra.

Bực bội, Hoàng Đông xoay lưng bỏ đi.

- Anh không được đi!

Việt Hà chột hét nhỏ. Và thật không tin nổi cô bật khỏi võng, đứng chinh ình trước mặt Đồng, chiếc cầm kẻ hếch lên đầy thách thức:

- Anh chưa trả lời tôi. Anh không được đi.

Hoàng Đông lạnh lùng:

- Cô vô lý vừa thôi. Con gái gì mà quá quắt vô ớn như thế chứ? Nói thiệt nhé, cô mà là em gái tôi, nãy giờ chắc tôi đã cho vài bạt tai.

- Anh dám?

Hoàng Đông cười nhạt:

- Tôi và cô đơn thuần đều là con người. Tôi chẳng có gì phải sợ cô hết.

Việt Hà buột miệng:

- Cho là thế đi, nhưng anh không thể không sợ một người.

Hoàng Đông nhướng mắt:

- Người nào nhỉ?

Cô chưa ngoa, cao ngạo:

- Là ba tôi.

Đông bật cười:

- Cô hơi thần tượng ba cô và coi tôi là kẻ làm thuê phải sợ chủ, đúng không? Cô đừng hòng! Ngoại trừ mẹ tôi, tôi chưa hề biết sợ ai. Tôi sợ mẹ tôi, bởi tôi không muốn mẹ tôi buồn. Cô hiểu không hả?

Việt Hà cay cú:

- Tôi không tin. Nhất định là anh sợ ba của tôi.

- Tại sao?

Việt Hà lung búng:

- Vì anh cãi ba tôi nhất định anh sẽ thất nghiệp. Ai không mơ một vị trí như anh nhỉ?

Đông nhếch môi:

- Tôi không sợ ba cô. Nhưng tôi nể trọng ông ấy, vì ông là người tốt. Một lúc nào đó cô phải nghĩ về tôi khác đó.

Dứt lời, anh bỏ đi nhanh về phía những dãy nhà đang xây dựng. Phía sau anh, Việt Hà chết sững. Cô hoang mang bởi tính cao ngạo của cô, đã chọc bung tổ kiến lửa tự ái của Đông. Cô phải làm sao đây? Tự ái nổi dậy, biết đâu anh ta bỏ về Sài Gòn, thì cô chết chắc. Sao cô lại ngông nghênh đến mất lý trí như thế. Đông bỏ về, đảm bảo ba cô sẽ ra đảo ngay. Và cô có là cục vàng của ông, thì cũng không sao tránh được cơn giận dữ của ba cô. Và liệu cô dám nói với ba, cô đủ can đảm ở lại không khi không còn Đông bên cạnh. Đông giúp cô xách từng xô nước ngọt về tắm gội. Mỗi lần ai cho cua tôm ghẹ, anh đều đem về luộc cho cô ăn. Là con gái, nhưng cô không biết nấu gỏi mì tôm. Nhất nhất cô đều nhờ Đông. Giờ anh bỏ đi, cô làm sao nhỉ? Thật ra, Đông rất đáng hoàng và lo lắng cho cô. Vậy mà cô đã chọc giận anh.

Tính Đông ít nói, nhưng nóng nảy không khác gì cái lò hỏa diệm sơn. Nhìn Đông bước thoăn thoắt trên đá, trên những đồng cây, Việt Hà khế thở dài. Cô phải đuổi theo Đông xin lỗi anh một câu. Dù sao cô là người có lỗi. Không có Đông, buổi tối ai canh giấc ngủ cho cô đáng hoàng chứ? Hoàng Đông! Chờ tôi nhé. Tôi biết lỗi của mình rồi.

Việt Hà vội vã đuổi theo Đông. Bây giờ cô mới hiểu đúng câu nói hồi nãy của anh. Con sâu không đáng sợ bằng việc sợ Đông về Sài Gòn lúc này. Đáng đời Việt Hà! Mai mốt chưa bớt tật nói năng hồ đồ, cao ngạo đi nghe.

Việt Hà lao người đuổi theo Hoàng Đông. Cô quên mất việc cô đang ở trong khu vực thi công và dưới đất có vô số vật cản không tên. Điều cô quan tâm nhất là phải bắt kịp Đông.

Chiều nay chuyến tàu từ đảo về thành phố khởi hành vào hồi hai giờ ba mươi phút. Cô sợ Đông bỏ về vì những lời nói vô lối của cô. Nhất định phải giữ anh lại, để cô nói lời xin lỗi Đông. Tất cả đều do cô và anh thích móc méo nhau, chứ trong thâm tâm cô luôn tôn trọng anh.

Đông mà về, công việc nơi đây một mình cô chẳng thể gánh vác. Công nhân họ không sợ cô bằng anh.

Anh trở về Sài Gòn, cô biết tin ai nữa để dám nhờ vả những việc rất ư đời thương nhưng cô chẳng bao giờ làm nổi, vì từ nhỏ tới giờ cô đâu biết xách nước, nấu cơm ... Trời ơi, chỉ nghĩ tới việc đêm nay một mình trong căn phòng dựng tạm, giữa mấy chục công nhân xa lạ toàn đàn ông thôi, cô đã sợ chết khiếp. Cô nhất định phải giữ anh lại dù phải quỳ xuống để xin lỗi Đông, cô vẫn vui lòng, bởi lỗi do cô gây nên. Anh vốn rộng lượng, sẽ sẵn lòng tha thứ khi cô ăn năn hối lỗi.

- Huych! - Cầm đầu cầm cổ chạy, cô bỗng đâm sầm vô đồng gạch. Cú va chạm khá mạnh khiến cô té dưới chân đồng gạch và bị vài viên gạch rơi đè lên chân tay.

Đau quá trời! Việt Hà rờ tay lên trán, một cục u đang nổi lên. Sao cô lại bất cẩn thế này. Cô chới tay ngồi dậy, cô chột rùng mình bởi, bàn tay đang bị gạch đè của cô hình như bị lún giữa một đồng gì đó như bùn nhưng nóng nóng. Cố rút tay ra, cô trợn mắt nhìn vào bàn tay đã nhuộm màu nâu nâu khó tả. Là cứt bò! Việt Hà nghĩ tới đó là bật khóc vì tủi thân. Tay hôi hám thế này, tìm được chỗ rửa thì Đông đã lên tàu rời đảo. Càng nghĩ, cô càng khóc to, vừa khóc cô vừa rên rỉ:

- Đông ơi! Anh đừng có về, đừng mà, anh phải chờ tôi chút nữa. Tôi ...

- Cô chủ, đưa tay tôi đỡ dậy.

Giọng trầm ấm của Đông chột vang lên khiến Hà giật bắn người. Cô im bật và không dám nhìn lên. Cái

miệng chua ngoa của cô như bị dán chặt keo. Dù cô đang muốn gặp Đông. Nhưng ở hoàn cảnh tệ hại này, cô thật không thể hình dung nổi. Ông trời quả đang trừng phạt cô đây mà. Hoàng Đông dịu dàng:

- Đừng khóc nữa Việt Hà. Không thôi, mọi người ngờ tôi ăn hiếp cô đó. Tôi đỡ cô dậy nhen.

Việt Hà hít hít:

- Ừ. Tôi hắt đèn ... anh đó. Tôi chạy theo anh nên tôi mới bị té.

- Được rồi. Muốn tôi đèn gì từ từ nói. Cô bị đau đâu không?

Việt Hà lắc đầu:

- Không. Nhưng đầu của tôi ...

- May là cô va vô chồng gạch xộp để chờ xây. Nếu là cả đồng gạch, chắc tôi phải đưa cô vào bệnh viện quá. Về lán, tôi lấy dầu xoa bóp cho cô, sẽ nhanh khỏi thôi.

Việt Hà cắn môi:

- Tôi xin lỗi anh. Anh đừng để bụng lời tôi nói. Tôi ... - Cô chợt la lên - Trời ơi, kinh quá!

Đông điềm tĩnh:

- Rủi ro thôi mà, không gãy tay chân là may rồi. Cô cứ ngồi đây, tôi xách nước về cho cô rửa tay.

Việt Hà lắc đầu:

- Không cần đâu. Anh chịu tha lỗi là tôi mừng rồi. Tôi tự biết lo lắng cho mình. Anh hãy lo công việc của mình. Tôi đi đây.

Hoàng Đông ân cần:

- Tôi đưa cô về. Đầu cô cần phải xoa dầu. Để cô về, cô nằm khóc một mình hay sao.

Đi nào!

Việt Hà đành cúi đầu lặng lẽ theo sau anh. Mùi phân bò hôi hôi cứ xộc vô mũi khiến cô muốn ói. Cũng tại anh cả đó, Hoàng Đông. Giờ anh chắc hả hê đắc ý lắm trước một con bé Việt Hà bèo nhèo hôi rình như con chuột nhắt. Bàn tay ngọc của cô giờ bám đầy phân bò. Chuyện kinh khủng này, cô mà kể chắc gì Thủy Tiên tin chứ. Cô lại thút thít khóc phía sau Đông. Buồn thật.

- Việt Hà! Chuyện té ngã là điều thường tình, đáng để một cô bé ngạo mạn, bướng bỉnh như cô rơi nước mắt ư? "Mỗi lần ngã là một lần bớt dại. Ai nên khôn mà chẳng dại đôi lần". Đừng ủy mị như thế, không giống tính cách cô đâu.

Giọng Đông trầm tĩnh.

Việt Hà ầm ức:

- Tôi thích khóc đó, thì sao chứ. Con gái không biết khóc liệu còn là con gái được chắc?

- Cô đừng nghĩ tôi ngạo cô. Bình thường, cô chả sợ trời cao đất rộng là gì, giờ thấy cô khóc, tôi bị "sốc" mà thôi. Giờ chỉ tôi thấy lời ông bà dạy bảo:

"Đàn bà co gái chua ngoa cay độc bao nhiêu, thực ra tâm hồn họ vô cùng yếu đuối" quả không sai chút nào.

Anh thân tình:

- Mau về lán thay đồ, tắm gội và mọi đất cát sẽ trôi đi theo dòng nước thôi mà.

Việt Hà gằm gừ:

- Anh về làm việc của anh đi. Tôi chết sống cũng được, anh không cần quan tâm tôi đâu. Nếu không, tôi sẽ ghét anh đấy.

Dứt lời, cô xăm xăm xô Đông qua một bên. Vô tình, bàn tay dính bẩn của cô đã đóng dấu vo áo Đông. Anh tức tối định mắng Hà một câu. Chợt anh nghe giọng con trai ngọt ngào vang lên:

- Cô bé à! Cho phép tôi giúp cô nhen.

Việt Hà khoát tay lạnh lùng:

- Cám ơn, tôi không cần ai hết.

- Đừng dại đột dây dưa vào mấy cô tiểu thư đồng đa đồng đẳng này. Mặc kệ cô ta đi.

Nếu không, cậu bị dập tắt tại đó. - Hoàng Đông cười nhạt nói.

- Chà. Chuyện cô gái kia chắc chắn liên quan đến cậu phải không, Hoàng Đông?

Đông quay lại. Ánh mắt anh rực sáng, anh reo lên:

- Thành Danh! Thì ra là mày!

Người đàn ông đứng khoanh tay nhìn theo Việt Hà, đúng là Danh. Hoàng Đông ôm vai bạn lắc mạnh:

- Con gió nào thổi được gã lãng tử thích rừng núi cao nguyên hơn phố phường Sài Gòn ra hòn đảo xa xôi này vậy?

Thành Danh rùn vai:

- Một cơn gió vừa được gia nhập vào luồng khí hậu thủy văn. Tên của nó là “cơn gió tò mò”. Tao cười gió ra coi thử mày sống hay chết ngoài này.

Hoàng Đông cười vang:

- Mày thật hết biết. Thế gian này có “cơn gió tò mò” tồn tại thật sao?

- Trăm phần trăm sự thật đó mày. Hất mái tóc xoắn lên, lộ ra vàng trán cao, Thành Danh thản nhiên nói:

- Cũng nhờ vô tình, gió cho tao đáp vô đảo, tao mới tìm ra nơi làm việc của mày. Mày tẻ thật đó. Cả tuần không chịu “alô” về nhà, báo hại mẹ và hai em mày lo lắng. Họ nào biết cậu con trai họ đặt nhiều kỳ vọng, đang mãi mê đùa vui bên cô gái xinh đẹp nơi đảo xa mù khơi. Mày khiến tao nể mặt ghê đi, Đông.

Cầm tay Danh, kéo về phía công trình đang thi công, Đông cười:

- Mày chớ nghĩ bậy. Cỡ tao đâu dám trèo cao. Cục vàng của ông Tổng giám đốc, tao có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho cô ta thôi. Mà, mày ra đây chi vậy?

- Tính tao mày lạ gì. Thích tìm cảm hứng tự nhiên nhưng có thật, để hy vọng tạo ra được bức tranh tình yêu sống động nhất, tặng cho cuộc đời.

Hoàng Đông kêu lên:

- Mày theo đoàn điện ảnh ra đây đóng phim à. Mày đa hệ thật.

Thành Danh phì cười:

- Tao có phước trở thành ngôi sao điện ảnh sao chứ? Đời tao chả bao giờ mơ tới chuyện cao xa ấy. Tao đi một mình.

Hoàng Đông nhăn mặt:

- Tao thấy mày bị nhiễm tính lấp lửng của nhỏ Xuân nhà tao rồi đó. Chuyện gì hãy nói thẳng tao nghe coi.

- Hơ! Thằng khỉ này, mày nói lăng nhăng gì vậy hả? Tự nhiên đem tao so sánh với Mai Xuân. Quá đáng thật. Mày coi chừng cái miệng, không thôi, tao về thành phố gặp mẹ mày, coi như mày hết cách thanh minh thanh nga ghen Đông.

Thành Danh tung tẩy chùm chìa khóa trên tay. Hoàng Đông nhún vai ra vẻ bất cần đời:

- Mày khỏi giăng lưới. Tao không ngu để lọt lưới mày đâu Danh. Tao ghét cô ta cay đắng nhất đời.

- Tại sao hả? Cô ta xinh đẹp cỡ đó, tại sao mày chê hả Đông?

Hoàng Đông thủng thẳng:

- Tao không có cửa vô trái tim cô, làm sao dám chê họ? Hạng người như cô ta, chỉ thích hợp bọn công tử nhà giàu. Hạng nghèo mạt như tao nên biết thân biết phận của mình. Thêm việc tao và cô ta luôn cãi lộn nhau, không bao giờ dung hòa nổi.

- Mày ghét con bé ấy nhiều vậy, không sợ là ...

Hoàng Đông xoa tay ngắt lời:

- Xưa rồi bạn. Câu ca “ghét của nào trời trao của ấy” chắc chắn không rơi vào tao.

Thành Danh từ tốn:

- Ủ! Tao tạm tin mày. Nhưng vẫn muốn chờ coi kết quả cuối cùng. Mày không thích con bé kia, thì con bé mũi to, mắt lồi miệng rộng nào sẽ là bạn đời của mày mai này nhỉ?

Ờ tao tò mò một chút, mày làm gì mà con bé ấy khóc đỏ mắt, tay thì nguyên một bàn tay ngọc dính đầy phân bò vậy?

Miệng anh tùm tùm cười, anh nhớ lại lúc Việt Hà cầm đầu cầm cổ chạy như ma đuổi.

Bàn ngày ban mặt có ai đâu ngoài thằng bạn thân của anh đứng đỉnh đi sau cô bé. Rõ ràng hẳn là nguyên nhân khiến cô nhóc khóc đỏ mắt.

Cái gì chứ? Thành Danh nhắc, khiến Đông bất giác ngó lại chỗ áo dính phân bò do Việt Hà vịn vô. Anh rùn vai, tỉnh rụi:

- Ờ, thì mày nghĩ sao cứ coi là thế đó đi. Chưa bao giờ cô ta chịu lép vế tao. Ôi chà!

Lần này nhúng nguyên bàn tay ngọc ngà vào bãi phân bò. Mày biết lúc ấy tâm trạng tao thế nào không?

- Nói nghe coi!

- Tao suýt chút đã phá lên cười. Bởi lần đầu tiên tao thấy được vẻ thâm của cô ta.

Cô ta vừa chảnh vừa ngoa ngoắt. Tao mà cười khi đó, chưa chừng cô ta nổi điên, in luôn bàn tay ấy vô miệng tao nữa đó. Bị một lần như thế để cô ta biết sợ, biết xử sự có học hức mày ạ.

Miệng tùm tùm Đông từng từng khiến Danh ngẩn tò te nhìn bạn. Thằng khỉ này, con tim nó không có mát hay sao? Con gái người ta xinh đẹp như tiên, nụ cười quyến rũ lịm tim người. Vậy mà nó cứ nhờn nhờn mắng cô bé luôn miệng. Rõ là không thể hiểu nổi.

Đời nay làm gì còn nhiều chàng hiệp sĩ, không ham tiền kia chứ. Vừa đẹp vừa giàu. Họa có điên mới không biết mình nên yêu ai. Hay tại thằng bạn anh lá gan của nó là gan thỏ ...

thích làm điệu làm bộ? Mặc kệ Đông thế nào. Đã ra đây, anh nhất định phải có được những tư liệu đẹp nhất về bạn mình. Chờ đó nghe Hoàng Đông.

Vừa tròn một trăm ngày, chiều nay Việt Hà mới trở về thành phố. Việt Hà chậm rãi bước trên lối đi trải đầy sỏi trắng mát lạnh. Những viên sỏi khi chân cô đặt lên, phát ra tiếng lao xao như nhạc. Hơn ba tháng, bàn chân cô lấp đầy bãi biển hoang sơ Phú Quốc.

Sỏi cát trong các buổi chiều rực rỡ hơn bởi ráng hoàng hôn. Vậy mà, cô vẫn không tránh khỏi nỗi xúc động trào dâng con tim khi cô trở về nhà. Những khóm cây kiểng trồng hai bên lối đi, tỏa hương hoa dịu dịu. Việt Hà xa Sài Gòn một trăm ngày, là đủ một trăm ngày cô quay quắt nhớ thương căn phòng nhỏ của cô. Đã nhiều đêm cô tưởng mình không chịu đựng được nỗi nhớ ba, nhớ vú đến thất lòng. Cô mong trời sáng, tàu ra để cô trở về.

Nghĩ là vậy nhưng cô vẫn dần nỗi nhớ thương cha vào lòng. Cô âm thầm làm việc, vui nỗi khát khao tiện nghi vật chất vào những đường mỏng thi công nơi đảo nhỏ xa xôi.

Phải mất một năm, công trình xây dựng khu du lịch sinh thái ngoài đảo mới hoàn tất.

Cô đang dần thích nghi với cuộc sống ngoài đảo. Vậy mà, dùng một cái, ba cô gọi cô về.

Ba cô nói dứt khoát:

“Con phải về thành phố ngay. Ba rất cần sự có mặt của con lúc này”.

Cô không thể đoán được lý do khiến ba cô gọi cô về một cách khẩn cấp thế? Ngồi trên tàu, cô chả còn tâm trí quan sát biển cả. Tâm trí cô mãi bồn khoăn lo lắng đến ba cô. Lạy Trời Phật cùng Quan Thế Âm Bồ Tát, mong Người độ cho ba cô sức khỏe an lành. Cả vú của con nữa. Xin người đừng bắt con phải gánh vào đời một tin gì đó đau thương ... Việt Hà hỏi người làm vườn:

- Ba và vú của cháu khỏe không, chú Hai?

- Khỏe cả. Bà vú đi chợ chắc sắp về tới. Ông chủ vẫn bình thường.

Việt Hà lẩm bẩm:

- Sao tự nhiên vú đi chợ chiều hả chú. Nặng nề thế này, đi chợ chi không biết. Chả lẽ không thể chờ đến mai?

Ông Hai tùm tùm:

- Ông chủ vừa thông báo cô về, vậy là bà ấy cứ cuống lên. Nhìn tủ lạnh một hồi rồi te te xách giỏ đi. Chắc là muốn mua đồ ăn cho cô đấy.

Ông chột hạ giọng:

- Cô chủ à! Tôi thấy ông chủ đi ra đi vào một mình trong căn nhà rộng thênh thênh nhìn tội lắm cô ời. Tôi nói không phải, cô đừng giận ghen. Cô nên sớm yên bề gia thất, để ông chủ được rảnh rang chút đỉnh, cô à.

Việt Hà cong môi:

- Thêm chú nữa. Nhà còn chú nè, tới ba bốn người lận chứ bộ. Chú kỳ thật, giống y như ba cháu, lúc nào cũng hỏi cháu lấy chồng. Làm như lấy chồng dễ lắm vậy.

Ông Hai trầm tĩnh:

- Đúng là không dễ. Nhưng xinh đẹp cỡ cô lại con nhà gia thế, bọn con trai theo hàng tá ấy chứ. Là tại cô kén chọn đó thôi. Ông chủ muốn nghỉ ngơi, thì trước tiên ông phải lo cho cô có nơi có chốn. Cha mẹ nào lại không lo cho hạnh phúc của con cái hả cô?

Việt Hà cong môi:

- Như chú kia. Hồi còn trẻ sao chú không lấy vợ? Phải chú kén chọn không chú?

- Hồi tôi bằng tuổi cô bây giờ, gia đình tôi nghèo xơ xác. Tôi phải gánh trách nhiệm lo miếng cơm manh áo cho cha già, mẹ ốm đau. Ngày tôi được ông chủ đưa về đây, thân tôi mới nhận hạ được chút đỉnh. Khổ nỗi, khi ấy tôi đã qua tuổi bốn mươi, đâu dám đềo bong chuyện vợ con nữa.

Việt Hà bứt rứt:

- Cháu xin lỗi chú ghen. là cháu vô tình với mọi người, nên đã không biết để cảm thông chia sẻ cùng chú. Nhưng chú ơi! Suốt từ đó tới giờ chú chưa thương ai lần nào hả chú?

Ánh mắt ông Hai vụt buồn da diết, khuôn mặt ông như già đi vài tuổi, ông thở dài:

- Phàm là con người dù xấu xí như Chí Phèo, Thị Nở, họ vẫn khao khát yêu thương.

Tôi cũng thế thôi. Cách đây gần bốn mươi năm, cùng làng với tôi có cô gái rất xinh. Cô ấy và tôi đem lòng yêu thương nhau, bởi cùng chung gia cảnh nghèo hèn. Khổ nỗi, cô ấy quá đẹp, tài sắc của cô đến tai con trai trưởng của quan huyện. Hắn ta ý quyền cha, đã có vợ nhưng vẫn tới gia đình cô ấy xin cưới. Phận dân nghèo, ai dám cãi lời quan. Cha mẹ cô ấy dù thương tôi, cũng đành phải thuận theo quan huyện. Nếu không, cả nhà ắt phải chịu cảnh tù đầy oan uổng. Tình yêu một mực đơn sơ như hương đồng gió nội của chúng tôi ly tan. Lấy vợ rồi, hắn còn ghen với tôi, liên tục tìm cách hại tôi. Tôi đành phải dẫn cha mẹ rời quê hương lên Sài Gòn sinh sống.

Giọng ông Hai trĩu nặng nỗi buồn. Ông chột ngừng kể. Việt Hà khẽ thở dài. Chú Hai nói không sai. Ai làm người lại không có một thời nhớ thương, một thời giận hờn, một thời ly tan, tiếc nuối. Cô ra đảo cũng là để tìm quên sự bội phản của Huy. Giờ trở về, con tim cô chỉ mới lên da non nơi vết cắt đớn đau. Nhật Huy đã cố gắng thuyết phục ba cô rằng anh ta vô tội.

Việt Hà nhếch môi. Trái tim cô đã lạnh băng trước một Nhật Huy bảnh bao lịch lãm nhưng lại dối trá sở Khanh. May cho cô sớm nhận ra chân tướng sự thật. Nếu không, dễ gì cô đủ can đảm chia tay anh ta.

Lên phòng, việc đầu tiên là Hà tìm cho mình bộ đồ ngủ bằng xoa bóng màu xanh ngọc, rồi cô lao nhanh vào phòng tắm thả mình trong bồn tắm thơm ngát mùi lá cây, mà vú đã kịp chuẩn bị sẵn cho cô. Vú là vậy. Mỗi khi ba hoặc cô đi xa về, vú đều mua lá bưởi, lá chanh, hương nhu, lá sả ... về nấu nước tắm để gội rửa hết bụi bẩn.

Gần nửa giờ tắm gội, bây giờ Việt Hà đã hoàn toàn tươi tắn, hồn nhiên. Ngã người xuống giường được trải drap màu hồng, cô khoan khoái nhìn quanh căn phòng xinh xắn của mình. Cô xa nhà hơn ba tháng, vậy mà phòng của cô luôn thơm phức mùi nước xịt phòng hương chanh. Vú còn phủi bụi sạch sẽ kệ sách cả

trăm cuốn của cô. Và trên bàn học của cô, cạnh máy vi tính là lọ hoá hồng kiều sa, tươi thắm, vú cầm đúng ý cô:

đủ năm bông hồng với một trắng, một vàng và ba đoá hồng nhung.

Đang miên man suy nghĩ, cô không nghe thấy tiếng mở cửa phòng của bà vú. Bà đứng lặng nhìn cô một hồi lâu mới nói:

- Sôcôla của vú! Chịu quay về nhà rồi hả con?

Giọng vú nghe òa vỡ niềm vui.

Việt Hà choàng dậy, cô ôm vai bà vú, miệng líu lo:

- Vú đi chợ về rồi. Vú mua quà cho con không? Vú tưởng chỉ mình vú biết nhớ thôi sao. Con cũng nhớ ba, nhớ vú, nhớ nhà lắm chứ bộ. Tối nào con cũng nhớ vú hết. Ngoài đảo không nhiều muối nhưng mấy con đĩa cần ngựa lắm, tối hay ngày gì cũng nhiều vô kể. Ăn cơm chiều xong, không đi dạo là con chui vô mừng cho an toàn da dẻ.

Cô thương quý vú như mẹ. Khi xoay mặt bà vú về phía mình, cô đắm đắm nhìn bà không chớp mắt.

Bà vú nạt đùa:

- Sô à! Bộ vú có thay đổi hay sao, con nhìn vú dữ vậy hả:

Việt Hà chắc lưỡi:

- Vú gầy hơn lúc con ở nhà. Bộ vú bệnh phải không?

- Sô à! Vú chẳng đau bệnh gì hết. Già rồi ăn ngủ ít, nên người ốm chút thôi. Với lại, vú nhớ con lắm. Về rồi, con đừng đi nữa nhé.

- Chuyện này con không thể hứa, vú ơi.

Ôm vai bà, cô chặm rãi:

- Công việc ngoài đó còn bẽ bộn lắm. Không có con, một mình Hoàng Đông lo không xuể đâu vú ơi.

Vú sẽ nói ba con cử kỹ sư khác thay con. Xa xôi quá, nhiều khi vú muốn liêu đi thăm con. Nhưng vú sợ sóng biển, nên đành chịu. Vú nghĩ ba con cũng không muốn con đi nữa đâu.

Việt Hà nhăn nhó:

- Con ứ thềm nói chuyện đi hay ở nữa đâu. Con đói muốn chết đây nè.

Bà vú quýnh quáng:

- Trời Phật ơi! Nãy giờ sao con không nói, vú đâu biết. Vú đoán con về rồi, vú mua hờ bịch bánh cuốn nóng. Con ăn tạm chờ vú nấu cơm nhen.

Việt Hà cười títt mắt:

- Hoan hô vú. Bánh cuốn ngoài đảo cũng ê hề. Nhưng lạ thay, con ăn nhưng không cảm nhận được bánh ngon như vú vẫn mua cho con ăn.

Bà vú cười ngỏn ngoèn:

- Sô ơi! Đừng bày đặt nịnh đầm bà gà này. Dù sao vú cũng rất vui khi con nghĩ như thế. Xuống phòng ăn nghe Sô.

Việt Hà cười rúc rích. Cô thật sự thấy bình yên trong ngôi nhà của mình.

Vừa ăn bánh, cô vừa dọ dẫm hỏi:

- Vú ơi! Ba khỏe, vú khỏe, vậy ba kêu con về làm gì mà khẩn trương thế vú? Chẳng lẽ công ty có khúc mắc?

"Sôcôla chưa được ông chủ nói lý do gọi con bé về. Vậy cũng phải. Ông chủ chẳng lạ gì tính bướng bỉnh của con gái. Nếu cho nó biết lý do. Chắc chắn con bé sẽ ở luôn ngoài đảo. Tình cảm đầu đời bị lừa dối, khiến con bé đau đớn lắm đâu để quên một sớm một chiều ...".

Bà vú nghĩ thầm, tay vẫn đều đều băm thịt.

Việt Hà kêu to:

- Vú ơi! Vú nghe con hỏi không? Sao vú im lặng? Phải vú thấy khó nói không ạ?

Bà vú cười hiền giấu vẻ bối rối:

- Không có chuyện gì đâu con gái. Vú cũng không thể biết lý do ông chủ gọi con về.

Dẫu thân thiết, vú cũng chỉ là kẻ ăn người ở mà thôi.

Việt Hà nhún vai, vẻ kiêu hãnh:

- Con chỉ tò mò thôi, vú ơi. Điều bất ngờ khi chợt đến, vẫn thú vị hơn vú ạ. Chỉ mong sao ba đừng gọi con về, bắt con “chống lầy” là được.

Bà vú khẽ giạt mình. Co bé này, nói gì y như nó biết rất rõ rồi vậy. Tự nhiên sao nó nghĩ đến chuyện nó ghét nhất ra nói nhỉ?

Vú lơ lửng cười:

- Sô à! Con chớ vội hí hửng. Lỡ như ba con muốn con lấy chồng thật?

Việt Hà dài giọng:

- Con còn nhỏ, chồng con g hả vú. Với lại, con yêu ai mà lấy chứ. Con đang hận đàn ông ngút trời, ngu sao mà thắt dây trói buộc tự do của mình.

Bà vú nạt đùa:

- Con nhỏ này, hôm nay có chuyện vui lắm hay sao? Tự nhiên nhắc gì ba cái chuyện chồng con vậy hả Sô?

Việt Hà rùn vai:

- Là con buột miệng thôi.

Cô chợt phá lên cười. Cô lảng ghê nơi. Khi không, nhắc ba cái chuyện chồng con làm gì, nghe mà rớt cả tóc gáy đây nè. Cô nhất định sống trọn cho tuổi thanh xuân vô tư của mình. Từ phòng của chú Hai chợt vang lên lời ca nghe đầm ấm ngọt ngào:

“Lấy chồng sớm làm gì, để lời ru thêm buồn...”.

Việt Hà khẽ cười rồi đứng lên. Cô ra vườn để tìm sự yên tĩnh cho tâm hồn.

- Ba! Ba nói thật sao ba?

Việt Hà thẳng thốt kêu lên. Ông Quốc Việt trầm tĩnh:

- Ba không đùa, chuyện này rất hệ trọng.

Cô kêu lên:

- Hệ trọng! Ba làm như công ty đang xảy ra sự cố vậy. Con mặc kệ ba nghĩ gì. Cô không bao giờ chấp nhận điều vô lý này. Không thể nào!

Cô bật khóc hu hu. Cặp mắt đẹp loang loáng nước. Cô không thể tin được. Bởi xưa nay ba luôn cưng chiều cô, chưa hề áp đặt cô điều gì. Ngay khi cô tốt nghiệp phổ thông, ba cô vui nhưng vẫn buồn, bởi ba không thể cậy nhờ con gái yếu đuối mong manh, theo nghiệp xây dựng của mình. Ông đành chấp nhận số phận, âm thầm nâng đỡ Nhật Huy những mong sau này, Huy thành con cái trong nhà. Ông sẽ yên tâm giao công ty cho Huy.

Suốt bốn năm rưỡi, ông vẫn nghĩ là con gái đi học Ngoại thương. Việt Hà quyết định theo nghề của ba cô. Dẫu buồn, ba cũng không hề bắt cô học theo ý ông. Vậy mà bây giờ, chuyện liên quan một đời con gái, ông lại ép buộc cô? Tại sao chứ? Vì cuộc tình dở vỡ giữa cô và Huy, ba cô, lại không còn tin vào miệng lưỡi đàn ông nói yêu cô ư? Ông quyết định nhúng tay vô. Vì ông thương con gái?

Việt Hà tức tưởi:

- Con không muốn ba buồn, riêng chuyện này con xin ba để con tự quyết định. Thời đại này ba áp đặt

con, là ba sai hoàn toàn đó.

Ông Việt chậm rãi:

- Ba muốn con gái hạnh phúc suốt đời. Vì thế ba mới lo cho con.

- Con biết ba sợ con buồn sau chuyện Nhật Huy. Ba yên tâm. Trong tâm hồn con bây giờ hoàn toàn tĩnh lặng. Con chỉ muốn mãi mãi sống bên cạnh ba, chăm sóc ba. Con gái lớn tất phải lấy chồng, nhưng không phải là lúc này ba ạ. Con mong ba hiểu con.

Ông Việt từ tốn:

- Ba không, hoàn toàn ép con. Ba chỉ muốn lưu ý con. Người ba muốn con lấy là vì lời hứa giữa ba với ba của cậu ấy. Ông Trương là ân nhân của ba. Ông ấy đã giúp ba thoát khỏi mặc cảm, khi gia đình ngoại con ruồng rẫy ba, khinh khi ba. Và hôm nay, ba có một công ty xây dựng hoành tráng cỡ này đều nhờ sự giúp đỡ tinh thần lẫn vật chất của ông Trương.

Việt Hà tròn mắt:

- Có chuyện này sao ba? Vậy mà từ khi con hiểu biết tới giờ, con đâu nghe ba nhắc đến bác ấy. Tại sao con vừa đi xa, ba lại nhớ chuyện của bác Trương hả ba?

Ông Việt khoát tay:

- Con không được nghĩ bậy bạ về ba. Do thời gian ấy, cuộc chiến tranh giải phóng dân tộc tiến nhanh như thác đổ. Những ngày cuối tháng tư năm một ngàn chín trăm bảy mươi lăm, khói lửa mịt mù khắp thành Phố Qui Nhơn. Lúc ấy, ba chỉ còn nhớ duy nhất là kéo mẹ con, khi đó mẹ con đang mang thai anh Hai con. Ba cùng mẹ con chạy vào Sài Gòn.

Ngay cả việc ông bà ngoại con sống chết ra sao, ba cũng không biết, ba mất tin tức gia đình của bác Trương từ đó. Thâm tâm ba nghĩ rằng họ đã di tản ra nước ngoài. Bởi khi ấy, gia đình bác Trương giàu có và danh tiếng đã nổi trên thương trường. Ngờ đâu hai mươi sáu năm qua, gia đình ông ấy vẫn sống tại Sài Gòn này. Mẹ con sanh anh Hai, do ăn uống kham khổ của thời kỳ đầu giải phóng, anh con ốm yếu quặt quẹo. Được ba tháng, anh con bị sốt xuất huyết, rồi mất. Năm năm sau, lệ con sanh ra con. Lúc đó ba mẹ chợt nhớ lại lời hứa của mình với ông Trương. Nhớ nhưng không nghĩ là còn gặp lại họ. Một năm sau, mẹ con bị ông bà ngoại bắt ép đi xuất cảnh. Tất cả kỷ niệm ba chỉ còn chôn sâu tận đáy lòng.

Dẫu thế nào, ba có thể quên mẹ con. Nhưng ân tình ông Trương đối với ba mẹ, trọn đời ba không thể quên.

Việt Hà ầm ức:

- Chết tiệt các lời hứa cổ hủ của ba mẹ với ông Trương nào đó. Sao ông ta không qua Mỹ cho rồi.

- Con nói gì vậy Sô?

Việt Hà khế cười:

- Con nói sao ông ấy không đi Mỹ ở cho rồi. Mà ba ơi, chúng ta nợ gia đình bác Trương ân tình, chúng ta có cách trả nợ, đền ơn họ. Tại sao ba lại đem con trả nợ chứ?

Ông Việt cau mày:

- Sô! Con học đâu cách nói đáng sợ đó hả. Lời hứa nặng nợ Thái sơn. Nếu bác Trương qua Mỹ, ba tin là bác ấy vẫn quay về tìm chúng ta.

- Con mặc kệ, ba muốn đánh đập con cỡ nào con cũng nằm im cho ba đánh. Lấy chồng kiểu ép gả ấy, con sao dám nhìn mặt ai chứ.

Ông Việt cười nhẹ:

- Sô à! Ba đâu ép uống con. Vô tình ba gặp lại ông cụ sanh ra bác Trương. Ba mừng lắm. Ai ngờ chính ông cụ sau khi hỏi thăm ba về mặt con cái. Biết ba sanh được con gái, ông cụ bèn nhắc lại lời hứa hôn ngày ấy. Con gái này, gia tộc nhà họ Trương Hoàng danh tiếng lắm. Ba tin là cháu nội đích tôn của ông cụ phải là gã con trai có tâm huyết. Tất nhiên chuyện hôn ước, ba vẫn để con suy nghĩ. Hiện tại cháu ông cụ đang công tác ở xa.

Tối mai, con cùng ba đến bệnh viện thăm ông cụ. Ông bị bệnh, con ạ.

Việt Hà mừng quýnh:

- Vâng, con hứa sẽ suy nghĩ những điều ba nhắc nhở con.

Ông Quốc Việt tủm tỉm cười. Nụ cười chỉ một mình ông biết. Ông bà ta có câu:

Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ Vô duyên đối diện bất tương phùng.

Rõ ràng là con gái ông được ông Tư bà Nguyệt xe duyên xe phận, khiến xui con bé gặp được gã con trai đầy bản lĩnh của nhà họ Trương. Hình dung về mặt con gái khi biết “đối tượng” chính là khắc tinh của mình ... ông Việt đắc ý cười. Mọi bất ngờ luôn đem lại niềm vui cho người ta.

Nhận được điện tín của cô Út, Hoàng Đông vội gọi điện thoại cho ông Việt, xin được về Sài Gòn một ngày. Ông Việt đồng ý. Và chuyến tàu sáng nay đã đưa Đông từ Phú Quốc về Sài Gòn. Anh lặng người trước giường bệnh của nội. Lòng anh nao buồn khi nghe bác sĩ nói về căn bệnh của nội. Suốt mười hai năm, anh sống trong sự dằn dỗi đầy nghiêm khắc của ông. Thi thoảng, anh mới được nội cho về thăm nhà dịp Tết. Hè thì được nghỉ một tuần thôi.

Từ khi ba anh bỏ mẹ và hai đứa em gái ở lại vùng quê heo hút ấy, nội tuyệt nhiên không cho anh về thăm mẹ nữa. Trong suy nghĩ của ông bà, cô chú của anh, mẹ là người đàn bà không ra gì. Mẹ luôn chịu sự khinh khi rẻ rúng của mọi người. Anh không hiểu mẹ anh sao cứ phải cúi đầu chịu đựng. Gia đình càng ruồng bỏ, mẹ anh càng vươn lên, bằng chính sự cần cù siêng năng, bằng sự kiên cường của mẹ. Cuối cùng Mai Hạ đã trưởng thành. Anh chưa rõ lắm về công việc của em gái, nhưng thấy cuộc sống gia đình đu đưa, mẹ hết phải khổ cực, anh hiểu em gái anh không phải loại tầm thường.

Và sự trở về của anh khiến gia đình nội càng ghét mẹ anh. Mấy năm nay sức khỏe nội kém đi rất nhiều, tha hồ cho các cô, các chú thao túng công ty, tài sản. Còn khi nội đau, các cô chú coi nội là gánh nặng ngàn cân, họ tránh né để không phải lo cho nội. Rõ thật là:

“Cha mẹ nuôi con bằng trời bằng bể Con nuôi cha mẹ kẻ thàng kẻ ngày”.

- Là con hả Hoàng ông?

Giọng nội vừa nhỏ vừa yếu chột vang lên. Đông mỉm cười:

- Con nghe tin nội bệnh. Con lo quá. Nội thấy trong người sao hả nội?

Anh áp tay nội vào má. Bàn tay nội đã mấy chục năm, tạo nên tên tuổi gia đình đầy hoành tráng. Vậy mà giờ đây, tay ông đang run nhẹ trong tay anh. Ánh mắt ông chột long lanh sáng rực, ông triu mến hỏi anh:

- Nội già rồi, bệnh già thì có chục thứ không thể đoán nổi bệnh nào thật, bệnh nào giả.

Con yên tâm, nội chưa thể chết khi con chưa cho nội biết mặt cháu dâu của nội là ai. Kể ông nghe, mấy lúc này công việc và cuộc sống của con tốt không?

Hoàng Đông khéo léo làm cho nội ly cam vắt. Anh từ tốn:

- Nội uống cam cho khỏe. Rồi con sẽ kể mọi chuyện ông nghe.

Ông Trương Hoàng Tiến khẽ cười:

- Vẫn còn biết pha nước giải khát, điều đó cho nội biết, con vẫn duy trì tính tự lập rất cao. Con làm việc ở đâu Đông?

Đông chậm rãi:

- Dạ, con đang làm việc ngoài Phú Quốc.

- Con nói sao? Làm việc tận ngoài đảo xa ư? Mẹ con cũng chịu để con đi à?

- Nội ơi! Con lớn rồi, là một kỹ sư chứ đâu còn con nít hả nội. Nghề xây dựng không kể nội cũng biết, phải nay đây mai đó. Tuy xa mẹ, con rất áy náy. Nhưng có theo công trình, con mới sớm thoát cảnh nghèo khó. Dù sao Hạ và Xuân cũng đủ khôn lớn để lo lắng chăm sóc mẹ con rồi.

Ông Tiến thở dài:

- Tất cả là do nội quá u mê, nhất cử nhất động nghe theo lời các cô chú con khiến con phải bươn trải ngoài đời. Nội ân hận lắm, Đông ơi.

Hoàng Đông trầm tĩnh:

- Chuyện đã qua hãy để nó chìm vào dĩ vãng, nội nhé. Đào bới làm gì cho xào xáo tình ruột thịt. Mẹ con tuyệt đối không chút giận hờn nội. Nội cố gắng chữa bệnh mau lành, con đón nội về nhà con cho thanh tịnh. Lúc ấy nội sẽ được Mai Xuân chăm sóc, con bé có cả vườn kiểng quý đó nội.

Ôn Tiến ngậm ngùi:

- Nội mãi không tha thứ cho mình, khi đã đối xử quá đáng với mẹ của con.

Ông chột hạ giọng:

- Con có biết tin gì về ba con không Đông?

Ánh mắt Đông thoáng buồn:

- Mỗi tháng con vẫn đến gặp ba, nội ạ.

- Ba con thế nào?

- Khốn khó vô cùng. Vì dì Châu không lo làm ăn, suốt ngày chỉ chăm chăm vô bài bạc.

- Mẹ con biết không Đông? Con thấy thái độ hai đứa nhỏ thế nào, liệu chúng chịu tha thứ cho ba con không?

Đông từ tốn:

- Con linh cảm là mẹ con biết. Mẹ con không cấm cản con gặp ba. Có điều mẹ con không bao giờ nhắc đến ba con. Mai Hạ nó hận ba con rất sâu đậm. Nó sẽ không nhận lại ba. Tính con bé kỳ lạ lắm. Mẹ con cho ba con rất nhiều cơ hội. Nhưng ba con luôn lừa dối mẹ. Lỗi do ba con tạo ra. Con xin lỗi nội, chuyện này, con thật sự không dám nói với mẹ và hai nhỏ Hạ, Xuân.

Ông Tiến khẽ nuốt nước bọt, giọng ông đầy khắc khoải:

- Đời người có vay có trả. Tạo nên nghiệp chướng phải tự mình gánh chịu. Mẹ con là người phụ nữ dịu hiền, đảm đang, một đời vất vả vì chồng vì con. Ba con u mê, tự đánh mất chân giá trị hạnh phúc gia đình, bỏ vợ con, chạy theo người đàn bà không ra gì. Tự làm tự chịu. Nội chỉ mong sao cháu của ông vững vàng trên đôi chân của mình, đừng đạp nhầm vết xe đổ của ba con.

Khẽ đưa mắt nhìn thẳng cháu duy nhất, cũng là đứa cháu đích tôn của dòng họ Trương Hoàng. Ông mừng vì Đông mỗi ngày mỗi đĩnh đạc. Khuôn mặt cương trực, sống mũi cao, cặp môi luôn nhếch lên như ngạo mạn, thách thức cuộc đời. Và cặp mắt sáng thông minh luôn nhìn thẳng vào phía trước. Chẳng biết con gái cưng của thằng Lâm Quốc Việt bây giờ ra sao? Nụ cười thấp thoáng trên mắt ông Tiến.

- Hoàng Đông, năm nay con bao nhiêu tuổi nhỉ?

Đông cười cười:

- Nội lạ ghê, tự nhiên hỏi tuổi con. Chẳng phải nội biết rõ con sinh ngày gì, mạng con gì hay sao?

Ông Tiến cười hiền:

- Nội già rồi, trí nhớ đôi khi lẩn thẩn lắm con. Hai sáu tuổi, ngày bằng cháu, ông nội đã có ba của cháu đó. Lấy vợ rồi sanh cho ông vài đứa chắt nghe Đông?

Đông vẫn cười tươi:

- Ngày xưa của nội “cha mẹ đặt đâu ngồi đó”. Con bây giờ nghèo khổ, con gái họ thực dụng lắm ông ơi. Đàn ông phải có xe hơi nhà lầu mới dễ cưới vợ. Cháu chắc còn lâu lắm.

Anh nheo mắt trêu nội cho ông cười. Anh nào hay chữ “nghèo” vừa thốt trên môi anh đã khiến nội anh đau thất lòng. Tất cả do ông sai lầm, nên thằng cháu nội của dòng họ Trương Hoàng giàu khét tiếng ba đời ở vùng đất Bình Định ngày nào, hiện sống chật vật cùng mẹ và hai đứa con trong căn nhà ván cũ kỹ, nơi dèo heo hút gió. Lẽ ra Hoàng Đông là người kế thừa tài sản lẫn công ty của ông. Là do ông và vợ đã bắt công với người con dâu hiền lành hiếu thảo. Giờ nằm một chỗ, ông mới đau xót nhận ra chân tướng sự việc.

Nỗi thất vọng về những đứa con lọc lõi ranh ma của chính mình. Tính độc đoán quyền hành của ông đã đẩy mẹ con Đông tới chỗ tận cùng vất vả, long đong.

Ông chua xót khi nhận ra, mẹ của Đông mới là người tài giỏi. Một tay nuôi dạy con nên người, học hành đầy đủ. Mẹ của Đông năm rồi đã xây được căn nhà lầu một tầng một trệt, khang trang đến độ cả nhà ông trên Sài Gòn phải ngẩn ngơ, kinh ngạc. Một người con dâu như thế lại bị ông đuổi khinh khi.

Nhắm mắt, ông giấu vào lòng nỗi day dứt xót xa, ân hận vô cùng.

Ngỡ là nội ngũ. Đông khế đắp mền lại cho ông. Thông thả, anh đi dọc hành lang bệnh viện. Từ lâu năm anh nhìn xuống đường. Thành phố vào giờ tan sở, tan trường như kẹt cứng các loại xe. Cuộc sống vô tình trôi qua theo từng khắc thời gian, và những mảnh đời cơ cực phải lo từng bữa cơm mỗi ngày, cũng tình lặng đi bên dòng thời gian, như những kẻ no cơm lành áo. Nếu bắt anh chọn lựa:

sống cuộc sống lạnh lùng vô cảm, cười trên nỗi đau của người khác, chà đạp lên nhân cách lương tâm để có cuộc sống vương giả, quyền hành, anh nhất định không chọn cách sống ấy. Còn sống cực khổ đói nghèo nhưng giàu tình yêu thương đồng cảm, sẽ giúp anh đứng vững trước cuộc đời quá nhiều cạm bẫy ...

Việt Hà theo sau ba. Hai cha con đi thang máy lên lầu năm. Ba cô dẫn cô tới thăm ông cụ ân nhân của ba cô. Cô hơi sợ khi nhìn thấy những người bệnh đang đau đớn vật vã với bệnh tật. Giá như con người khi đã hết hạn sống nơi nhân gian, trở về cùng cát bụi, thanh thản nằm ngủ một giấc trên giường, giữa căn nhà thân yêu, rồi về lại cõi hư không có phải tốt hơn không.

Hà run giọng nói nhỏ:

- Ba ơi! Con sợ quá hà. Sao mà quá trời bệnh nhân vậy ba?

Ông Việt chậm rãi:

- Bệnh viện nào cũng thế. Tất cả bệnh tật, tai nạn đều đưa vô bệnh viện. Con vốn can đảm, sao lại sợ người bệnh hả con?

Cô dè dặt:

- Ba ơi! Ông cụ Trương bị bệnh gì ạ?

- Ông cụ mắc bệnh ung thư phổi, không còn sống được bao lâu nữa. Ông cụ đòi về nhà vì trước sau gì cũng chết. Ông tiếc tiền vô ích đổ vào người ông, nên ông đòi về.

Hà băn khoăn:

- Như thế bệnh ông cụ tốn tiền lắm ba hả? Rồi tiền đâu con cháu họ lo cho ông? Chắc sợ tốn tiền con cháu, ông mới đòi về phải không ba?

Ông Việt cười cười:

- Con quên là ba có ngày hôm nay đều nhờ sự giúp đỡ của ông sao. Tài sản của ông cụ lớn lắm, con ạ. Chắc cụ không ngờ ba con mình tới thăm cụ đâu.

Vừa lúc vài y tá đi đến, ông Việt vội hỏi thăm về ông cụ Trương. Một cô điều dưỡng nhiệt tình đưa ba con cô đến tận phòng ông cụ. Ông Việt đi nhanh vào phòng. Vừa lúc ông cụ nghe bước chân thì hỏi:

- Con đi đâu về vậy, Đông?

Ông Việt xúc động gọi khẽ:

- Là con đây bác ơi. Bác nhìn coi, nhận ra con không?

Ông Tiến gật đầu:

- Thì ra là cháu Quốc Việt. Sao biết bác bệnh mà đến thăm?

Ông Việt từ tốn:

- Con ghé nhà thăm bác, được chị Như nói cho biết. Bác ăn uống được không?

Ông Tiến cười yếu ớt:

- Chút ít thôi. Chủ yếu là uống nước cháu ạ. Lá phổi khô quá rồi. Ủa, còn cô gái này, là gì của cháu?

Ông Việt tươi cười gọi Hà:

- Lại đây Sô. Ông Trương mà ba kể con nghe đó. Con vô chào ông đi.

Việt Hà nhỏ nhẹ:

- Dạ, cháu chào ông.

Ông Tiến cười rạng rỡ:

- Chào cháu gái. Cháu xinh lắm. Rất giống mẹ. Cháu còn đi học không?

Hà lễ phép:

- Dạ thưa ông, cháu đã đi làm cho công ty của ba cháu.

- Chà! Cháu giỏi thật. Hồ phụ sinh hồ tử. Con gái theo nghiệp của ba cháu, ông thật sự không thể tin.

Việt Hà bên lên trước lời khen ngợi của ông Tiến. Cô im lặng ngồi nghe câu chuyện hồi xưa hồi xưa, ông đã giúp ba cô ra sao. Việt Hà chợt bàng khuâng. Ông cụ có nét gì đó rất giống Hoàng Đông. Lại thật! Cô chợt nhớ ra, Đông cũng là họ Trương. Ôi trời! Có khi nào hần là hậu duệ của ông cụ không? Chắc không đâu. Ba cô kể, ông cụ giàu lắm. Chẳng lẽ Đông là cháu lại có cuộc sống nghèo khổ ư? Vô lý lắm!

Tuy nghĩ thế, cô vẫn thấy bồn chồn một cách kỳ lạ. Là điều gì sắp đến chứ?

Đặt chân lên đảo, ông Quốc Việt ngẩn người. Gần một năm trước, ông đến đây để nhận mặt bằng khu du lịch sinh thái. Vẫn chỉ là một vùng đất hoang sơ với những ngôi nhà cách xa nhau vài trăm mét. Vậy mà giờ đây, huyện đảo đã hoàn toàn thay đổi với quy mô của một đảo du lịch trong tương lai, tiềm năng kinh tế của đảo rất phong phú, đa dạng.

Ông lên xe đi về khu khách sạn đang được thi công vào giai đoạn sắp hoàn tất. Hoàng Đông bắt tay ông Việt, anh vui vẻ:

- Thưa, Tổng giám đốc mới ra ạ.

Ông Việt cười cười:

- Ủ. Có vài việc tôi cần trao đổi trực tiếp với cậu. Con bé Việt Hà nó đâu rồi, cậu Đông?

- Chắc cô ấy đang bên khu rừng sinh thái. Nhà hàng khách sạn nơi ấy, do Hà nhận giám sát, thưa giám đốc.

- Cậu làm ơn bỏ giùm tôi câu “giám đốc” đi. Cứ gọi tôi là chú Năm được rồi. Hồi này, con bé còn cự lộn với cậu không?

Hoàng Đông cười nhẹ:

- Cháu và con gái chú khắc khẩu, ngày nào cũng gây nhau vài lần, riết thành quen chú ạ. Cuộc sống ngoài này đơn điệu lắm, không tự mình gây ồn ào thì buồn lắm chú ạ.

- Cậu thấy tay nghề nó thế nào?

- Việt Hà thông minh nhanh nhẹn, cô ấy giám sát nơi nào thì hôm đó, đổ có công nhân dám quậy phá. Giá như ...

Ông Việt cười vang:

- Giá như nó bớt bướng bỉnh, kiêu ngạo đi một chút, nó sẽ dễ thương hơn phải không?

- Cháu không dám nói cô ấy bướng đầu chú. Thời này con gái càng cá tính, càng được nể vì. Tiếc rằng cháu và Hà không hợp nhau. Cháu làm cổ giận, cháu cũng áy náy lắm.

Khổ nỗi, lời nói gió bay chú ơi. Nghĩ một đằng nói một nẻo. Kỳ vậy!

Ông Việt đắc ý:

- Ba chuyện vụn vặt ấy chẳng đáng cho cháu ngại ngần đâu. Cuộc sống của con người luôn tồn tại điều ái ố hỉ nộ. Trầm quá thì cuộc sống rất đơn điệu.

Ông chợt hạ giọng:

- Đông à! Ông của cậu bớt bệnh chưa?

Hoàng Đông từ tốn:

- Ông cháu không còn sống được lâu nữa. Ung thư thời kỳ cuối rồi chú.

Ông mỉm cười:

- Cậu đừng quá buồn phiền. Con người có sanh ắt có tử. Rất nhiều người họ cảm nhận được điều đó, nên họ ra đi vô cùng thanh thản. Thế ông cụ đồng con cháu không?

Đồng im lặng như không nghe câu hỏi của ông Việt. Chuyện gia đình, anh không muốn kể ai nghe.

- Đồng! Cậu không sao chứ?

Ông Việt lo lắng. Đồng cười nhẹ giấu vẻ ngượng ngùng, bởi anh đã né tránh câu hỏi quan tâm của ông.

- Cháu không sao, chú đừng bận tâm.

Ông Việt khẽ gật đầu. Đồng nói:

- Chú muốn qua khu rừng sinh thái không, cháu đưa chú đi.

Ông Việt chậm rãi:

- Từ từ đi cũng được. Cháu cứ ngồi đó, chú có chuyện muốn hỏi cháu.

- Vâng, cháu sẵn sàng nghe chú hỏi.

Ông Việt nhẹ tênh:

- Cháu cho chú biết về ba cháu hiện đang ở đâu, được không Đồng?

Hoàng Đông kinh ngạc buột miệng:

- Cái gì?

Anh nhìn ông Việt bằng ánh mắt dò dẫm đề phòng:

- Chú muốn gì ở cháu? Sao chú hỏi cháu câu đó. Chú biết ba cháu à?

Ông Việt điềm đạm:

- Cháu đừng quá xúc động. Ba cháu là bạn của chú. Ngày xưa gia đình cháu rất giàu.

Ba cháu là người đàn ông sinh ra để làm xây dựng. Ba cháu rất nhiều kinh nghiệm. Chú thấy ở cháu giống ba cháu khá rõ nét.

Hoàng Đông sầm mặt, đặng đặng:

- Cháu hiểu ý chú. Cháu xin lỗi, lâu rồi cháu không còn gặp ba cháu. Cháu mong là chú không hỏi đến ông nữa. Cháu không biết gì đâu.

Ông Việt hơi ngạc nhiên trước phản ứng gay gắt của Đồng. Ông chậm rãi:

- Cháu đừng quá bức xúc, chú không có ý gì, ngoài việc muốn tìm bạn cũ.

Đồng cao giọng:

- Tổng giám đốc tiếp tục giao công việc cho tôi như trước giờ. Tôi hứa không làm gì sai để ông phải thất vọng. Xin ông đừng bảo tôi nhờ vả dòng họ mình. Dù tôi biết, ở thành phố này, có rất nhiều người kinh ngạc tò mò về cuộc sống nghèo nàn của tôi. Trong khi tôi chính là thành viên của dòng họ Trương Hoàng tiếng tăm lừng lẫy. Tôi chấp nhận sống như hiện tại, không oán trách cha ông mình.

“Chậc! Thằng nhỏ này. Tại sao nó mặc cảm về gia đình như vậy. Chắc chắn nó nghĩ lung tung về ông nữa”.

Hôm đó, ông đâu kịp tâm sự nhiều với ông Tiến. Ông chỉ vừa biết được, anh chàng phó giám đốc điều hành kỹ thuật của ông chính là cháu nội ông Tiến. Thì ông bị, ho rất nhiều. Bác sĩ vô cấp cứu. Ông đành phải cùng con gái ra về. Suốt dọc đường đã vài lần ông muốn nói cho Việt Hà biết. Kể được ông và ông Hoàng Long đính ước với nhau, chính là Hoàng Đông. Nhưng ông đã kịp thời im lặng. Tính cao ngạo hiếu thắng của con gái, ông chả lạ gì. Ông đành để thêm thời gian cho con gái suy nghĩ. Nó là đứa thông minh, chả lẽ nó không nhận ra sự trùng hợp giữa Đồng và ông Tiến? “Thương nhau lắm cắn nhau đau”. Ông mong sao một ngày hai đứa tự thấy cần đến nhau trong đời!”. Ông Việt nghĩ thầm.

Không nghe ông trả lời, Đồng điềm tĩnh:

- Tôi xin lỗi đã làm ông thất vọng. Nếu ông muốn qua tôi để huy động thêm từ họ một nguồn vốn, thì tôi không thể giúp ông. Ai giàu có, tôi không quan tâm. Tôi không cần tiền bạc của cải của họ. Tôi tin vào bản

thân tôi. Và tôi chấp nhận hiện tại để vươn lên.

Ông Việt mỉm cười vỗ vai Đông :

- Cháu sao thế? Chú không có mục đích gì hết. Chú thật sự muốn tìm ba cháu. Ngày trước, chú và ba cháu rất thân thiết.

Đông cũng thấy mình vô lý. Bởi anh không bao giờ vui, khi ai đó hỏi anh về gia đình.

Anh lúng túng:

- Cháu xin lỗi. Cháu luôn mặc cảm trước việc mọi người hỏi han về ba cháu.

Ông khẽ cười:

- Chú mới là người phải xin lỗi cháu đó, Đông. Ngày trước, ông nội cháu đã vực chú dậy, sau những buồn phiền chán nản tột cùng, về việc chú bị nhà vợ hắt hủi. Bởi ngày đó chú rất nghèo, nghèo hơn cả cháu nữa. Cũng may mẹ Việt Hà rất yêu thương, tôn trọng chú. Nhưng long đong lận đật suốt bảy tám năm chú vẫn không làm sao nuôi nổi vợ con.

Anh Hai Việt Hà mất từ khi mới ba tháng, cũng bởi chú không lo nổi cho vợ miếng ăn đầy đủ. Một lần, khi chú còn ngoài Quê Nhơn, chú quần bách quá đã tìm đến cái chết.

Ông nội cháu đã khuyên can chú, giúp chú vốn liếng làm ăn. Chưa kịp cảm tạ lòng tốt của ông cháu, thì chiến tranh ập tới. Chú đã mất liên lạc từ đó với gia đình cháu. Uống nước nhớ nguồn. Nhờ sự giúp đỡ chân tình của nội rồi của ba cháu, chú mới được như hôm nay, Việt Hà mới được sung sướng, đủ đầy.

Hoàng Đông bàng hoàng trước nhưng gì ông Việt nói. Anh vẫn nhếch môi:

- Cháu không tin.

- Tại sao?

- Ông nội cháu khắt khe tàn nhẫn với con dâu của mình. Thì ông chẳng thể trái lòng mình giúp ai hết.

Ông Việt nhăn mặt:

- Cháu nói gì vậy? Hồi trước, mẹ cháu được ông nội bà nội cháu thương lắm. Mẹ cháu là điểm tựa tinh thần của ông cháu, và là con dâu hiếu thảo, nết na mà ông cụ luôn tự hào.

- Có lẽ chú không sai. Nhưng sao chú không nhìn vào thực tại. Nếu mẹ cháu được quý mến, gia đình chồng giàu nứt đổ vỡ mà mẹ con cháu phải sống cảnh làm bữa nào ăn bữa đó hay sao chứ.

Ông Việt thẳng thốt:

- Có chuyện đó hay sao? Chú thật không hiểu.

Hoàng Đông chậm buồn:

- Ba cháu bỏ mẹ con cháu đã rất lâu rồi. Lúc đó, em gái cháu mới hai tuổi. Khi gia đình còn hòa thuận, cháu được ông bà nội đón lên thành phố sống từ lúc cháu vào mẫu giáo. Ba cháu theo một người đàn bà khác lấy theo rất nhiều tiền của nội. Vậy là nội cháu đâm ra giận ghét mẹ cháu. Cả nhà cho rằng, lỗi do mẹ cháu không ra gì. Mẹ cháu buồn tủi, lâm bệnh nặng, cũng không ai lo lắng. Lay lắt, phần uất, mẹ cháu thế phải sống và như một sự đồng lòng của trời đất, mẹ cháu đã được các bác sĩ cứu sống bằng thuốc và bằng cả những chén cơm canh của mọi người.

Ông Việt khắc khoải:

- Trời ơi. Tại sao lại như thế chứ? Đông ơi! Bây giờ mẹ cháu sống ở đâu?

- Trước đây, nội đuổi mẹ và hai em cháu ra khỏi nhà. Mẹ cháu đành dắt con lên vùng Đồng Xoài sống. Cực lắm. Nhưng mẹ cháu không còn sự chọn lựa. Đã vậy, nội còn không cho mẹ con cháu gặp nhau. Từ ngày học cấp ba, mỗi lần muốn gặp mẹ, cháu lại nghỉ một buổi đi xe ôm về nhà. Em kể cháu bỏ học năm nó học lớp mười một, ở nhà đi làm lấy tiền phụ mẹ. Mấy tháng trước đây, em cháu mua được căn nhà nhỏ trong hẻm nghèo ở Bình Thạnh. Mẹ con cháu mới về đây sống.

Thở dài, ông Việt gật đầu:

- Cám ơn cháu đã cho chú biết sự thật. Chú sẽ thu xếp để qua thăm mẹ cháu. Chúng ta từng coi nhau thân thiết như người một nhà.

Bỗng ông hạ giọng chuyển đề tài:

- Đông này, chú nhờ cháu để mắt coi ngó bé Sô. Nó lớn xác vậy chứ nó tính khí con nít lắm. Cuộc sống của nó xa mẹ từ bé, đến trường thấy bạn bè đủ cha đủ mẹ, nó trở nên mặc cảm. Nó cố che giấu nỗi buồn tủi bằng vẻ ngoài chảnh chọe, bất cần. Thật ra tâm hồn nó vô cùng yếu đuối mong manh.

Hoàng Đông hơi nhăn mày:

- Cháu thấy khó nhận lời chú quá. Việt Hà ghét cháu lắm. Biết bị cháu quẫn, cô ấy dám ăn thịt cháu đó chú.

Ông Việt cười vang:

- Con bé ấy chỉ thích xù lông dọa người. Thức ra nó chẳng dám ăn thịt ai hết. Cháu cố gắng giúp chú để khuyên con bé dịu dàng nữ tính, kéo mai kia một nọ, cháu lại trách chú không biết dạy con.

Hoàn Đông tròn mắt:

- Chú nói gì, cháu không hiểu.

Ông Việt nghiêm giọng:

- Ngày xưa, trước mặt nội cháu. Chú và ba cháu từng hứa, sau này hai người có con trai và gái, thì sẽ làm sui gia với nhau. Cháu không chê Sôcôla của chú, thì phải giúp chú một lần.

Đứt câu, bố mặc Đông còn đứng sững như trời trồng. Ông Việt tỉnh bơ bỏ ra ngoài.

Hoàng Đông tưởng như đất dưới chân anh đang rung lên:

- Trời đất, chuyện hồi xưa hồi xưa giữa hai người bạn, tưởng đã thành dĩ vãng của tục lệ cũ xưa, sao còn tác dụng đến tận bây giờ chứ? Con nhỏ Sôcôla chả dễ chịu chút nào.

Cũng có lúc trái tim thẳng đàn ông trong anh chợt xôn xao trước ánh mắt nụ cười tuyệt đẹp của Sô. Anh từng muốn chen vô cuộc tình của Nhật Huy, cứu bồ cho em gái khỏi thất vọng và anh sẽ chia nỗi buồn với Sô. Vì thời gian cô ra đảo, cô mong manh vô cùng. Anh biết rõ cô đi để tìm quên. Những khi hoàng hôn xuống, cô rũ buồn tê tái. Anh biết hết nhưng vẫn không thể sẻ chia. Bởi chẳng rõ từ đâu, cô luôn thích gây với anh, dù chỉ là một chút sơ suất nhỏ. Cô muốn anh phải kém cô một bước. Một thời Sôcôla từ tủ lạnh đi ra, chứ không phải là thanh Sôcôla ngọt ngào để ăn chút nào. Anh sao dám tặng cuộc đời mình cho cô? Cả cô nữa. Cô ấy được biết gì về anh? Và tất cả sự ưu ái ông Việt dành cho anh là có chủ ý? Không phải do anh có năng lực ư? Anh phải xử sự ra sao trước con bé Sô đồng đánh, kiêu ngạo ấy? Trời ơi! Nguyệt Lão sao ông lại cột cho con sợi tơ hồng kỳ cục này? ...

Hoàng Đông tay nhấp chuột, mắt lại ngó lên chiếc đồng hồ treo tường. Gần đến giờ họp với bên A ngoài hiện trường. Sao Việt Hà không đến? Cô ta lại lỉnh ra ngoài biển chơi ư? Vô lý, buổi sáng sớm, cô đã cùng Đông đi bộ ngoài bãi tắm rồi mà. Càng lúc cô công chúa này càng khiến anh bức bối, bởi tính đồng đánh khó ưa. Anh thề không có lần nữa, cùng làm chung với con người kỳ quái này một công trình. Toàn phiên phức lẫn rắc rối. Dù có là kỹ sư xây dựng đầu bảng giỏi, thì con gái cũng chỉ nên ngồi ở văn phòng.

Nghe tiếng chân bước ngoài hành lang, anh vội "dọn" cho mình một nét mặt hình sự để cô ta nhìn thấy mà biết lỗi của mình. Nhìn chăm chăm vào bản thiết kế trên màn hình, vẻ mặt anh lạnh lùng, vô cảm. Hừ? Con bé này quá quái thật. Đến trễ còn không vô, tính bắt anh ra mời cô ta chắc. Đúng là đáng ghét.

Bấm môi, Đông lăm lè đứng dậy. Anh lừ tiến ra cửa. Giận dữ anh co chân đá mạnh vào cánh cửa gỗ.

Bình! Bình!

Hai tiếng kêu chát chúa đập vô tường của cánh cửa muốn rớt luôn phần kiếng cửa.

Anh khựng người trước dãy hành lang vắng hoe, chẳng một bóng người. Đông bèn rút di động bấm máy gọi cho Hà. Tiếng nhạc chờ vang lên như trên chọc anh rồi tắt lịm chỉ còn những tiếng tí tí vang lên. Rõ ràng cô ta mở máy, nhưng cô ta không nghe. Cô ta đang ở đâu đây trời. Tuy hay cãi nhau khi làm việc. Nhưng lúc trở về cuộc sống của một người bạn, anh lại ân cần chăm sóc cô rất chu đáo. Anh vì lương tâm của thằng con trai không sợ trời, không sợ đất, nhưng lại sợ cô gái ngoa ngoắt kia phải khệ nệ xách nước. Ai đó quý anh, biếu anh vài nải chuối, vài con cua, con ghẹ, anh đều dành cho cô cùng ăn. Anh và cô là hai thái cực khó dung hòa. Được cái, Việt Hà luôn có trách nhiệm trước công việc. Vì thế cô đủ khôn ngoan để không hề có việc cãi nhau vô lý trong lúc làm việc ngoài hiện trường.

Tuy là con gái duy nhất của Tổng giám đốc cô không vì thế mà lên mặt với thợ thầy.

Ngược lại, cô đề ra kỷ luật làm việc rất nghiêm. Cô tuyệt đối không đi muộn về sớm trước công nhân. Vậy mà, bây giờ cô ta lại không đến. Vô lý hết sức. Cô biết buổi họp hôm nay rất cần thiết và quan trọng kia mà ...

Lắc mạnh đầu, Hoàng Đông đóng cửa phòng. Anh gọi điện cho bên A, xin họ dời buổi họp vào chiều mai. Vì lý do Việt Hà bệnh đột xuất.

Anh bịa lý do, dễ chấp nhận nhất để họ không thể bắt bẻ. Thật ra anh biết gì về Hà đâu.

Quyết định thật nhanh, Đông bươn bả đi về dãy nhà ở tạm thời của toàn bộ công nhân và ban điều hành công trình. Anh nhú mào. Cửa phòng Việt Hà chưa bị khóa bên ngoài.

Chắc chắn cô ta còn trong phòng. Ngủ nướng hay là bệnh nhỉ? Anh gõ tay vào cửa đúng ba tiếng. Thêm vài phút chờ đợi. Nhưng hoàn toàn im lặng, chả hề nghe tiếng động tĩnh gì. Anh lại dùng điện thoại dò thử. Lập tức anh nghe đoạn nhạc chờ vang trong phòng, y như hồi nãy, anh vừa gọi. Cô ta không bao giờ để quên “bảo bối” ở nhà. Vậy sao cô ta không bắt máy?

Anh chợt lo lắng. Sô bị bị thật? Ý nghĩ vừa lóe lên, ảnh đã cuống cuống tung đại vào cánh cửa. Hình dung cô nằm sốt trên giường, tim anh nhói nhói buốt. Cánh cửa bật nhanh, vì không bị hóa bên trong.

- Trời ơi!

Sau tiếng kêu đó, thay vì vô trong thì anh lại nhắm nghiền mắt, lùi trở ra ngoài. Anh ảm ức chửi thề cô quá đáng. Con gái con đũa gì hư thế chứ. Cửa nẻo không đóng mà còn ...

Mặt Đông vẫn nóng hừng hực, tim đập muốn vỡ lồng ngực. Chỉ một tích tắc anh đã thấy rõ ràng hình nữ Thần Vệ Nữ bằng xương bằng thịt ở trước mặt. Chân anh nặng trĩu như không thể nhích nổi, trước cánh cửa im lìm kia. Anh sẽ đứng im để cô đánh, cô chửi gì cũng được.

Nhưng sao vẫn lặng lẽ không chút động tĩnh gì vậy kia? Đông lại lo lắng. Anh nhớ cảnh cô nằm dưới đất. Không có áo là sao? Anh mặc kệ cô nghĩ gì, vội xô cửa trở vô. Cô vẫn nằm im như lúc nãy. Đông hoảng hốt. Anh cúi xuống nghe thử coi cô còn thở hay không. Trái tim đập thật yếu thật chậm. Khuôn mặt cô tái xanh, cặp mắt nhắm nghiền. Rõ rồi cô bị bệnh thật.

Anh vội bế cô đặt lên giường, rồi tìm nơi bàn làm việc của cô, coi có lọ dầu gió xanh, anh thường thấy cô dùng hay không. Bất đắc dĩ anh phải mở giỏ xách của cô. Và tìm được lọ dầu xanh. Anh nhanh chóng xoa dầu lên ngực cô, cổ và cả hai cánh tay trần của cô. Sau đó, anh nghiêng người cô cho dựa vào gối ôm, rồi đánh luôn gió phía sau lưng cô.

Anh biết được cách cạo gió này là nhờ khoảng thời gian anh ở cạnh bà nội, bà và các cô đã dạy anh. Hoàng Đông nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Sô. Màu hồng đang dần dần trở lại với khuôn mặt của cô, nhưng không hiểu sao, cô vẫn nằm bần bật.

Hít một hơi thật dài, anh bèn dùng miệng mình hà hơi cho cô tỉnh lại. Vài lần như vậy, quả nhiên anh thấy cô rùng mình, làn mi dài cong cong khẽ rung rung, ánh mắt cô hé từ từ.

Đông mừng rỡ kêu lên:

- Cô tỉnh rồi hả? Làm tôi sợ

Anh chỉ nói được bao nhiêu đó, thì đã bị cô giơ tay tát vào mặt. Khuôn mặt của anh rất bồng. Con nhóc này đang gần chết mà vẫn mạnh như cọp. Nữ nhi gì chứ. Anh chưa kịp phản ứng cô ta đã rín rít như tiếng rần hổ mang chực cắn người.

- Thằng khốn? Mày ... mày ...

Tiếng cô ngắt quãng, run run. Đông xoa tay lên má. Chắc chắn in dấu tay cô oắt này.

Người gì mà hồ đồ không thể chịu nổi. Hèn gì cô ta mạng con heo cũng đúng. Ngu quá ngu. Chả lẽ cô nhóc không biết rằng mình té xỉu. Con gái dữ cỡ này về làm dâu, làm sao mẹ anh chấp nhận chứ.

Nghĩ trong bụng, Đông thấy cô nhóc đã tỉnh. Anh bèn đứng dậy hét lên:

- Loại người vô ơn như cô, tôi thấy mình đã đại đột khi cứu cô. Biết thế, tôi để cô chết cho rồi.

Dứt câu, anh hăm hăm bước đi. Việt Hà không vừa:

- Đứng lại đó.

- Cô bỏ cái giọng ngạo mạn quyền hành đó đi. Tôi không nể ba cô, thì còn lâu tôi mới chịu giúp cô. Cần gì nữa? Muốn tát tôi thêm hả? Coi chừng chó cắn tay đấy.

Việt Hà bậm môi:

- Tôi mặc kệ anh là “chó” hay người. Anh phải trả lời tôi. Tại sao anh vô phòng tôi và có phải ... anh ...

Cô chột bối rối.

Hoàng Đông không hề nhìn lại, anh hừ nhẹ:

- Cô nên hỏi bản thân cô, tại sao nằm ềnh giữa nhà, phòng thì không đóng cửa. Cô có biết chiều nay họp với bên A không?

Việt Hà hét lên:

- Anh nói ai nằm ềnh hả? Anh có ý gì khi nói tôi như thế?

- Xin lỗi nhé. Loài chó gà heo vịt, chỉ biết nói năng tho lỗ cộc cằn, nhưng rất thật đó.

Mà cô mặc đồ lại chưa?

Việt Hà giận tím người. Gã Hoàng Đông chết tiệt. Dám mắng xiên mắng xỏ cô. Cô phải nói ba cô cho hấn về Sài Gòn. Mà ... cô chột nhìn xuống và cuống cuống quơ tấm mền trùm kín người lại. Trời ơi! Tại sao hấn xuống đây? Những gì cô cất giấu nâng niu, bị hấn nhìn hết nửa người rồi ư? Cô tủi thân òa khóc nức nở.

- Anh cút đi. Cút mau giùm tôi. Trời ơi!

Không nhìn lại, Đông dục giọng:

- Cô yên tâm, tôi không phải loại “chó má” như cô chửi đâu. Tôi chỉ vô tình và thấy cô nằm bất tỉnh. Tôi sợ cô chết đành phải mạo muội phạm vào tấm thân ngà ngọc của cô.

Tình ngay tôi không sợ trời đất trừng phạt. Tôi không làm tổn thương cô. Bất đắc dĩ mà thôi.

Việt Hà vẫn rỉ rả khóc. Ngượng chết được. Giờ thì cô đã nhớ nguyên nhân khi cô bất tỉnh. Cô thay đồ đi làm, tự nhiên cô thấy chóng mặt. Tính mặc xong chiếc áo sẽ tìm dầu để xoa. Ai dè, khi cô xỏ tay vào áo, một con gián đen thui, to bằng ngón tay cái bò từ áo lên mặt cô. Cuống cuống, cô vốn sợ nhất gián và chuột, nên cô dùng tay khua bừa lên mặt. Con gián không chạy đi, nó còn bò xuống ngực cô. Quá khiếp đảm cô đã té lăn ra nền nhà ngất lịm ...

Thấy Việt Hà im lặng, Đông rùn vai:

- Cô không khỏe thì nghỉ đi. Dù sao cũng lỡ cuộc họp, tôi xin lỗi họ rồi. Tôi đi đây.

Lẽ ra cô phải biết, thân biết phận của cô mà im lặng. Vậy mà không hiểu sao cô lại thốt lên:

- Anh đừng quên, ở đây người có quyền cao nhất vẫn là tôi. Anh chưa hỏi, sao tự tiện hời cuộc họp.

Đông bực tức:

- Cô vô lý thật. Tôi biết rõ tôi là ai mà cô chủ. Cô biết bây giờ mấy giờ không? Tôi vì ba cô, người làm ăn chữ tín nhất định phải giữ. Vì thế không thấy cô, tôi đành phải xin lỗi họ. Người họ cần gặp là cô kia mà.

Nhéch môi lạnh lùng, Đông gằn gằn:

- Cô cứ thoải mái chửi rửa tôi đi. Thằng chó, thằng dê hay con mèo, con gà gì đó cũng được. Tôi không có thời gian đứng đây nghe cô nói đâu.

Lần này, Đông bỏ đi thật nhanh. Mặc kệ Việt Hà léo nhéo phía sau lưng.

- Anh đứng lại cho tôi!

Mở cửa, Đông đứng đĩnh:

- Tôi đứng lại chờ cô thay đồ sao? Cô tưởng tôi ham nhìn cô lắm hả. Quên đi nhé, thời Sôcôla lạnh giá, không tình người. Chào cô.

Việt Hà giận run tay. Nhưng anh ta đâu nói sai. Cánh cửa được khép lại. Cô vội chạy đến chốt cửa thật chặt. Dựa lưng vào cửa, cô nhếch môi nhìn xuống. May chưa là tất cả.

Nếu không, cô hết dám một giờ ở lại nơi đây, để đối diện Đông. Tối nay cô phải ra cửa hàng tạp hóa mua chai dầu xít gián, muối, loại cực lạnh để xít phòng. Lũ côn trùng đáng chết, chúng hại cô thể thảm trước Đông. Quê thật.

Giá như mọi khi, Việt Hà đã rủ Hoàng Đông đi chung. Phú Quốc tuy chưa được sầm uất như trong đất liền, nhưng đã là thị xã đang trên đà phát triển, xây dựng. Nên các cửa hàng ở đây cũng nhiều đồ đẹp không kém Sài Gòn. Chưa vội mua những vật dụng cần thiết Hà ghé vào shop quần áo. Toàn hàng hiệu xịn được treo trên cao, Hà vốn mê mua sắm thời trang. Cô cứ mãi dán mắt vào những bộ đầm dạ hội, bộ váy áo mùa thu ...

- Chào em! Đi phố một mình thôi sao? Cho phép anh đi chung được không, Sôcôla.

Việt Hà làm bầm:

- Bọn đàn ông chết tiệt, sao cứ ưa tán tỉnh con gái như vậy chứ. Ủa? Sao hán biết tên gọi thân mật của cô? Ngoại trừ vài người thân của cô, chỉ còn Đông biết tên này.

Giọng nói đàn ông hoàn toàn khác giọng Hoàng Đông.

- Cô bé, bộ hôm nay cô bị bệnh “quai bị” hả? Tôi hỏi cô không trả lời, chả lẽ cô khinh người đúng như bạn tôi nói.

Việt Hà giận dữ:

- Miệng ông bị quai bị thì có, khi không trù ẻo người ta. Làm ơn stop bớt miệng lại.

Cô chột gằn gằn:

- Ông nói bạn ông bảo tôi khinh người. Hấn là ai hả?

Cô trừng mắt nhìn xoáy vào mặt gã đàn ông. Cô khế nhịu mày. Gã đàn ông này hình như cô đã gặp?

- Xin lỗi Việt Hà. Nếu tôi không chộc giận cô, liệu cô chịu nói chuyện với tôi không?

Cặp mắt gã con trai đa tình quá đổi. Cô chột lùi lại. Cô nhớ rồi. Hấn là bạn của Hoàng Đông. Họ y chang nhau ở cái nét hay chộc giận người ta. Thành Danh. Nguyt Thành Danh một cái thật dài, Việt Hà kênh mặt:

- Thì ra là bạn của Hoàng Đông. Này, anh tính thay Đông chộc phá tôi hả. Anh tưởng làm bạn với tôi dễ vậy sao. Quên đi!

Thành Danh tỉnh khô:

- Sao Sô có vẻ khó chịu quá vậy. Chả phải lần trước, cô và Thủy Tiên đã đồng ý coi tôi là bạn kia mà. Hay là Hoàng Đông đã làm gì khiến em giận?

Cong môi, Việt Hà nói:

- Anh ta chả đáng để tôi suy nghĩ. Bà con không phải, mắc chi tôi giận người dưng Diên quá.

Thành Danh khế cười:

- Hai người làm chung không là bạn chả lẽ là thù. Nếu thù nhau, làm sao hợp tác làm việc tốt chứ. Tôi nghĩ em đang cay cú bạn tôi.

Việt Hà nhếch môi:

- Anh đúng là không bình thường. Chả lẽ bạn anh không kể về tôi cho anh nghe?

Thành Danh cười cười:

- Tất nhiên là Đông đã tóm tắt cho tôi nghe về cô chủ nhỏ của nó.

- Vậy thì biết điều đừng đi theo tôi, kéo gập hậu quả thể thảm đó.

Thành Danh tùm tùm:

- Hay lắm. Cô quả là một cô gái đầy cá tính. Hèn chi gã bạn tôi không bị đau tim sao được.

Việt Hà trợn mắt:

- Anh nói gì hả?

Thành Danh rùn vai:

- Muốn tôi kể cho nghe không?

- Tôi ... Anh ta đã nói gì chứ?

- Tôi đang khát nước, tôi mời em một ly sinh tố được không? Đứng đây kể chuyện kỳ lắm. Ngay trước hàng người ta, coi chừng bị đốt phong long.

Việt Hà rùn vai:

- Anh mà nói dối thì đừng trách tôi quá đáng đó. Chờ chút, tôi mua chiếc áo đã. Tôi cho anh mười lăm phút thôi đó.

Thành Danh kiên nhẫn chờ Hà mua đồ. Xong xuôi, anh và cô ghé vào quán cà phê. Cô không uống sinh tố mà thân nhiên kêu cho mình ly cà phê đá.

Những giọt cà phê thơm lừng chậm chậm nhỏ xuống chiếc ly thủy tinh. Việt Hà liếc nhanh Thành Danh. "Gã bạn của Hoàng Đông cũng quý quái, ma lạnh như quỷ". Thời gian mười lăm phút làm sao uống hết ly cà phê? Cô bị hấn gác cô trước rồi.

Thành Danh từ tốn:

- Xin lỗi nhé Việt Hà. Tôi muốn hỏi thăm bạn cô. Thủy Tiên làm nghề gì nhỉ?

Việt Hà nhăn trán:

- Anh gặp nó ở đâu?

- Tất nhiên là ở thành phố rồi.

Việt Hà trề môi:

- Vậy sao anh không hỏi thẳng nó?

Thành Danh chậm rãi:

- Tôi không dám. Hơn nữa, tôi cũng chưa một lần nói chuyện với cô. Nên tôi ...

Việt Hà ngơ ngác:

- Anh nói sao? Anh chưa nói chuyện với bạn tôi?

- Tôi tình cờ biết Thủy Tiên. Và biết cô ấy là bạn thân của cô. Tôi muốn nhờ em giúp tôi quen với Thủy Tiên.

Việt Hà rùn vai:

- Chuyện này tôi e mình làm không được.

- Tại sao?

- Anh không thấy tôi đang ở rất xa nó đấy ư?

- Thì ... mai mốt tôi về, cô có thể nhờ tôi đem quà đảo về cho Thủy Tiên.

Việt Hà cong môi:

- Anh hơi bị khôn đó. Muốn quen bạn tôi, người phải mua quà là anh chứ không thể là tôi.

Thành Danh khẽ cười:

- Tôi biết! Cô hãy nói cho tôi nghe Tiên thích gì. Tôi mua và người gởi về cho cô là Hà. Được chứ?

Việt Hà gật đầu:

- Tôi đồng ý. Còn chuyện của tôi thì sao?

Thành Danh uống vài ngụm cà phê, anh thông thả đặt ly xuống bàn, nói nhẹ:

- Thật ra, Hoàng Đông rất mến cô. Nó chỉ kể, cô hay gây lộn với nó, nhưng nó thích được như thế. Ngày nào cô không mắng nó, ngày ấy Hoàng Đông rất buồn.

Việt Hà trẻ môi:

- Anh nói xạo. Anh ta mà mền tôi, có nước trời sập.

Thành Danh cười nhẹ:

- Tôi nói xạo em, tôi được gì nhỉ? Hoàng Đông mền em là thật. Có điều nó đang buồn một chuyện.

Việt Hà tò mò:

- Anh ta cũng biết buồn cơ à? Nhưng là ai mà khiến con người khó ưa như anh ta buồn được nhỉ?

Thành Danh thở dài:

- Vì nó đã có vợ

Việt Hà hốt ngang:

- Cái gì? Anh ta có vợ thật sao?

- Tôi chưa nói hết, em đã cướp lời tôi rõ thật là ...

Việt Hà hơi ngượng:

- Tôi xin lỗi. Tại tôi thấy ngạc nhiên quá.

Thành Danh trầm tĩnh:

- Tụi tôi đưa nhau cũng hai sáu, hai bảy tuổi Việc Hoàng Đông có vợ hứa hôn cũng là chuyện bình thường thôi mà. Bộ em không vui khi Đông lấy vợ à?

Việt Hà lúng túng:

- Tôi ... tôi vui chứ. Người ta nói, khi đàn ông có vợ, tính tình họ sẽ trầm lắng hơn. Vì thế tôi cầu mong anh ta cưới sớm, để mùa xuân về trên mặt anh ta mỗi ngày.

"Nghe giọng nói yếu như con ốc sên thế kia, chắc chắn cô nhóc đang muốn chảy nước mắt thì có. Thích người ta mà lúc nào cũng dữ như chằn tinh, cô đáng bị phạt lắm".

Không thấy Danh nói gì, Việt Hà bứt rứt:

- Anh Danh!

- Hà?

- Anh thấy tôi có thật lòng chúc phúc cho hạnh phúc của Đông không?

Thành Danh mỉm cười:

- Tôi sẽ chuyển lời cô tới Hoàng Đông. Nhưng cô nhớ giùm tôi với Thủy Tiên.

- Anh yên tâm. Thủy Tiên rất nghe lời tôi.

Cô chột ngằn ngừ:

- Anh Danh! Anh biết mặt bạn gái của Hoàng Đông chưa?

Thành Danh gật đầu:

- Vợ sắp cưới chứ không còn là bạn gái.

- Chị ấy chắc là dễ thương.

- Xinh đẹp, thông minh. Con gái duy nhất của một đại gia.

Việt Hà khế thở dài. Cô chột nghe con tim mình nhói buốt, buồn mênh mang. Mọi tình đầu của cô và Nhật Huy đã tan vào dĩ vãng. Cô hoàn toàn không còn nhớ gì đến Huy nữa.

Một năm trôi qua, giữa hòn đảo nằm trên biển khơi này, cô và Đông đã có những thời gian làm việc khó quên. Và ước hẹn chỉ đi ba tháng của cô, đã một lần nữa phải năn nỉ ba để ở lại nơi này. Mọi người thường đùa gọi cô là núi lửa, còn Đông là biển khơi. Ba trăm sáu mươi lăm ngày, cô chẳng ngày nào không cãi lộn với Đông. Và cũng công bằng mà nói, sau mỗi lần cự cãi, cô lại thấy ở anh có điều gì đó thật thân tình. Cô từng

tự hỏi lòng:

Nếu một ngày nào đó, không còn Đông bên cạnh, cô sẽ ra sao? Giờ nghe tin Đông sắp cưới vợ, cô thấy lòng mình sao nặng nề quá. Tình cảm của cô và Đông gọi là gì đây?

Cô lại thờ dài. Cái thờ dài khắc khoải bởi cô chợt nhớ đến bản thân mình. Cô đâu hơn gì Đông. Hết công trình này, cô nhất định phải gặp gã con trai của nhà họ Trương. Lúc ấy, cô sẽ ra sao? Đông may mắn hơn cô, còn được yêu và chọn hạnh phúc của mình.

Việt Hà không còn cơ hội đó nữa, sau đổ vỡ với Nhật Huy, ba cô đã không thể cho cô tự do lựa chọn bạn đời. Suy cho cùng người thiệt thòi nhất chính là cô. Cô luôn miệng chê Đông gàn, Đông nghèo. Thế mà, anh lại được sở hữu trái tim cô con gái vô cùng giàu có.

Giờ đây cô đâu còn cơ hội nữa để vui vẻ với Hoàng Đông. Số cô sao lại buồn đến vậy.

Uống thêm ngụm cà phê, Việt Hà đứng lên, cô nhỏ nhẹ:

- Cám ơn anh về buổi gặp hôm nay. Tôi hứa sẽ tạo cơ hội giúp anh với Thủy Tiên.

Thành Danh nhã nhặn:

- Tôi đi chung em được không?

Việt Hà chối phắt:

- Không cần đâu. Tính tôi không thích đi cùng đàn ông. Anh đừng cười nhé.

Dứt lời, cô thông thả bước đi. Thành Danh mỉm cười. Cô nhóc đừng hòng lừa được anh. Rõ ràng cô nhỏ đã thích tên bạn của anh. Vậy mà còn làm bộ.

Họ nhất định là một đôi đẹp nhất mà ông trời đã xe duyên kết mối tơ hồng từ khi cô nhóc Sôcôla chưa có mặt trên đời. Mong ngày đó sớm đến.

Mai Hạ bàng hoàng. Cô không thể tin là mình vừa nghe thấy những lời nói đốn đau nhất, cho cuộc tình của cô.

Cấn mạnh làn môi đẹp như cánh hoa hồng, Mai Hạ rưng rưng:

- Anh nói gì, anh Huy.

Nhật Huy chậm rãi:

- Anh muốn chúng ta chia tay.

- Không được! Anh từng nói, anh yêu em và sẽ cưới em hay sao? Tại sao hôm nay anh lại thay đổi? Anh có người con gái khác phải không?

Nhật Huy thản nhiên:

- Anh không có ai cả. Em biết rõ anh cần gì. Đàn ông phải thành đạt. Anh đã có tiền, nên anh cần một chiếc ghế danh vọng. Em yêu anh, phải cảm thông cho anh chứ.

Mai Hạ đắng ngắt:

- Cuối cùng, anh cũng để lộ con người thật của anh. Anh muốn chức cao, quyền lớn ư?

Tại sao khi lựa chọn giữa tôi và Việt Hà, anh lại bỏ chị ấy để theo tôi. Tôi nghèo, tôi không có gì hết. Cảm kích tình yêu anh dành cho, tôi đã không ngừng phấn đấu, lăn vào các dịch vụ làm ăn phi pháp mà bất chấp nguy hiểm, để tôi phải có thật nhiều tiền. Mẹ tôi, anh tôi, em tôi không ai biết tôi rất giàu ngoại trừ anh. Vì tôi không thể bị cha mẹ anh từ chối. Vì anh, tôi đã đổi đầu chính cô chú tôi. Tất cả chỉ để có ngày được làm vợ anh trong môn đăng hộ đối. Vì anh, tôi đã tự đánh mất bản thân. Vậy mà bây giờ anh thản nhiên nói chia tay. Đơn giản vậy thôi sao Huy?

Nhật Huy trơ tráo:

- Hạ ơi, tha lỗi ho anh. Bây giờ anh mới nhận ra anh yêu Việt Hà. Tình cảm với em chỉ là ngộ nhận. Anh sẽ trả lại em những gì em gom góp cho tương lai chúng ta.

Mai Hạ phẫn uất:

- Vậy còn đời tôi, tấm thân trinh nguyên của tôi anh trả lại được không hả?

Nhật Huy tránh tia mắt sáng như sao của Hạ. Đôi mắt từng đốt cháy tình cảm của anh.

Công bằng mà nói, Mai Hạ đẹp hơn Việt Hà, dù cuộc sống của cô vô cùng vất vả. Nhật Huy khẽ nâng cằm cô lên, anh từ từ cúi xuống bờ môi mọng đỏ không son phấn của cô.

Mai Hạ nhếch môi. Anh ta còn muốn ở cô chút tình gì đây. Bật đứng lên, cô thẳng tay tát mạnh vào mặt Huy:

- Tôi không phải là chị Hà. Chị ấy cam chịu khi bị phản bội. Còn tôi thì không? Anh đã lấy mất đời tôi. Anh từng khiến tôi gây nên nhiều tội lỗi. Tôi nhất định bắt anh trả giá.

- Mai Hạ! Tất cả chúng ta, ai cũng có mục đích của mình. Ba mẹ anh muốn anh phải thành đạt. Là con, anh đâu thể cãi lời ba mẹ. Hạ à! Anh mong em hãy bình tâm. Không là vợ chồng, thì là bạn bè, Hạ nhé.

Vừa xoa tay vào má, Nhật Huy vừa năn nỉ Mai Hạ.

Mai Hạ hất mặt, ánh đèn chiếu vô gương mặt xinh đẹp, gió đã trở cứng của Hạ. Cô hét lớn:

- Anh câm miệng lại! Không thôi, tôi sẽ giết anh chết, chứ không chỉ tát anh đâu. Gia đình anh và bản thân anh đều là loài cầm thú vô lương tâm. Tôi hận anh. Tôi sẽ sống để coi anh thành ông to bà lớn thế nào? Anh nên nhớ, luật nhân quả vay gì trả nấy. Tôi chờ coi anh có cưới nổi chị Hà hay không? Còn nữa, tôi chấp nhận chia tay, bởi nín kén một kẻ đốn mặt như anh, thêm bản đời tôi hơn. Trước khi anh ra Hà Nội, tôi sẽ gặp ba mẹ anh một lần cuối.

Mai Hạ đứng ra xa hơn chỗ Nhật Huy ngồi. Cô lấy trong giỏ xách chiếc khăn tay trắng tinh. Cô chậm rãi lau thật kỹ mặt mũi, mắt môi mình, trước cặp mắt mở to đầy lo lắng của Nhật Huy. Bằng một cử chỉ dứt khoát, cô lấy chiếc quạt diêm, quạt lửa rồi châm vô chiếc khăn. Ngọn lửa bùng lên, cháy dần chiếc khăn tay đã bao năm gói trọn kỷ niệm của Hạ và Huy.

Nhật Huy sững sờ:

- Mai Hạ! Có cần tuyệt tình vậy không?

Mai Hạ bật cười trước câu “tuyệt tình” do Huy thốt ra. Đau đớn, căm giận. Cô không những chỉ muốn băm vằm Huy thành trăm mảnh, cô còn muốn đốt cháy cả căn nhà của Huy. Vì cô đã ngu ngốc “đầu tư” cho một tên sở Khanh đều cẳng. Tình yêu sụp đổ. Giọng cô rít lên:

- Nhật Huy! Tôi đã ngu ngốc tin anh, lo lắng cho cha mẹ anh. Tất cả anh đã lấy của tôi một cuộc đời. Anh không thể vay mà không trả. Anh nghĩ gia đình anh còn giàu có hay sao? Tôi cảnh cáo anh, nếu có điều gì anh rao bán tôi, tôi thề tôi không tha cho anh. Nhớ đây Nhật Huy.

Lời vừa dứt, cô đã rút dao ra đâm vào người Huy, bằng tất cả sự căm phẫn tột cùng.

Nhật Huy nhanh tay né được nhát dao chí mạng. Anh ta hất con dao văng khỏi tay Hạ.

Bằng sức mạnh của một thằng đàn ông đang cận kề cái chết. Anh ta đã đập thẳng vào bụng Mai Hạ. Cô ôm bụng lao đảo, Huy tiếp tục đá cô một cái thật mạnh. Mai Hạ bị văng vào chậu kiếng trong sân vườn quán cà phê “Gió Thu”. Đầu cô đập vào cạnh chậu bê tông. Máu tuôn ra thật nhiều.

Nhật Huy há hốc miệng. Anh ta run bần bật khi thấy máu từ đầu Mai Hạ chảy đỏ mặt đất. Những người khách gần đó kêu ầm lên, họ chạy đến nâng Hạ dậy. Nhật Huy vội lên ra ngoài. Anh ta sợ Hạ chết thì những gì anh ta muốn sẽ sụp đổ. Người ta nhón nháo gọi xe cấp cứu, người thì tìm kiếm Nhật Huy. Nhưng anh ta đã biến mất, mà không kịp lấy xe Honda.

Bà Hoa chạy ra mở cổng khi nghe tiếng chuông cổng. Bà nhăn mặt, Nhật Huy vẻ mặt thất thần đang vội vã chạy vô nhà. Bà Hoa khóa cổng xong, thì Huy đã lên phòng. Bà hơi ngạc nhiên trước thái độ không bình thường của con trai. Lẽ ra hồi sáng bà đã đi cùng chồng về Vĩnh Long làm đám giỗ cho ông nội Huy. Song Huy nói, chiều nay muốn mời Mai Hạ ăn cơm tại nhà. Bà không đi Vĩnh Long, ở nhà để làm cơm cho con trai. Chiều mai Huy lại ra Hà Nội. Nên bà muốn con được vui về.

Cơm nước xong, Mai Hạ phụ bà rửa chén đĩa. Sau đó hai đứa xin phép đi chơi. Bà còn dặn, Hạ tối về ngủ với bà. Vậy sao bây giờ chỉ một mình Huy về, không xe cộ, đầu tóc bờ phờ một cách kỳ lạ? ...

Bà Hoa gõ cửa phòng Huy. Giọng Huy không được bình thường:

- Ai vậy?

- Mẹ đây. Mẹ muốn nói chuyện với con một lát.

- Để mai mẹ nhé. Con mệt quá chỉ muốn ngủ.

Bà Hoa cương quyết:

- Không được. Mẹ cần gặp con.

Trong phòng im lặng rồi Huy mở cửa cho mẹ vô. Bà Hoa hỏi ngay:

- Nhật Huy! Có chuyện gì phải không?

Huy cố bình tĩnh:

- Dạ, không có.

Bà Hoa trầm tĩnh:

- Con giấu mẹ được sao? Con về một mình, không có xe máy. Chiếc SH con quý nó vô cùng. Xe không thấy, Mai Hạ cũng không. Con nói đi, chuyện gì đã xảy ra.

Nhật Huy bối rối:

- Mẹ! Mai Hạ chết rồi.

Bà Hoa run bần bật:

- Chết ư? Tại sao hả Huy?

Anh cúi đầu:

- Vì con nói con chia tay cô. Mai Hạ đã đánh con, chửi con, rồi định đâm con chết. Con đã vì bảo vệ bản thân đạp Hạ rơi trúng chậu kiếng. Đầu cô ấy chảy máu rất nhiều.

Bà Hoa kêu lên:

- Trời ơi! Tại sao con có thể đối xử với Mai Hạ như vậy chứ? Bây giờ Mai Hạ ở đâu?

Huy lắc đầu:

- Con không biết.

Bà Hoa cay đắng:

- Con thay đổi mất rồi Huy ơi. Con xô nó té, tại sao con đành đoạn bỏ đi. Con muốn Mai Hạ chết ư? Con bé đã vì chúng ta rất nhiều. Mẹ vẫn hy vọng có được đứa con dâu tốt.

Vậy mà, con tàn nhẫn độc ác quá. Mẹ thất vọng về con quá, Huy ơi.

Huy chột lạnh lòng:

- Mẹ đừng có rên rỉ nữa. Con đang rối hết đầu óc đây nè. Con dặn mẹ, nếu người ta đến đây điều tra, mẹ nhất định phải bảo vệ con. Con yêu cô ấy nhưng con lại muốn trở thành người kế thừa công ty xây dựng Nam Việt. Mai Hạ làm sao cho con nổi điều đó.

Bà Hoa giận dữ:

- Vậy là con có ý định hại chết Mai Hạ để tự do đến với con Việt Hà. Con bắt cá hai tay, chơi dao hai lưỡi. Việt Hà từ lâu đã không đến đây, điều đó chứng tỏ nó đã không còn yêu con. Mai Hạ đã vì con rất nhiều. Con biết rõ gia đình Mai Hạ, dòng họ con bé giàu nhất nhì thành hồ này. Nó không muốn phụ thuộc vào ông bà, cô chú, tự vươn lên bằng sức của mình. Một đứa con gái tốt như vậy, con đang tâm hại chết. Mẹ không thể tiếp tay con làm chuyện độc ác như vậy.

Nhật Huy nhếch môi:

- Tùy mẹ. Con bé ấy chết thì con trai mẹ là nghi can số một. Mẹ chỉ có hai sự chọn lựa:

một là bảo vệ con đẻ, con vẫn bình an bên ba mẹ; hai là mẹ kể tội con, để con vô tù.

Nhẹ thì chung thân, nặng thì con chết vậy.

Dứt câu, Huy im lìm nhìn mẹ bằng ánh mắt đe dọa dữ dội.

Bà Hoa ôm mặt khóc. Mai Hạ ơi, con đừng chết nghe con. Bà làm sao đủ can đảm tố cáo con mình. Đứa con duy nhất mà bà cưng quý hơn vàng ngọc, nó không thể vào tù.

Tại sao nó lại thay đổi như thế. Thà rằng người bị nó hại không phải Mai Hạ. Đằng này nó giết chết người con gái nó yêu thương, chỉ vì con bé không thể giúp nó một quyền lực ư? Mai Hạ là cô gái thông minh, hiền lành, hiếu thảo, bà không thể nhìn Hạ chết oan ức, làm vậy lương tâm bà day dứt trọn đời, bà sống nổi không? Huy ơi là Huy. Tại sao con lại có suy tính tầm thường, thiển cận như vậy hả Huy? Bà phải làm sao cho đúng đây trời?

Hoàng Đông đang ngồi trước máy vi tính để kiểm tra lại sơ đồ bản thiết kế xây dựng nhà máy chế biến nông sản chăn nuôi gia súc. Sáng sớm nay, ông Việt đã nhắc anh kiểm tra một lần cuối, để chiều nay dự án được trình bày trước hội đồng quản trị công ty.

Bất chợt, điện thoại đổ chuông. Hoàng Đông bắt máy nhưng không thể không nhắc máy. Anh vừa “alô” đã nghe từ đầu dây tiếng em gái anh ghen ngào:

- Anh Hai ơi. Chị Ba bị tai nạn nặng lắm. Anh về mau nghen.

Hoàng Đông kinh hoàng. Tai nạn? Tối qua không thấy Hạ ở bàn ăn, anh hỏi mẹ, mẹ nói Hạ đến nhà Nhật Huy. Anh vô tình không biết rằng đêm qua em gái không về nhà.

Mai Xuân vừa nói tên bệnh viện là tắt máy liền.

Hoàng Đông khựng người như không tin vào điều gái út nói. Tắt máy vi tính, sau khi đã kịp lưu lại phần thiết kế anh đã xem. Anh quơ vội tất cả sổ sách bỏ vào tủ. Anh ghé qua phòng giám đốc, ông Việt không có nhà. Anh nhắn cô thư ký nói giùm chuyện của anh với Tổng giám đốc. Dứt câu, anh chạy nhanh xuống nhà xe, dẫn xe ra, anh chạy từ trong sân ra cổng với tốc độ rất nhanh. Các nhân viên nhìn theo anh đầy thắc mắc. Anh không biết rằng, bên cửa sổ của một căn phòng trên lầu tư, Việt Hà nhíu mày kinh ngạc trước thái độ không bình thường của Đông. Chưa bao giờ anh chạy xe kiểu mất bình tĩnh ấy. Gia đình anh ta xảy ra chuyện nghiêm trọng? Hay là vợ sắp cưới bị tai nạn?

Việt Hà tự hỏi, nhưng không thể tìm ra đáp số. Sau buổi chiều kinh dị ngoài đảo, cô luôn tránh né Đông. Tư tưởng không thoải mái, khiến cô luôn gắt gỏng, khó chịu với mọi người. Cô như bị thay đổi, không còn lí lắc tinh nghịch, hay quậy mọi người. Việt Hà lúc này vui buồn bất chợt, rất khó hiểu. Đến mức bà vú phải thở dài hỏi:

- Con không sao chứ Sô?

- Khi không vú hỏi con câu lạ thật. Vú muốn con trả lời thế nào? Con bình thường mà vú.

- Bình thường gì chứ. Lúc vui lúc buồn, khi trầm khi gắt gỏng. Vú thấy con lạ lắm.

Việt Hà cười toe:

- Không có đâu vú ơi. Con rất bình thường.

Bà vú vẫn nói:

- Ngày con chia tay cậu Huy, tâm trạng con không giống bây giờ. Vú nghĩ, con đang bị ai đó chi phối.

- Chả ai điều khiển nổi con hết. Vú đừng lo lắng lung tung. Con lớn rồi, đâu thể lúc nào cũng la hét quậy phá nữa chứ.

Việt Hà đang cố tình che giấu chuyện của mình. Hình như cô bắt đầu chú ý đến Hoàng Đông thì phải. Bây giờ theo dõi Đông trong tâm trạng bất ổn, cô thấy bức rứt khó chịu vô cùng.

Thốt nhiên, Hà giật mình. Tâm trạng bất ổn của cô dạo này hình như đều do Đông gây ra thì phải. Cô thấy buồn khi không còn được ngày ngày cãi cọ với Đông như hồi ngoài đảo, một Việt Hà cao ngạo, không chịu lụy tình, trái tim chịu đau đớn nhưng không chấp nhận tình yêu dối trá của Huy.

Nuốt tiếng thở dài vào lòng, cô thoáng băng khuâng nhớ lại những ngày đầu, cô luôn coi thường Đông. Chê anh quê mùa “Hai Lúa”. Vậy mà, bây giờ con tim cô chợt quay quắt nhớ đến nôn nao nụ cười khinh mạn của Hoàng Đông.

Đông chẳng hề biết những suy nghĩ của Việt Hà về anh. Anh như kẻ mộng du. Gởi xe xong, anh lao vô phòng cấp cứu của bệnh viện Bình Dân. Mẹ anh đang gục đầu khóc rầm rức. Mai Xuân cũng khóc lặng lẽ, mắt cứ nhìn đăm đăm vô cửa phòng. Bên cạnh còn có cả Thành Danh. Anh đang cố trấn an mẹ của Đông.

Lo âu, sợ hãi đọng đầy trên từng gương mặt của mẹ, của em. Anh vụt lay vai mẹ:

- Mẹ ơi! Mai Hạ thế nào mẹ?

Khuôn mặt đầm đìa nước mắt của mẹ nhìn anh bà khắc khoải:

- Mẹ nghe tin là chạy đến ngay. Bác sĩ nói, em con được đưa về từ mười giờ đêm hôm qua. Tối giờ vẫn chưa tỉnh.

- Ai báo tin vậy mẹ?

- Nhật Huy:

Lúc này Đông mới nhận ra sự có mặt của Nhật Huy. Anh nghe ông Việt nói, Huy từ Hà Nội vào Sài Gòn công tác gì đó. Ông còn nói Nhật Huy xin ông về công ty làm lại. Hà Nội xa quá, nhà anh ta ít người ... Đông biết chuyện em gái mình quen Huy. Tối qua con bé cũng đến nhà Huy theo lời mời của gia đình anh ta. Vậy chuyện em gái anh bị tai nạn có liên quan gì đến Nhật Huy không?

Hoàng Đông trấn an mẹ:

- Mẹ bình tĩnh đi mẹ, mẹ đừng quá lắng. Em con là người tốt. Chắc chắn ông trời không để nó chết đâu. Cả em nữa, Mai Xuân, nước mắt lúc này chỉ khiến người ta rối trí mất lòng tin. Em cố gắng lên.

Gật đầu với Danh, anh đọc trong mắt bạn nhiều nỗi niềm khó nói.

Hoàng Đông đi tới bên Nhật Huy:

- Xin lỗi, anh là Nhật Huy à?

Nhật Huy thoáng bối rối:

- Chào anh. Tôi là Nhật Huy, bạn trai của Mai Hạ.

Hoàng Đông bình thản:

- Tôi đã nghe em tôi kể về chuyện hai người. Chắc anh biết lý do em gái tôi phải nằm viện?

Nhật Huy bối rối:

- Chuyện này, tôi ...

Đông chậm rãi:

- Chiều qua không thấy em tôi ở bàn ăn, tôi ngạc nhiên. Ngoại trừ mỗi khi nó đi đâu đó vì ông việc, ở lại đêm, nó mới không ăn cơm tối cùng gia đình. Tôi hỏi mẹ, mẹ tôi bảo:

Gia đình cậu Huy mời em con đến ăn tối. Tôi lu bu công việc nên đã không chú ý xem đêm em tôi về nhà không? Bác sĩ nói, nó được đưa vô cấp cứu lúc mười giờ đêm, do một chiếc taxi đưa tới. Xin hỏi, khi ấy anh đi cùng em tôi không?

Nhật Huy hoàn toàn lúng túng. Yêu Mai Hạ hơn ba năm, nhưng anh mới ghé nhà có vài lần. Anh nghe nói, Hạ có anh trai, anh chưa gặp bao giờ. Mai Hạ là cô gái thông minh, dám nói dám làm, yêu thương chân tình. Mai Xuân còn nhỏ, nên anh không ngại chuyện để khoa môi múa mép. Anh đã dự tính mọi việc Bác sĩ nói, Hạ có tỉnh thì cũng mất trí, vì thế anh đã bịa ra một lý do dễ chấp nhận. Huy không thể ngờ, anh trai Mai Hạ là Hoàng Đông, người đang được ban Tổng giám đốc và hội đồng quản trị công ty Nam Việt tin tưởng tuyệt đối Và Đông còn ngồi vào vị trí giám đốc điều hành kỹ thuật của công ty, một vị mà trước đây anh luôn khát khao thêm muốn.

Hoàng Đông không phải là người dễ tin vào người khác, nhất là lúc em gái anh ta đang bất tỉnh nhân sự. Dù thế nào anh cũng không thể bị Đông nghi ngờ.

Nhật Huy cười gượng gạo:

- Hồi tối, khi ăn cơm xong tại nhà tôi, Mai Hạ nhận một cuộc điện thoại của ai đó, hẹn gặp Hạ để bàn công việc. Tôi muốn đi cùng Hạ, nhưng cô ấy không chịu. Tôi tôn trọng Hạ. Bởi chuyện làm ăn của cô, Hạ không bao giờ bàn trước mặt tôi. Tôi đành dắt xe ra cổng cho Hạ. Bình thường Hạ vốn cẩn thận. Chẳng hiểu sao hôm đó xe đã hết xăng mà cô ấy không biết. Đề mãi xe không nổ, tôi mở xem mới biết xe không còn xăng. Dắt đi đổ thì xa, nên tôi đã lấy chiếc SH của tôi cho Hạ đi. Hạ hứa với mẹ tôi sẽ về ngủ với bà. Nên mẹ tôi ngồi coi tivi dưới phòng khách chờ Hạ. Ai ngờ mười một giờ rưỡi thì mẹ tôi nhận được điện thoại, báo tin Hạ bị tai nạn và được đưa vô đây ...

Vừa khi đó cửa phòng cấp cứu mở ra, một bác sĩ đi chung cô hộ lý bước đến gần nơi ngồi chờ của người nhà bệnh nhân. Chưa ai kịp hỏi, cô hộ lý đã nói:

- Ai là thân nhân của bệnh nhân Trương Hoàng Mai Hạ?

- Là tôi. - Bà Thanh Mai mẹ của Mai Hạ ào đến, níu tay bác sĩ - Bác sĩ ơi, con gái tôi, cháu thế nào ạ?

Hoàng Đông cũng vụt chạy đến:

- Bác sĩ! Tình trạng em tôi ra sao? Đã tỉnh chưa, bác sĩ?

Bác sĩ Thọ nhẹ giọng:

- Bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm. Cú va chạm mạnh, đầu của cô bị chấn thương.

May là não bộ còn hoạt động. Nhưng cô gái còn hôn mê. Khoảng ba giờ nữa, cô ấy mới tỉnh. Mời người nhà theo tôi làm thủ tục cho bệnh nhân.

Trong lúc mọi người đang ồn ào hỏi thăm về Hạ, Nhật Huy lặng lẽ bỏ đi. Anh đi như người vô hồn. Thành phố buổi trưa nắng gắt. Nhắc anh nhớ về một mùa hạ ba năm trước.

Anh vô tình gặp Mai Hạ. Ông trời xui khiến anh gặp rồi yêu Hạ. Dù khi đó anh đang quen Việt Hà. Cô không xinh đẹp như Mai Hạ. Nhưng gia sản của cô thì quá giàu. Gia đình anh hiện tại, "có tiếng, không có miếng". Danh tiếng còn đó, nhưng tiền bạc đã lụn bại. Ba mẹ anh không từng sống đói khổ, càng không dám để người thân chê cười.

Ngày anh đưa Mai Hạ tới thăm gia đình. Mẹ anh sau cuộc hỏi thăm, bèn đã chấp nhận Mai Hạ và biểu anh hãy cắt quan hệ với Việt Hà. Mẹ anh không nhìn lầm người. Mai Hạ tuy sống cực khổ. Nhưng cô mang trong máu tính kiên cường, sự lanh lợi của dòng họ mấy đời nổi danh với nghề kinh doanh ngành vật liệu xây dựng. Ba năm qua, Mai Hạ thật sự gặp nhiều thuận lợi trong các hợp đồng kinh tế. Cô còn là người môi giới đồ cổ, tranh lụa, đồ gốm và bất động sản cho doanh nhân nước ngoài. Mai Hạ kiếm ra tiền rất nhiều.

Nhưng cô không muốn mẹ cô nghĩ ngợi sai, nên cô chỉ đem về chút ít cho gia đình. Số tiền hàng chục tỷ đồng, cô giúp cho ba mẹ Huy gầy dựng lại nhà hàng. Đơn giản cô chỉ không muốn mình nghèo trong mắt gia đình anh.

Ném lao phải theo lao. Sau này cô phát giác chuyện anh yêu Việt Hà. Cô đã nổi giận, đòi chia tay anh. Nhật Huy đã lợi dụng chút yếu đuối của cô, để nản nỉ. Và cuối cùng Mai Hạ ngu ngốc chiều anh, trở thành cuộc tình tay ba đáng sợ. Giờ đây, Mai Hạ đã bị Huy hại đến nửa sống nửa chết. Nhật Huy rùng mình, anh ngẩn người khi nhận ra mình đang đối diện căn nhà có gần bông giấy ngũ sắc của Mai Hạ.

Anh băng đường tính đến gần hơn. Chợt anh ngỡ ngàng. Việt Hà đang ngồi trên xe Attila trước cổng nhà Mai Hạ.

Việt Hà đến đây chắc vì tay giám đốc Hoàng Đông.

Nhật Huy làm sao biết Việt Hà đang rất nôn nóng. Từ lúc thấy Đông bỏ về trong trạng thái bất ổn. Cô trở nên buồn phiền đầu óc trống rỗng một cách kỳ lạ. Lẽ nào trái tim cô bắt đầu cháy lại lửa tình yêu sau tình đầu chưa xót? Lẽ nào người đàn ông luôn đối đầu với cô mọi lúc mọi nơi, lại khiến con tim cô xôn xao một điều gì đó thật thân thương? Cô không lý giải nổi tình cảm của mình. Bởi cô và anh vẫn đều đều gây lộn mỗi ngày. Còn nữa, như bây giờ nè, không có Đông ở công ty, Hà thấy cuộc sống sao tẻ nhạt vô cùng.

Nhiều khi cô còn muốn hét to lên cho đỡ bức xúc.

Là tình cảm gì khác, nếu không là cô đã yêu trở lại? Việt Hà nhếch môi:

Yêu ư? Cô điên hay sao khi yêu đơn phương Đông. Anh ta chả phải đã có vợ hứa hôn sao? Việt Hà rùn vai:

Hứa hôn thì sao nào, chính ba cô đã nói cô đã có hôn ước với gã cháu trai ông Trương? Mặc kệ là gì, cô chỉ biết lúc này cô rất muốn gặp Đông. Từ công ty, cô chạy thẳng đến căn nhà cô đã một lần tới cùng Thủy Tiên. Cổng khóa chặt. Chủ nhà đi đâu, cô đành lắc đầu chịu thua. Tàn ngần một lúc, cô quay đầu xe để về. Cô bức bối vì ở đâu lù lù một gã đàn ông đứng chắn trước mặt. Cô hét nhỏ.

- Này, tránh ra cho tôi đi!

Giọng con trai cất lên thật trầm, vừa nghe thôi, cô đã rùng mình vì ghê tởm:

- Việt Hà! Anh muốn nói chuyện với em.

Việt Hà quắc mắt:

- Anh nghĩ mình còn tư cách đó sao? Anh đi theo tôi phải không?

Nhật Huy chậm rãi:

- Em đừng giận như thế. Anh cũng muốn biết em đến đây làm gì?

- Anh nghĩ tôi trả lời anh sao? Quên đi!

Nhật Huy hạ giọng:

- Sô à! Đừng nặng lời với anh như thế. Anh không đi theo em. Anh nghĩ chúng ta có duyên nợ cho anh gặp lại em. Hãy cho anh cơ hội. Anh muốn giải thích Sô ạ.

Việt Hà nhếch môi cười lạnh lẽo:

- Tôi cấm anh gọi tôi bằng tên đó. Tôi và anh không còn gì liên quan nữa. Tôi đã quên tất cả. Việt Hà bây giờ đã có người yêu. Anh đừng làm phiền tôi, tổn công thôi.

Nhật Huy trơ tráo:

- Anh không tin. Khi nào em chưa lấy chồng anh nhất định còn cơ hội yêu em.

- Anh im miệng đi. Tôi ghê tởm những gì anh nói. Đừng chơi trò bắt cá hai tay. Cô gái ấy rất xứng đáng với anh. Anh đừng tự mình hủy diệt hạnh phúc của mình. Xin lỗi nhé, tôi phải về.

- Anh không được giải thích rõ ràng với em, anh sẽ không để em đi.

- Anh dám?

- Vì tình yêu tôi dành cho em, tôi dám làm tất cả.

- Trơ trẽn quá đó.

Nhật Huy chậm rãi:

- Mặc kệ em mắng chửi tôi thế nào, tôi cam tâm nhận hết. Vì trong tôi, tình yêu dành cho em vẫn như thuở nào.

Bậm môi, Việt Hà đè má, khuôn mặt cô lạnh cứng. Chiếc Attila bỗng chồm lên, Nhật Huy không ngờ Hà phản ứng dữ dội như vậy. Anh vội xoay người né qua một bên.

Thoáng cái, chiếc xe đã đưa Việt Hà ra khỏi con hẻm nhà Đông.

Cô giận mình không thể cán nát gã sở Khanh mặt người dạ thú này. Vừa đói vừa tức lại không biết gì về Hoàng Đông, cô đành rửa thềm Nhật Huy và về nhà mình.

Ông Quốc Việt cầm cây vọt trên tay, ông nói với con gái khi thấy cô đang tập thể dục trên hè:

- Sô à! Hôm nay chủ nhật, đánh tennis với ba không?

Việt Hà nhìn cha bằng ánh mắt buồn bã:

- Ba đi cùng bác Nhân ghen ba. Sáng nay con thấy oải quá ba ạ.

Ông Việt nheo mắt:

- Có chuyện gì hả? Nhìn mặt con kìa ảm đạm quá đó.

Hà gượng cười:

- Con không sao. Tại hôm qua con đang đầu ngoài nắng, nên thấy mệt mỏi. Con nhờ vú cạo gió sẽ khỏi thôi. Ba đừng lo. Con còn trẻ, làm sao gục dễ dàng như thế ba ơi.

Ông Việt chép miệng:

- Cũng không được coi thường, sức khỏe là vàng. Nhà chỉ có hai cha con, con bị sao là ba buồn lắm. Bởi ba là đàn ông, đầu thể chăm sóc con được tử tế. Đừng buồn ba ghen.

Việt Hà cười hiền:

- Sao con buồn ba cho được. Cuộc đời này ngoài ba yêu thương con nhất, con chỉ còn vú thôi. Ba yên tâm đi chơi cho thoải mái ba nghen.

Ông Việt tủm tỉm:

- Hôm nay ba hẹn một người ra đánh thử với con. Giờ con không đi, ba biết nói sao với cậu ta chứ.

Việt Hà cong môi:

- Ba còn tính gì nữa vậy. Chẳng phải ba bắt con phải lấy anh chàng cháu ông Trương rồi sao. Mà ba ơi! Con bắt đầu nản lòng vì chờ đợi, đức lang quân sao chưa xuất hiện hả ba?

Ông Việt cười vang:

- Là con nói đó. Yên tâm đi. Ba nhất định bắt con về đây thôi.

- Con nhất định chờ lệnh cha để xuất giá.

Hai cha con vụt cười giòn. Ông Việt đi rồi. Cô tiếp tục đắm mình trong nỗi buồn không tên gọi.

Chuông cổng chợt reo vang. Việt Hà lười biếng đứng dậy. Giờ này vú đang nấu điểm tâm. Chú Lân xin phép về quê hai ngày. Chú Hai chạy bộ chưa về.

- Trời đất! Mới mở mắt, mặt mũi mày sao bí xị, giống bánh bao ế quá vậy?

Cổng vừa kéo ra, đã thấy Thủy Tiên chạy xe vô trong, miệng lép bép nói.

Việt Hà tỉnh bơ:

- Hôm nay trời đi vắng nên nhỏ dậy sớm ghê nhỉ? Tính rủ ta đi đâu hả?

Thủy Tiên xụ mặt:

- Không có chuyện ăn uống gì đâu, đừng vội mừng. Ta qua rủ nhỏ đi thăm bệnh.

Việt Hà tủm tỉm:

- Thăm bệnh? Chà! Là ai mà được nhỏ quan tâm dữ vậy? Ông lẳng tử Thành Danh hả?

- Phỉ thui miệng ăn mắm ăn muối của nhỏ! Anh Danh mạnh như voi, ốm đau gì mà nhỏ mong trù ẻo chứ.

- Chà! Bệnh chàng quá nhỉ. Nên nhớ, hai người còn nợ ta đó. Toàn người vô ơn, khi chưa thân quen thì năn nỉ ỉ ôi nhờ vả, hứa biếu quà. Giờ chàng và nàng thành đôi bạn rồi, sao không tạ ơn bà mai gì hết vậy.

Thủy Tiên cong môi:

- Yên tâm! Không mất đầu heo đâu mà sợ. Khi nào ta lên xe hoa, ta nhất định trả ơn nhỏ thật hậu hĩnh.

Việt Hà cười nhẹ:

- Không phải Danh. Vậy nhỏ rủ ta vô bệnh viện thăm ai?

Thủy Tiên nhăn trán:

- Nhỏ không biết tin gì thiệt hả?

Việt Hà lo lắng:

- Tin gì vậy? Nhỏ làm ta lo rồi nè.

Thủy Tiên chậm rãi:

- Em gái anh Đông bị tai nạn, hiện cấp cứu ở bệnh viện Bình Dân.

Việt Hà buột miệng:

- Hèn nào!

- Nhỏ nói gì vậy?

Hà từ tốn:

- Sao nhỏ biết hay vậy?

- Sô quên ta là bạn thân của anh Danh à? Em gái anh Đông bị nặng lắm. Đã hai đêm một ngày mà chưa tỉnh.

Việt Hà thở dài. Giờ cô đã hiểu lý do Đông bỏ đi như ma đuổi hồi sáng qua. Cô nghe nói, em gái Đông rất xinh, lại khéo kinh doanh. Cô chưa biết làm sao thì Thủy Tiên gọi giật giọng:

- Này Sô!

- Gì nữa.

- Phải nhỏ đang lo cho anh Đông không? Nhìn mặt nhỏ ta biết tổng nhỏ đang lo lắng.

- Thôi đi, giỏi đoán mò thì có. Quên nữa! Em gái Đông có hai người lận mà.

Thủy Tiên gật đầu:

- Là Mai Hạ, em kế anh Đông. Thôi, đừng dài dòng nữa, có đi không thì bảo.

Thủy Tiên nheo mắt:

- Ta thừa biết, nhỏ đang trông ngóng ai. Cao ngạo quá làm gì, để có lúc phải buồn phải nhớ chứ.

Việt Hà đỏ mặt:

- Ủ, thì ta có lo đấy. Nhưng vì cuộc họp của hội đồng quản trị, anh Đông là người trình bày dự án mới. Vậy mà tự nhiên ảnh đi mất. Ta không lo mới lạ đó.

Thủy Tiên mỉm cười:

- Giá như nhỏ được như ta nhỉ?

Hà cong môi:

- Muốn nhắc ta vụ hai người tự gặp nhau trước khi ta nới hai trái tim lại giùm chứ gì.

Tình yêu mà, ai biết trước điều gì đâu. Nhỏ từng nói:

“Có lẽ ta sẽ không yêu ai. Nhìn vào vết thương của Sô, ta sợ lắm”. Thế mà nhỏ yêu nhanh hơn ta nghĩ.

Thủy Tiên tỉnh bơ:

- Thời đại tên lừa mà. Phải chớp cơ hội để có được một điểm hẹn hạnh phúc. Stop ở đây đã. Nhỏ mau vào thay đồ đi.

Một lát sau Việt Hà trở ra, quần Jeans, áo sơ mi thắt đai màu xanh. Nhìn Hà bây giờ vừa tinh nghịch vừa dịu dàng.

Thủy Tiên nhoen cười:

- Phải thế chứ. Ta cấm nhỏ không được buồn khi gặp phải sự cố gì đó. Nhỏ có nụ cười khiến đàn ông ngơ ngẩn. Nên duy trì nét đẹp trời ban tặng. Nhớ ghen. Ủa, còn cầm gì theo vậy?

Việt Hà cười:

- Bánh mì ốp la hột gà ta. Nhỏ chưa ăn gì, đúng không? Cầm ăn tạm cho đỡ đói. Vú thấy ta mệt, nên nấu một nồi xúp tôm cua ngon cực kỳ. Nhưng ta lười ăn quá.

- Hiểu rồi. Lát về ta ghé chiếu cổ giùm cho. Gì chứ xúp cua vú nhỏ nấu thì trên cả tuyệt vời. Thôi thì ăn bánh mì trước vậy. Ta đang đói thật tình.

Ăn xong khúc bánh mì, Việt Hà nói:

- Đi xe của Tiên thôi ghen.

- Cũng được.

Vừa mở cổng thì vú của Hà đi ra.

- Hai đứa đi đâu vậy Sô?

- Dạ, tụi con đi thăm bệnh.

Bà vú hỏi thêm:

- Rồi trưa con ăn cơm nhà không? Quên nữa, con khỏi bệnh chưa mà đi hả Sô?

Việt Hà cười:

- Con nhức đầu sơ sơ. Ba và vú lúc nào cũng lo cho con quá. Bây giờ con lớn rồi. Tự biết sức khỏe của mình mà vú. Con và Tiên sẽ về ăn cơm vú nấu. Thôi, vú khóa cổng giùm, tụi con đi đây.

Dọc đường, Thủy Tiên cắc cớ hỏi:

- Sô ơi! Hãy nói thật ta nghe. Nhỏ thấy anh Đông thế nào?

Việt Hà rùn vai:

- Muốn ta nhận xét gì hả? Tính cách trình độ hay công việc.

Thủy Tiên gọn lỏn:

- Tất cả.

- Hơi bị tham đó bạn. Mà nhỏ có anh Danh rồi, còn hỏi Hoàng Đông chi vậy.

Thủy Tiên cười:

- Ta muốn nghe từ miệng nhỏ nói về anh Đông ấy mà. Dù bây giờ ta có Thành Danh đấy. Nhưng nếu nhỏ chê Hoàng Đông ta vẫn giữ ý định cũ. Thử chơi trò bắt cá hai tay coi nó hồi hộp thế nào.

- Quỷ sứ! Nói vậy không sợ anh Danh buồn sao Tiên. Nên nhớ họ là đôi bạn thân. Nhỏ không thể chơi trò đùa như vậy được.

Việt Hà cười cười. Thủy Tiên tỉnh bơ:

- Ta thích thì đã sao? Một người là bạn tri âm tri kỷ, một là bạn đời. Nhỏ không thích Hoàng Đông thì để ta chọn lựa.

- Tha cho ta đi mà. Nhỏ thừa biết ta đang khổ sở cỡ nào. Ba ta nhất định bắt ta lấy chồng theo lời định ước của ba mẹ ngày xưa. Mặt mũi anh ta tròn méo ra sao, tới giờ ta chưa biết. Ta còn cơ hội để tường nhớ Hoàng Đông ư.

Thủy Tiên nghe bạn rên rỉ, cô cười:

- Ta nghĩ ba nhỏ đùa thôi. Ba cưng nhỏ như vàng khối, lý nào ông ép nhỏ mà sợ.

Việt Hà thở dài:

- Chuyện nghiêm túc chứ không đùa đâu. Ta đã theo ba đi gặp ông nội của người đó.

Ba kể, ngày xưa ba mang ơn của họ không có họ ba đã không được như hôm nay.

Chiếc Attila đang chạy bon bon, bỗng chồm lên rồi khựng lại, trước cái thẳng tay đột ngột của Tiên. Việt Hà la nhỏ:

- Tiên à! Bộ nhỏ ầm đầu hả, khi không chạy xe kiểu dễ xa nhau như vậy. Coi chừng có ngày đo đường thiệt.

Thủy Tiên ngoái nhìn Hà:

- Ta muốn coi nhỏ đang cười hay khóc. Giọng nhỏ nghe lạ lắm.

Việt Hà cười nhẹ:

- Chạy đi, kéo phía sau xe người ta không đi được, họ chửi cho nát nước đó. Ta không giấu là ta buồn thật. Trải qua cuộc tình tưởng như đẹp như mơ với Nhật Huy, rốt cuộc là nát tan, cảm hận. Ta đã đồng ý nghe lời ba. Không hẳn là muốn buông xuôi. Ba đã hy sinh cả đời mình cho ta. Bây giờ ba chỉ muốn ta hạnh phúc, vui vẻ. Điều này không quá sức ta. Nên ta chấp nhận “ba đặt đâu con ngồi đấy”.

- Nói vậy nhỏ bỏ cuộc phải không?

Việt Hà cười như mếu:

- Hoàng Đông cũng có vợ hứa hôn rồi, ta đâu thể làm người thứ ba, phá hạnh phúc của người khác. Có điều, một ngày không gặp Đông ở công ty, không cãi với hắn, ngày ấy tâm trạng ta rất bức bối, kỳ vậy.

Thủy Tiên gật gù:

- Như vậy là Sô cũng thương thương nhớ nhớ giám đốc Đông rồi đó. Hãy trân trọng tình cảm của mình. Ta khuyên nhỏ nên đón nhận Hoàng Đông.

- Còn người kia?

- Ta không biết. Ta linh cảm ba vẫn cho nhỏ quyền chọn lựa. Hiện tại chả phải ba rất tin tưởng Đông đó sao.

Việt Hà im lặng. Cô hoang mang trước lời phân tích của Thủy Tiên. Phải cô đã yêu thương Đông không nhỉ? Tình yêu đến bất ngờ như vậy ư? Và câu “ghét của nào trời trao của ấy” đang đúng vào cô. Còn Hoàng Đông thì sao? Trong tận cùng trái tim, anh có chút tình cảm tốt đẹp nào dành cho cô không nhỉ? Tất cả cần một câu trả lời ở cả cô và Đông.

Sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất vào lúc ba giờ sáng ngày chủ nhật. Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng. Bộ đầm màu ghi hợp với tuổi người phụ nữ. Tóc người ấy búi cao trên đỉnh đầu. Xuống khỏi xe, ra cửa hải quan làm thủ tục kiểm tra hành lý, vé máy bay, người phụ nữ cứ bồi hồi xao xuyến trong lòng. Bà không thể tưởng tượng nổi, Sài Gòn sau hai mươi hai năm bà đi xa, giờ trở lại, thành phố vừa đẹp vừa sầm uất vô cùng. Bao nhiêu năm khát khao chờ đợi, tận hôm nay bà mới được đặt chân về quê hương của bà. Thành phố này còn cất giữ của bà một nửa cuộc đời. Hai mươi hai năm, không đêm nào bà trọn giấc nơi đất lạ xứ người.

Bà gọi taxi, sau khi nhận đủ hành lý. Bà nhờ tài xế tìm giúp bà một khách sạn yên tĩnh để ở. Bốn giờ sáng khi đường phố đang chưa mình tỉnh giấc. Người lao động lại tiếp tục cuộc mưu sinh của họ. Bà nhận phòng, một căn phòng đủ tiện nghi và rộng rãi. Tắm rửa xong, bà lấy sợi dây và bấm số gọi cho cháu của bà.

- Là dì đây Hải Hưng.

Giọng Hưng ngái ngủ:

- Dì Phương Nam phải không ạ. Dì gọi cho cháu giờ này có chuyện gì, hả dì?

Bà nói bằng giọng xúc động:

- Ủa! Dì đã về tới Việt Nam.

- Sao dì không báo, để cháu ra đón. Giờ dì đang ở đâu? Dì về nhà cháu nhé.

- Dì tự lo chuyện ăn ở, không muốn phiền vợ chồng cháu, vì vợ cháu bầu bì sắp sanh, đúng không.

- Dạ. Nhưng mà ...

- Cháu yên tâm. Dì rất tốt. Mai, dì sẽ tới gặp vợ chồng cháu. Hưng này, hiện giờ cha con bé Sô ở đường nào hả cháu?

- Dì út ơi! Dượng và nhỏ Sô đang giận cháu, nên cháu không muốn bị nghĩ xấu thêm.

Dì không buồn khi cháu không đón dì đến nhà của dượng chứ.

- Không sao cháu ạ. Từ từ, dì sẽ hóa giải giúp cháu. Cháu cho dì biết số nhà đường phố. Tự dì tìm lấy.

Hải Hưng từ tốn đọc địa chỉ cho bà dì của mình.

- Dì cảm ơn cháu. Xin lỗi đã làm cháu thức giấc. Ngày mai dì sẽ đền cho. Vậy nhé!

Tắt di động bà Phương Nam nằm xuống giường. Dù mệt, nhưng nghĩ đến lúc được gặp lại chồng con, lòng bà Nam mãi xôn xao.

Vâng, người phụ nữ sang trọng đó chính là bà Phương Nam, vợ ông Quốc Việt và là mẹ của Việt Hà. Bà đã phải chờ đợi hơn hai chục năm, sau khi cha mẹ bà mất đi, bà mới có cơ hội về lại Việt Nam tìm chồng và con gái.

Suốt thời gian dài đó, bà đã cự tuyệt mọi sự ép ỏng của cha mẹ, dứt khoát không chịu lấy chồng. Hình

như suốt hai mươi hai năm, bà hiếm khi nở nụ cười. Cặp mắt đẹp của bà luôn vờn vờn nhớ thương chồng con mình. Bà không thể quên quê hương. Ngày bà bị cha mẹ bắt cóc đem đi, bé Sô mới hơn một tuổi và chồng bà đang phải gồng vai gầy dựng sự nghiệp. Sô của mẹ. Liệu con chịu tha thứ cho mẹ không con yêu?

Quốc Việt! Hơn hai mươi năm em bỏ cha con anh ở lại quê hương. Em chẳng sung sướng gì, khi không có anh và con bên cạnh. Đêm nào em cũng đem ảnh gia đình ta ra coi và hình dung coi giờ anh thế nào? Em cảm ơn anh, đã hy sinh tuổi xuân của mình, làm lữ cảnh gà trống nuôi con ăn học thành người. Anh giận, anh thù ghét em bao nhiêu em cũng chịu. Về nước lần này em đã phải cố gắng vô cùng. Cảnh sống tha phương nhọc nhằn tủi nhục lắm anh ơi. Chẳng sung sướng gì hết. Việt ơi, cho em được gặp con nghe anh. Em đã bỏ con cho anh dưỡng dục bao năm. Em biết lỗi của mình thật lớn.

Trần trở mãi, bà Phương Nam mới thiếp đi trong nỗi khắc khoải vô biên.

Gần mười giờ sáng, bà thay đồ ra ngoài. Bà nhất định đến nhà ông Việt mà không nhờ tới Hưng. Đang chậm rãi bước, bà bỗng bị một cô gái từ cửa hàng bán đồ lưu niệm, suýt tông phải. Chiếc bóp cầm tay bị văng xuống đất. Cô gái bối rối cúi nhặt lại bóp, đưa cho bà, cô nói thật nhẹ:

- Cháu xin lỗi, đã vô ý đụng rơi đồ của bà.

Bà Nam mỉm cười:

- Không sao đâu. Cháu ắt có việc gấp, nên mới sơ ý thế.

Cô gái cắn môi:

- Cháu mua quà tặng sinh nhật cho ba cháu.

Bà Nam cười cười:

- Cháu xinh lắm. Ba mẹ cháu thật có phúc khi được con gái quan tâm.

Giọng nói lơ lơ của bà Nam, khiến cô gái tò mò. Cô dăm dăm nhìn vào mặt bà Nam, rồi tự hỏi:

"Người này sao trông quen quá. Cứ như mình vẫn thường gặp vậy. Kỳ thật".

Cô bối rối trước câu khen của bà Nam.

- Ba cháu và bạn bè, ai cũng chê cháu xấu xí. Đã thế còn hay quậy phá nữa. Con gái nghịch ngợm quá không tốt bà nhỉ.

Bà Nam chậm rãi:

- Tuổi trẻ phải sôi động, thông minh hoạt bát, có như thế vào đời được dễ dàng hơn, cháu ạ.

Cô gái dè dặt:

- Bà là Việt kiều, phải không bà?

Bà Nam trầm tĩnh:

- Phải cháu ạ. Ta xa Sài Gòn hai mươi mấy năm. Vất vả lắm hôm nay đi mới về được quê hương. Sài Gòn thay đổi nhiều quá cháu ạ.

Cô gái chột nói:

- Bà nên kêu taxi đi cho an toàn, bà ạ. Giờ cháu phải về. Cháu chào bà.

Bà Nam vụt kêu:

- Cháu vội thế sao? Tiếc thật, dì đang muốn mời cháu ly nước, nhân tiện hỏi thăm vài chuyện.

Cô gái dè dặt:

- Dì không có người thân ở thành phố à?

Giọng bà Nam đắng ngắt:

- Có chứ. Nhưng dì đã bỏ họ để ra đi từ rất lâu. Giờ trở về dì thấy mình khó được tha thứ.

Cô gái từ tốn:

- Dì đừng mặc cảm quá. Mỗi người mỗi cảnh, chả ai muốn bỏ người thân để đi nếu không vì lý do nào đó. Người Việt Nam của mình luôn có lòng vị tha nhân ái. Dì phải tự tin lên. Cháu nghĩ người thân của dì sẽ cảm thông, tha thứ cho dì thôi.

Bà Nam xúc động:

- Cám ơn cháu đã cho ta những lời nói chân tình. Khi nào rảnh, cháu ghé chơi nói chuyện với dì được không?

- Dạ!

Bà Nam mừng rỡ vội dúi vào tay cô gái tấm danh thiếp, bà dặn dò:

- Dì còn ở lại thành phố hơn một tháng. Cháu tới, gọi số này, dì sẽ đón cháu.

Cô gái cười te, rồi đi tới chỗ gi xe máy, đẩy chiếc Attila ra. Chiếc răng khểnh khi cười đã xinh, còn thêm hai lúm đồng tiền trên má khiến cô gái cười, nụ cười rất tươi tắn.

Bà Nam nao lòng nhìn theo cô gái. Con gái bà bằng trạc tuổi cô gái này. Con gái bà vui vẻ dễ thương như cô bé này, thì bà mừng lắm.

Bà Nam chợt giật mình. Cặp mắt cô gái sao quen thuộc quá. Cứ như bà đã quen cô bé từ lâu. Mà sao bà không nhớ để hỏi cô bé tên, gì nhỉ. Già rồi, nên bà trở thành lẩm cẩm thì phải.

Nếu bà có thêm chút thời gian, ắt bà sẽ nhận ra cô gái chính là Sôcôla của bà. Và Việt Hà ghé mua tặng bà cô chiếc cà vạt có kim gài bằng vàng. Sinh nhật ba tròn năm mươi bốn tuổi. Năm nay Hà tổ chức cho ba. Dự định sẽ mời Thủy Tiên và Thành Danh, cả Hoàng Đông nữa. Mấy người thật thân thiết là được.

Việt Hà về nhà, ba cô còn ở công ty, Hà vào phòng ba, cô dọn dẹp lại giường tủ cho ba. Cầm tấm hình của mẹ trên tay Việt Hà chớp mắt lia lịa. Cô vừa nhớ ra, người đàn bà cô gặp trên đường, sao giống mẹ cô nhiều vậy?

Có khi nào đó là mẹ cô không nhỉ? Chắc là không đâu. Ba kể, mẹ rất yêu thương ba.

Nếu mẹ về đây, nhất định mẹ phải tìm về gia đình chứ?

Đặt trả tấm hình về chỗ cũ, cô vẫn thấy ánh mắt của mẹ nhìn theo đây khắc khoải.

...

Bà Phương Nam nhận được tin nhắn của Hưng khi vừa bước lên tắc xi. Hưng nói, vợ anh ta bị té, tình trạng rất nguy kịch. Mẹ của Hưng tận ngoài Cam Ranh, có vô tới cũng phải ngày mai. Hưng muốn bà Nam đến bệnh viện Từ Dũ với anh.

Lưỡng lự một chút, bà Nam nói tài xế lái xe về hướng bệnh viện. Dù sao bà và mẹ Hưng cũng là chị em bạn dì. Hồi trước, mẹ Hưng luôn là “cánh chim xanh” giúp bà đem tin tới ông Việt. Vì chuyện này, một lần mẹ Hưng bị ba bà Nam đánh đòn. “Một giọt máu đào hơn ao nước lã”. Bà đành gác chuyện tìm chồng con qua một bên, để giúp Hưng trước.

Buổi tối, ông Việt trở về nhà. Phòng khách được trang trí thật đẹp. Chiếc bàn tròn được phủ khăn màu trắng điểm những bông hoa tím li ti. Ông ngạc nhiên, khi thấy cạnh bình bông hồng là chiếc bánh sinh nhật hai tầng. Chén dĩa được đặt sẵn như một bàn tiệc.

Ông Việt gọi to:

- Vú ơi!

Bà vú dưới bếp chạy lên.

- Ông chủ mới về ạ? Ông chủ gọi tôi có gì không?

Chỉ tay vào chiếc bánh sinh nhật:

- Hôm nay đâu phải ngày sinh nhật của bé Sô? Vậy là ai thế vú?

Bà vú chưa kịp trả lời, Việt Hà từ cầu thang chạy xuống, cô cười hiền:

- Sinh nhật của ba. Ba quên rồi sao.

Ông Việt cười nhẹ:

- Sinh nhật của ba à? Sao ba không nhớ gì hết vậy.
- Ba không nhớ thì con nhớ. Hôm nay con làm tiệc chúc mừng ba.
- Con mời những ai thế?

Việt Hà đếm đếm:

- Ba này, vú này, con này, chú Lân này Thủy Tiên và bạn trai của nó.

Ông Việt buột miệng:

- Còn ...
- Ba đừng áy náy. Hoàng Đông là người được ba ưu ái nhất, con đâu dám không mời anh ta chứ.
- Ba cảm ơn con.
- Vậy ba lên tắm rửa, thay đồ đẹp ba nhé. Con mời khách bảy giờ đó.

Ông Việt cười cười:

- Ba già rồi, mặc gì chả được. Bất ba mặc đồ đẹp, mai mốt công vú con phải giặt nữa.

Bà vú vội nói:

- Ông chủ đừng bận tâm. Miễn sao ông và bé Sô vui, thì phải giặt cả chục bộ đồ cho ông, tôi vẫn vui vẻ mà.

Ông Việt so vai cười. Ông chậm rãi đi lên lầu. Chợt Việt Hà nói:

- Ba ơi! Hồi trưa con gặp một người, di ấy giống mẹ con trong hình lắm, ba ạ.

Ông Việt chợt buồn:

- Người giống người thôi con. Mẹ con chắc không về nữa đâu.
- Con biết vậy. Có điều di đó cũng là Việt kiều. Di còn nói về tìm gia đình đã xa cách hơn hai chục năm.

Ông Việt nhìn con:

- Ba biết con rất mong gặp lại mẹ. Tất cả phó mặc cho ông trời con ạ. Mẹ con rất thương yêu chồng con. Ngặt nỗi, ông bà ngoại con khó lắm.

Việt Hà cũng thở dài:

- Giá như ông bà biết được, ba bây giờ đã có tất cả, chắc ông bà không dám chê bai ba nữa đâu.
- Muộn rồi, con ạ.

Dứt câu, ông Việt đi nhanh lên lầu. Hà nhìn theo ba, lòng cô thấy thương ông thật nhiều. Ước gì mẹ cô trở về nhỉ? Cô nhất định không hờn giận gì mẹ. Ba không oán trách mẹ, phận làm con, cô đâu thể làm ba buồn chứ.

- Khát ... nước ...

Mai Hạ thều thào thật nhỏ. Đang gục đầu bên cạnh giường bệnh của chị, Mai Xuân bật khóc:

- Chị Ba! Chị Ba tỉnh lại rồi.
- Cho chị nước. Chị khát lắm.

Mai Xuân luống cuống rót nước lọc vào ly, cô luồn tay dưới cổ, nâng cao đầu Hạ lên, để chị cô dễ uống nước.

- Cô bé, cho cô ấy uống vài muỗng thôi, uống từ từ vài phút một lần.

Tiếng bác sĩ Phong vang lên nhắc nhở.

Mai Xuân chớp mắt:

- Nhưng chị em rất khát nước. Bác sĩ không thấy môi chị em nứt nẻ cả sao.

Phong chậm rãi:

- Cô ấy mất máu nhiều, hôn mê hai ngày nay, tôi biết cô ly rất thiếu nước. Nhưng không thể uống một lúc. Như thế sẽ nguy hiểm đến tính mạng, em hiểu không?

Mai Xuân cắn môi:

- Dạ! Em biết rồi.

Quay qua Mai Hạ, cô dịu dàng:

- Chị Ba uống chút một thôi nghen. Chị tỉnh, mọi người mới bớt lo cho chị.

- Mẹ đâu em?

- Mẹ vừa về nhà. Anh Hai không bằng lòng mẹ cứ khóc và không cả ăn uống vì lo chị chết. Anh Hai phải nói mãi, mới đưa được mẹ về.

Mai Hạ nhăn mặt:

- Đầu chị đau quá.

Mai Xuân cắn môi:

- Chị bị đập đầu vô vật cứng, bác sĩ phải hút máu bầm ra. Cũng may chị không bị chấn thương sọ não. Chị uống chút sữa nghen.

Mai Hạ lắc đầu:

- Em biết chị ghét sữa mà.

- Nhưng bây giờ chị nhất định phải uống mới có sức khỏe và nhanh bình phục.

Những nét buồn vương trên khuôn mặt đẹp xanh xao của Mai Hạ. Bác sĩ Phong chậm rãi:

- Em không được suy nghĩ gì vào lúc này. Nếu không não bộ của em sẽ mất trí nhớ.

Em nhớ nghen Mai Hạ. Bây giờ thì ngủ đi. Anh về, tối anh đến thăm em.

Mai Hạ nói nhỏ:

- Em biết rồi.

Cô nhắm mắt để tránh cặp mắt Phong đang nhìn cô đăm đăm. Cuộc đời này những bất ngờ buồn thương. Lần mẹ cô mổ bao tử, Hạ đi nuôi mẹ. Cô gặp rồi quen bác sĩ Phong.

Phong yêu cô chân tình, anh chưa khi nào xúc phạm Hạ. So với Nhật Huy, Phong hơn hẳn cả hình thức lẫn gia thế, địa vị. Mai Hạ đã không thể nhận lời Phong, bởi khi ấy cô đã yêu Nhật Huy. Cô luôn tôn trọng và nâng niu tình yêu đầu đời của mình. Vậy mà ...

Mai Xuân chột nói nhỏ:

- Chị à! Em rất thắc mắc, tại sao chị bị té? Và lúc ấy anh Huy đang ở đâu? Anh ấy nói, chị lấy xe của anh đi công chuyện. Phải không chị Ba?

Mai Hạ im lặng. Cô nhắm mắt để trốn câu hỏi của em gái. Anh ta đã nói như thế ư? Từ khi tỉnh lại, Mai Hạ không hề thấy anh ta. Nhật Huy đúng là kẻ táng tận lương tâm. Tại sao anh ta lại tàn nhẫn độc ác tới mức muốn giết cô? Con người là vậy sao. Trái chanh bị vắt hết nước, tất phải vắt vỏ đi. Ba năm Hạ yêu Nhật Huy, cô đã không ngần ngại giúp đỡ ba mẹ anh. Ba năm giữ được, một giờ thì không. Câu nói ấy đã rơi vào cô thật chính xác.

Cô luôn biết giữ gìn nhân cách để không bị gia đình Huy khinh khi. Tiếc thay, lần anh về Sài Gòn dự lễ khánh thành dự án tòa cao ốc của công ty Nam Việt. Anh đã tỉ tê ngọt ngào tới mức cô yếu lòng. Đời con gái ngàn vàng mẹ nâng niu giữ gìn cho cô, cô đã trao nhầm tay một kẻ sở Khanh độc ác. Và có lẽ, anh ta đã thỏa mãn tất cả, đã lợi dụng ở Hạ quá nhiều, để cuối cùng, anh ta nói chia tay với Mai Hạ.

Hạ vừa nghĩ đến đó, thì đầu cô nhói buốt dữ dội. Mai Xuân kêu lớn:

- Chị Ba! Chị đau lắm hả. Để em gọi bác sĩ nghen.

- Đừng em. Chị muốn mình phải cố gắng vượt qua nỗi đau đớn này. Xuân à! Ai đưa chị vào đây thế?

- Em không rõ lắm. Nhận tin báo chị bị tai nạn, cả nhà rụng rời. Em và mẹ cứ sợ chị chết. Thật may là ông trời thương chị em mình.

Mai Hạ dè dặt:

- Nhật Huy có tới không em?

Xuân nhếch môi:

- Một lần duy nhất, khi chị đang cấp cứu, rồi biến luôn. Chắc anh ta nghĩ chị không sống nổi hoặc có sống cũng bị bại liệt gì đó, nên đã lặn êm. Loại người đó tốt nhất chị nên quên đi.

Mai Hạ nghèn nghẹn:

- Chị biết rồi.

Bất chợt Hạ nhìn ra cửa phòng. Cô hơi ngỡ ngàng, khi thấy hai cô gái rất đẹp bước về phía cô. Mai Xuân reo khẽ:

- Chị Hà, chị Tiên. Hai chị đến thăm chị em à?

Thủy Tiên nhoẻn cười:

- Chứ không lẽ đi thăm Xuân.

Quay qua Hạ, cô mỉm cười:

- Chị thấy bớt đau chút nào không.

Mai Hạ khẽ lắc đầu. Cô nhìn vào Việt Hà và hỏi:

- Hình như chị là ... bạn anh Huy?

Việt Hà bình thản:

- Trước đây là vậy. Bây giờ chị và anh ta trở thành xa lạ rồi. Chị nghe nói em bị tai nạn, nên tới thăm em.

Mai Hạ chậm chậm:

- Anh ta nói còn yêu chị và sẽ cưới chị.

Việt Hà nhếch môi:

- Xin lỗi em. Loại người như anh ta, chị thà lấy người đui, què còn tốt hơn.

Hạ đau đớn:

- Anh ta vẫn yêu chị. Vì thế anh ta thấy cần loại trừ em.

Việt Hà thẳng thốt:

- Ý của em là ... hắn đã hại em, đúng không?

Mai Xuân nhìn Hạ:

- Phải là anh ta không chị Ba?

- Em đừng bắt chị trả lời. Cuộc đời này chị không còn gì nữa. Nỗi đau đớn của chị lớn quá. Chị là đứa con bất hiếu với mẹ, là người chị đáng ghét của em.

Mai Xuân khản khản:

- Chị Ba! Xin chị đừng quá xúc động, kéo nguy hiểm lắm.

Mai Hạ buồn buồn nói với Hà:

- Nhật Huy nói với tôi, chị vẫn còn yêu hắn. Hắn cần công danh sự nghiệp và điều ấy chỉ có chị mới tạo dựng được cho hắn. Khi nghe hắn nói, chị chỉ muốn xé nát hắn ra. Con gái tội mình yêu nhiều thì đau đớn càng nhiều.

Mai Hạ nói đến đó, cô chợt ôm đầu vật vã. Sợi dây truyền dịch thấm máu đỏ một khúc. Mai Xuân cuống

quít ôm chị khóc nức nở. Mai Hạ lịm dần trong những cơn đau đầu dữ dội.

Các bác sĩ im lặng cấp cứu cho Hạ. Bác sĩ Thọ khẽ lắc đầu.

- Đứng bên ngoài cửa, Việt Hà chợt nhớ ra, Mai Hạ chính là cô gái, cô đã nhìn thấy cách đây hơn một năm, khi Nhật Huy lỡ hẹn với cô. Vậy thì Mai Hạ lúc đó đã được Hoàng Đông nhận ra bởi anh là anh ruột của Hạ mà. Vậy mà Đông đã im lặng không hề nói cho cô nghe. Giờ nhìn Mai Hạ đau đớn mà Nhật Huy không có bên cạnh, cô mới ngẫm ra rằng, anh ta đích thực là kẻ mặt người dạ thú. Và không phải tự nhiên anh ta đến nhà Đông, để cô bắt gặp. Nhật Huy thật ghê tởm. Cũng may là cô đã dứt bỏ được tên sở khanh đều cái đó.

Tội nghiệp cho Mai Hạ thật nhiều. Vì yêu và quá tin tưởng vào gã đàn ông hào hoa tham vọng, để giờ đây Hạ phải trở thành người thực vật hay sao?

Bác sĩ lắc đầu, bởi Hạ vừa bị một cơn xúc động quá lớn. Khả năng cô bị mất trí nhớ sẽ tốt hơn nếu phải mãi nằm một chỗ?

Sự việc trở nên tồi tệ, cô tin rằng Hoàng Đông không để gã bại hoại như Nhật Huy sống giữa cuộc đời.

Việt Hà như nôn nóng bồn chồn. Cô bước vào phòng làm việc của ba cô. Cô đã hỏi:

- Ba ơi! Sáng nay anh Đông nhắn con gì không ba?

Ông Quốc Việt nheo mắt nhìn con gái:

- Không có. Cậu ấy nói cậu ấy xuống khu công nghiệp Hòa An, coi lại mấy bản thiết kế xây dựng. Con nhờ Đông chuyện gì hả?

Việt Hà dài giọng:

- Nhờ gì nỗi hả ba. Đạo này anh ta cứ lảm lảm lì lì, hỏi gì nói nấy chả giống như hồi trước chút nào. Đôi khi con tức chết được.

Ông Việt cười nhẹ:

- Sô à! Con gái con đùa phải dịu dàng thực nữ, có đâu lại hờ chút tức giận. Coi chừng đồng nghiệp hết dám gần con nữa đó Sô.

Việt Hà cong môi:

- Ba à! Sao ba luôn miệng bênh vực Hoàng Đông thế. Ba đừng nói với con, ba chọn anh ta làm rể nhé. Con ừ có chịu đâu.

Ông Việt cười cười:

- Hoàng Đông có gì không tốt đâu? Cậu ta thuộc mẫu đàn ông lý tưởng, đủ khả năng bảo bọc vợ con. Nếu con đồng ý ba nhất định nhận cậu ấy làm con rể.

Việt Hà trợn mắt:

- Con hồng chịu đâu. Ba muốn cửa nhà êm ấm, thì đừng đem con gái ba trao vào tay anh ta. Lửa và nước gặp nhau làm sao dung hòa được hả ba? Con thà nhận làm vợ anh chàng, cháu nội ông Trương, còn hơn chung nhà với hắn.

Ông Việt cười vang:

- Được lắm con gái. Cuối cùng cũng chịu nghe lời ba phải không? Là con hứa đó, ba chưa hề ép con nghe chưa. Con đồng ý, ba sẽ thông báo cho ông Trương, để ông cụ gọi thằng cháu về gặp mặt con.

Việt Hà bồng cuống quít:

- Con không ... Ừ, con không biết gì hết. Ba đừng có vội vã như thế. Nếu không, người ta ngờ con gái ba bị ế đó. Bị đánh giá kiêu đó chả hay ho gì ba nhỉ.

Việt Hà thấy hoang mang quá đỗi. Cái miệng ăn mắm ăn muối gì thế, khi không phát ngôn ầu, rằng chịu cho ba đặt đâu ngồi đó. Ông trời ơi! Mặt mũi anh ta tròn méo thế nào, cô không biết. Không may anh ta thật sự bị một tật gì đó thật thì sao đây trời? Ba cô cho cô quyền tự do, suy nghĩ, chọn lựa. Giờ chính cô nói ra, nhất định ba cô sẽ nắm bắt cơ hội này, để bắt cô lấy chồng. Khổ chưa? Ai biểu lạnh chanh. Lòng dạ thì ngổn ngang lo về một mối, ngoài miệng cứ ác khẩu làm gì chứ? Việt Hà thở dài, mấy lúc gần đây, cô luôn bị chi phối bởi Hoàng Đông.

Phải trái tim cô bắt đầu nóng lên không. Con tim bướng bỉnh của cô đã tràn ngập hình dáng Hoàng Đông. Như vậy là cô yêu rồi còn gì.

Ông Nguyệt lão ơi, ông hãy cho con một sợi tơ hồng đẹp nhất, ông nhé.

Len lén nhìn cha, Việt Hà nóng bừng mặt trước ánh mắt tinh quái của ba cô. Cô phụng phịu nói:

- Ba! Bộ mặt mũi con hôm nay dị hợm lắm hay sao, ba nhìn con dữ vậy?

Ông Việt cười rồn rảng:

- Không có! Sôcôla của ba luôn xinh đẹp dễ thương. Ba nghĩ đã tới lúc ba cần người “dưng khác họ” đến rước con về dinh được rồi.

Việt Hà chột rưng rưng:

- Ba ơi! Ba nói thiệt hả ba? Ba không cần con nữa hả ba? Ba muốn con đi khỏi nhà lắm sao ba?

Ông Việt điềm đạm:

- Cha nào lại đuổi con mình. Con gái lớn phải có chồng con cho riêng mình. Con gái xuất giá người buồn nhất sẽ là ba. Nhưng ba không thể làm trái quy luật tạo hóa. Ba nói thiệt. Tính của con, phải gấp tay nài cứng cỏi Hoàng Đông, may ra con mới thực nữ trở lại.

Việt Hà chớp mắt:

- Con tề vậy hả ba? Vậy ba nói cho con biết, cháu ông cụ Trương tính nết ra sao?

Thông minh hay gàn gàn dở dở hả ba? Con nói thiệt nhen. Con thà không có chồng, chứ không ngu đến nỗi lấy chồng man man từng từng về nhà. Ba sanh con ra. Ba nhất định phải lo lắng cho con một cách tốt nhất. Con kệ ba đây.

Ông Việt chưa kịp trả lời con gái. Ngoài cửa, Hoàng Đông lầm lì đi vô. Anh gật đầu chào ông Việt, về mặt vẫn quạu đeo khô cứng. Anh không hề liếc mắt nhìn Việt Hà một chút. Việt Hà nhếch môi, cô rùn vai nhìn cha, về bất cần, trước sự có mặt của Hoàng Đông.

Đông đặt tập hồ sơ thiết kế công trình trước mặt ông Việt. Anh từ tốn:

- Thừa chú, ký giùm cháu bản quyết toán vật liệu cho khâu xây đà móng.

Ông Quốc Việt chậm rãi:

- Tình hình thế nào hả cháu? Phần thi công đảm bảo kỹ thuật chứ? Họ cần công ty hỗ trợ những gì hả Đông?

Hoàng Đông từ tốn:

- Theo cháu, dự án tiến triển tốt, không xảy ra sai phạm trong quá trình làm việc. Vật tư được nhập đúng chất lượng. Cháu nghĩ chú không cần lo lắng quá.

Ông Việt gật gù:

- Được vậy thì tốt quá rồi. Cháu làm khá lắm. Cố gắng lên cháu nhé. Công ty không phụ lòng người cần cù, dám nghĩ dám làm như cháu.

Ông ký xong bản quyết toán, đẩy về phía Đông:

- Mọi việc chú tin tưởng ở sự tính toán của cháu. Nhớ là, cần gì ngoài kế hoạch cháu cứ nói. Chú sẵn sàng đáp ứng tất cả.

Hoàng Đông khẽ cười:

- Cháu cảm ơn chú.

Ông Việt ân cần:

- Em gái cháu sao rồi, có hy vọng hồi phục không cháu?

Đang cười, Hoàng Đông chột buồn bã. Anh thở dài nói với ông Việt:

- Đầu của em cháu bị tổn thương nặng rồi chú ơi. Giờ đây em cháu cứ ngơ ngác trước mọi người. Bác

sĩ điều trị nói cần phải có thời gian, kết hợp việc chữa trị vật lý trị liệu, cùng với việc đưa em cháu về những nơi quen thuộc để đánh thức lý trí trở về như trước.

Cần rất nhiều thời gian và sự kiên nhẫn của gia đình may ra trí nhớ Mai Hạ mới hồi phục.

Ông Việt thở dài:

- Chú không tin nổi, thằng Huy lại quá tệ như vậy. Thật may cho chú, Việt Hà đã quên được người lòng dạ độc ác như Nhật Huy. Nếu không, bây giờ nó cũng đau đớn, ân hận vì cậu ta quá.

Hoàng Đông đảo mắt nhìn Việt Hà. Gặp lúc cô cũng đang len lén quan sát anh. Hai cặp mắt giao nhau. Thoáng bối rối chột ủa về trên cả hai khuôn mặt bình thường rất lạnh lùng, kiêu hãnh.

Hoàng Đông lặng lẽ thở dài. Sôcôla! Tôi phải làm sao cho em hiểu là tôi yêu em thật nhiều đây? Em là cô gái thông minh tinh nghịch, thích đùa ghẹo người khác. Em có biết mỗi khi em hờ hững với tôi, trái tim tôi lại nhói đau, khổ sở không? Chẳng lẽ em và tôi có duyên không nợ? Ông nội tôi là người độc đáo gia trưởng. Ông nói với tôi, ông đã tìm được cô gái ngày xưa ba mẹ tôi hẹn ước cho tôi. Ông còn hăm he tôi cô gái đó rất cứng cỏi, tôi chưa chắc đã là đối thủ của cô. Và ông nói ông thật sự vui nếu tôi và cô ấy nên chồng vợ.

Hoàng Đông chép miệng. Một chút xiu về cô gái, anh chưa được nghe nói tới. Vậy mà nội một hai nói anh hãy đồng ý, nghe ông một lần để ông vui. Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt. Văn minh tiến bộ vượt bậc, mọi công việc người ta có thể giải quyết với nhau trên bàn máy vi tính. Anh cũng là người được trang bị đầy đủ về kiến thức khoa học. Vậy mà nội còn muốn đưa cháu nội đích tôn của ông phải nghe lời ông, lấy vợ là một cô gái anh không hề biết, được cha mẹ hai bên đính ước với nhau cách đây hơn hai chục năm.

Anh thật sự không thể nào chấp nhận nổi. Khổ là nội đau bệnh, cãi lại lời ông lúc này sẽ khiến ông bị sốc là bất hiếu ước gì cô gái ấy là Việt Hà. Anh nghe Thủy Tiên kể, Việt Hà cũng đang bị ba nó bắt lấy chồng theo sự sắp đặt của ông. Người lớn sao ưa làm ba chuyện kỳ quặc quá. Chẳng ai chịu cảm thông cho tụi trẻ chút gì.

Mà lạ thật, Sôcôla đâu dễ bị áp đặt. Ông Việt thương cô nhỏ hơn cả mạng sống của ông.

Thời buổi vũ trụ lên sao Hỏa, sao Kim ầm ầm, vậy mà anh và cô bé Sô còn bị “đặt đâu ngồi đó”. Buồn thật. Ước là điều bất kỳ ai cũng muốn, song Đông ước cô vợ hứa hôn của anh là Việt Hà, e là khó. Con gái bây giờ phải mạnh mẽ, sôi động, mới đủ khả năng lo hạnh phúc gia đình.

Hoàng Đông thở dài chiều nay ông nội gọi anh về nhà. Chắc chắn nội sẽ giảng đạo lý anh nghe. Và chủ nhật này ông nói, đưa anh qua gặp cô vợ đính hôn. Chán ghê gớm. Anh buồn song đành ậm ừ chờ cơ hội, trước mắt hãy tạo niềm vui cho nội.

Anh đứng dậy chào ông Việt và Việt Hà, rồi ra ngoài.

Anh nào biết này giờ anh đã trở thành tâm điểm để Hà ngắm. Cô chẳng hơn gì anh.

Buồn muốn khóc to lên đây này. Ba cô không thay đổi lập trường của mình. Và mai một cô phải lên xe hoa về nhà một người lạ hươ lạ hoắc. Mặt mũi anh ta méo mó thế nào, cô không quan trọng. Cái chính là anh ta đừng mắc tật “ghen” của Hoạn Thư, hay tật máu mê cờ bạc, cá độ đá banh. Được thế thôi, cô đã rất vui rồi.

Thở dài, cô đứng dậy đến bên cửa sổ, lơ đãng cô nhìn xuống sân. Bóng Hoàng Đông vội vã đi về phía nhà xe. Cô không biết rằng ba cô đang nhìn cô cười đắc ý?

Bà Phương Nam hỏi Hưng:

- Vợ cháu thế nào, sanh được chưa?

Hưng chậm rãi:

- Coi bộ nó đuối lăm. Cháu xin cho vợ cháu mỗ đề, dì ạ.

- Đã mỗ chưa?

- Dạ, được gần nửa giờ rồi. Dì đi xe ôm tới đây à?

- Không, dì đang tính đến nhà cha con bé Sô. Vừa lên xe thì nhận được điện thoại của con, nện dì quay tới đây.

Bà Nam chép miệng:

- Rồi phải ngồi chờ lâu không Hưng?

- Cháu không biết nữa. Khi nào bác sĩ kêu thì mới biết. Ngồi chờ kiểu này sốt ruột lắm dì ạ.

Bà Nam thở dài:

- Đành chờ chứ làm sao đây. Cháu gọi điện cho mẹ vợ chưa?

Hưng gãi tóc:

- Cháu gọi rồi, nhưng không biết mẹ cháu có vô không nữa.

- Sao lại không chứ? Mẹ cháu đâu có nhiều con cái gì. Cháu có nói dì về không?

Hưng gật đầu:

- Có dì ạ Nhưng mấy năm nay, mẹ cháu khó chịu lắm, hờ chút là giận hờn. Bà đang giận vợ chồng cháu.

Bà Nam chậm rãi:

- Cha mẹ nào cũng yêu thương con cái hết. Người ta nói “Trẻ được manh áo mới, già thêm chén canh ngon”. Dì chắc do vợ chồng cháu làm chuyện gì đó không tốt, nên mẹ cháu giận, đúng không?

Hưng chép miệng:

- Dạ, là chuyện cháu gây nên, dì ạ. Vì thế, cháu bị cả mẹ lẫn dượng Việt giận hết.

Bà Nam ngạc nhiên:

- Sao lại đánh dượng Việt vô hả Hưng?

Hưng khổ sở:

- Dì biết là cháu từng làm việc cho dượng, được dượng tin tưởng, trả lương cao. Lẽ ra cháu phải biết lấy đó mà cố gắng mà phấn đấu để vươn lên. Đằng này, cháu nghe lời người ta vẽ vờ, ăn cắp bớt vật tư xây dựng bán đi để tiêu xài. Sẵn tiền, cháu đâm ra mê nhậu nhẹt, ghi số đề. Chứ vợ con cháu có biết đồng bạc nào từ việc cháu làm bậy đâu.

Bà Nam kêu lên:

- Sao cháu lại dại thế? Ngành xây dựng quan trọng hơn những ngành khác. Vật tư được tính toán chi ly, kỹ càng cho mỗi phần công trình. Cháu rút ruột bớt đi, tất nhiên ảnh hưởng đến chất lượng xây dựng. Nếu là nhà cho dân ở. Sự nguy hiểm sẽ rất cao. Nghiệm thu không đạt chất lượng, dượng phải đền là cái chắc. Cháu thật là chẳng nhìn xa trông rộng hay sao?

Hưng chắt lưỡi:

- Dì nói không sai. Cháu bị nhỏ Sô mắng xối xả. Cũng may con bé học kiến trúc, được thêm anh chàng kỹ sư trưởng phụ giúp, nên tòa cao ốc năm rồi đã hoàn thành, dượng mới còn tồn tại. Suýt chút là cháu hại dượng vô tù. Vì thế, dượng đã buộc cháu thôi việc.

Bà Nam thở dài:

- Cháu sai quá còn trách ai chứ. Rồi lại sao mẹ cháu giận.

- Thì mẹ cháu giận, bởi cháu đã lợi dụng lòng tin của dượng, khiến dượng suýt tan nhà nát cửa. Mẹ cháu vô Sài Gòn nổi trận lôi đình. Trước mặt vợ cháu mà mẹ dùng cây chổi long gà đánh cháu thê thảm.

- Tính mẹ cháu vẫn nóng nảy vậy sao? Để gặp mẹ cháu, dì nói đỡ cho. Bây giờ cháu làm gì sống?

Hưng bối rối:

- Cháu có biết cầm bay xây bao giờ đâu. Nên phải đành nhận chân thợ phụ hồ. Cực lắm dì ơi. Giờ khổ mới biết lúc mình sung sướng thì sinh tật. Cháu hối hận lắm.

Hưng chột hạ giọng:

- Lần này về, dì giúp cháu, xin dượng cho cháu cơ hội chuộc lỗi nghe dì. Cháu muốn về công ty của dượng, cuộc sống mới ổn định dì ạ.

Bà Nam từ tốn:

- Chuyện này dì không dám hứa đâu Hưng. Chuyện dì bị ông bà ngoại ép bỏ chồng con đi nước ngoài, giờ trở về dì chưa biết phải ăn nói thế nào đây.

- Cháu nghĩ dưỡng vẫn còn thương dì. Nếu không, sao dưỡng không lấy vợ, khi cuộc sống của dưỡng giàu sang đủ đầy.

Bà Nam dò hỏi:

- Cháu vừa nói, Sô nó học ngành kiến trúc à?

- Cháu nghe đại loại vậy.

- Con bé chắc bú sữa bình lắm. Thiếu sự chăm sóc của dì, không chừng nó mang bản tính mạnh mẽ của con trai cũng nên. Tội nghiệp, sao ba nó không khuyên con học ngành khác cho nữ tính một chút.

- Dưỡng không biết gì hết. Nhỏ Sô đậu Đại học Ngoại thương. Dưỡng đành nhìn nó học ngành đó. Đùng một cái, nó đem bằng tốt nghiệp Đại học Bách khoa ngành xây dựng về khoe dưỡng. Lúc ấy dưỡng mới biết.

Bà Nam thở dài:

- Nó thương cha lắm nên mới theo nghiệp của cha. Nó có bạn trai chưa Hưng?

Bắt trúng đài của anh chàng, Hưng bèn “nổ” một hơi:

- Lúc cháu và bé Sô còn thân nhau, con bé thường kể cháu nghe chuyện tình cảm của nó. Anh ta là con trai của một gia đình ngoài Vũng Tàu. Gia đình cũng giàu có lắm. Đậu đại học với tấm bằng giỏi, cậu ta ở lại thành phố và đầu quân về công ty xây dựng của dưỡng. Dưỡng thấy cậu ta có năng lực nên ưu ái lắm. Ông cóбет đầu, nhỏ Sô nhà mình yêu cậu ta đã mấy năm. Dưỡng bằng lòng với sự lựa chọn của Sôcôla.

Bà Nam mừng rỡ:

- Cậu ta đang hoàng không cháu. Dì vui lắm khi con gái dì lớn khôn thật rồi.

- Dạ, cậu ta đẹp trai, lịch sự, rất giỏi trong việc chuyên môn. Tính dưỡng rất khó khăn.

Dưỡng đâu dễ gì thả lỏng nhỏ Sô.

Bà Nam rưng rưng:

- Tạ ơn trời phật. Cuối cùng con cũng biết được sự trưởng thành của con gái nhỏ.

Vừa lúc, loa phát thanh vang lên, tiếng cô điều dưỡng gọi Hưng lên nhận con.

- Con vô trong thấy ngại quá. Dì giúp con nhen dì.

Bà Nam nạt đùa:

- Cái thằng này. Vợ sanh không sốt ruột hay sao mà không vô coi nó thế nào. Phụ nữ vượt cạn cần chồng bên cạnh lắm đó.

Hưng kéo tay bà Nam:

- Vậy hai dì cháu mình cùng vô.

Bà Nam đành đi theo Hưng vào phòng sanh. Cô điều dưỡng chỉ vào một hài nhi còn đỏ hỏn nói:

- Bé trai, nặng ba ký lô hai. Em bé yếu nên phải đưa vô phòng dưỡng nhi. Gia đình lại nhận bé, để tôi còn bông cháu lên khoa.

Bà Nam gạt đầu khi thấy bé trai đang khóc oe oe. Chà! Mới chào đời đã khóc dữ vậy sau này chắc khỏe lắm đó. Bà hỏi thăm Kiều Vân vợ của Hưng. Sau đó Vân được chuyển xuống phòng hậu phẫu để điều trị thêm về vết mổ.

Bà Nam chột chạnh lòng, nhớ lại đêm bà sanh bé Sô. Trời nổi mưa nổi gió mù mịt, mẹ ruột không đoái nhìn, bà chỉ biết trông cậy vào chồng. Ông Việt không làm bà thất vọng khi cam tâm rời cha mẹ để lấy ông. Vậy mà cha mẹ bà không cho bà sống cuộc sống bình an. Một ngày giáp tết, bà bị anh trai, ông chú đến tận nhà bắt đi. Khi ấy bé Sô mới chập chững biết đi, đang bị bô tập nói. Bà chống cự dữ dội, nhưng không thoát được. Qua Mỹ, bà như một người câm, suốt ngày lầm lũi làm việc. Bà không hé môi nói chuyện với ai.

Ba năm sau, ba bà làm ăn chẳng ra sao, ép bà lấy một người đàn ông gốc Ấn Độ. Ông ta lớn tuổi bằng ba của bà, nhưng ông ta rất giàu. Ba bà bắt bà lấy người đó, để mong tai qua nạn khỏi bị thất nghiệp, đói khổ. Bà đã cự tuyệt dứt dõ. Ba bà dùng roi điện đánh bà tui bụi, bà vẫn không xiêu lòng. Mẹ khóc lóc năn nỉ, bà cũng mặc kệ. Lòng bà tan nát lắm rồi. Bà vì chữ hiếu phải bỏ chồng bỏ con ra đi. Bà thà chết, nhất định không chịu thất thân lần nữa.

Cuối cùng, ba mẹ bà đành phải thua cuộc khi bà cầm dao cắt mạch máu để tự vẫn.

Chuyện xảy ra gần hai chục năm, vậy mà bà vẫn như thấy mới đây thôi. Ngày mai bà nhất định phải tìm gặp con gái, dù nó xua đuổi, mắng chửi bà cũng cam lòng. Bà chỉ cần nhìn thấy Sô một lần lúc này đây.

Nuốt nỗi buồn vào lòng, bà Nam đưa cho vợ chồng Hưng hai trăm đô la. Chậm rãi bà rời khỏi bệnh viện.

Tám danh thiệp rơi khỏi giỏ xách, Việt Hà cúi lượm lên. Cô mỉm cười. Cửa bà khách Việt kiều đây mà. Mắt cô chạm vào dòng chữ:

“Võ Trần Phương Nam. Quốc tịch Mỹ”.

Cô cau mày. Một tám danh thiệp khá kỳ lạ, bởi không ai ghi như vậy bao giờ. Cô chột dụi mắt. Tên người phụ nữ này. Sao giống hết tên mẹ cô vậy kia?

Tay Hà run bần bật. Có khi nào bà là mẹ của cô không? Cô từng có cảm giác thân thiết vô cùng khi nói chuyện với bà khách. Và cô cũng nghĩ, bà đó rất quen thuộc với cô.

Việt Hà bấm điện thoại cho ba cô. Nhưng ông đã ra ngoài. Hà suy nghĩ một hồi, cô quyết định gọi điện thoại cho bà khách Việt kiều. Không phải chờ lâu, cô nghe tiếng bà từ đâu đây vang lên:

- Alô! Ai gọi vậy?

Cách nói đã không còn tế nhị dịu dàng như lúc bà còn ở nhà, nếu phải như lời ba kể.

Việt Hà từ tốn:

- Là cháu, cô bé đã đụng nhầm ngoài phố, dì nhớ cháu không?

Bà Nam (vì đó chính là bà) mừng rỡ:

- Ôi! Vậy mà dì cứ nghĩ cháu đã quên dì đấy.

- Không có đâu, tại cháu bận công việc thôi. Dì khỏe không? Dì đã tìm được gia đình chưa? Họ vui vẻ không dì?

- Chưa cháu ạ. Lẽ ra hôm qua đi tìm họ, nhưng vợ của thằng cháu sanh, nó nhờ dì tới phụ. Dì tin là mọi người sẽ thông cảm cho dì. Tại dì mặc cảm tội lỗi của mình, cháu ạ.

Giọng Việt Hà vui vẻ:

- Cháu rất mong dì sớm tìm lại gia đình mình. Bởi cháu cũng thấy mến dì, chắc chắn người thân của dì sẽ thương dì mà.

Bà Nam nói nhỏ:

- Dì cảm ơn cháu. Gia đình cháu chắc là đông anh chị em lắm phải không cháu? Ba mẹ cháu khỏe cả chứ? Nếu cháu đồng ý, cháu cho dì địa chỉ, dì sẽ tới thăm cháu.

Việt Hà buồn xo:

- Cháu chỉ có hai cha con. Mẹ cháu đi xa từ khi cháu còn bé tí. Cháu nhớ và mong gặp mẹ lắm. Nhưng có lẽ chỉ là ước mơ thôi. Bên Mỹ, chắc mẹ cháu phải lấy chồng khác rồi.

Ba cháu nói ông bà ngoại cháu khó lắm.

Giọng bà Phương Nam rưng rưng:

- Tội nghiệp cháu. Phàm là mẹ, tình thương con bao la lắm cháu ơi. Nhất định mẹ cháu sẽ về thăm cháu.

- Cháu cảm ơn dì. Có dịp cháu hứa tới thăm dì. Giờ cháu phải đi làm.

- Cháu gái này, cháu cho gì biết tên, để dì gọi, được không?

Việt Hà mỉm cười:

- Cháu có tới hai tên lận. Dì thích gọi tên nào cũng được. Việt Hà là tên trong khai sinh, ở nhà ba cháu gọi cháu là thanh Sôcôla dẻo quẹo dễ khóc.

Phía đầu dây im lặng, chỉ nghe tiếng kêu “trời” rồi tắt lịm. Việt Hà nóng ruột.

- Dì ơi! Dì còn đó không dì?

Giọng bà Nam nghẹn ngào:

- Sôcôla con gái của mẹ đây sao?

Việt Hà dù đã linh cảm trước, cô vẫn không tránh được sự bàng hoàng:

- Dì gọi ai vậy? Con gái dì cũng tên Sô ư?

- Đúng thế con ạ. Dì rất mong gặp lại con của mình. Ba con tên gì?

- Dạ ba con tên Việt. Lâm Quốc Việt.

- Trời ơi! Con của tôi!

Bà buông máy gục xuống giường. Việt Hà cuống quýt gọi mãi, không nghe bà Nam nói gì. Cô sợ đến toát mồ hôi. Dì ấy xảy ra chuyện gì chứ? Dì ấy gọi cô bằng con? Lẽ nào cô đã linh cảm đúng?

Đúng lúc, ông Việt đẩy cửa bước vô, nhìn vẻ mặt thất thần của con gái, ông lo lắng tới bên Việt Hà:

- Chuyện gì vậy con? Ba thấy sắc mặt con kém quá. Con nên ...

Việt Hà vụt ôm tay cha, cô rưng rưng:

- Ba ơi! Mẹ về Việt Nam rồi.

Ông Việt hoang mang:

- Về ư? Sao con biết?

Việt Hà kể nhanh lại chuyện cô vô tình đụng vào bà Nam hôm nào.

- Người giống người thôi con gái.

- Không ba ạ. Con vừa nói chuyện với dì ấy. Dì hỏi con về gia đình mình. Con vừa nói xong thì nghe tiếng kêu trời đau đớn, sau đó dì gọi con là bé Sô.

Ông Việt tái mặt:

- Đã về nước sao mẹ con không về gặp chúng ta?

- Con nghe nói cháu dâu của mẹ sanh khó. Anh cháu trai nhờ dì tới bệnh viện. Ba ơi!

Có phải là vợ anh Hưng không ba?

Ông Việt suy nghĩ rồi nói:

- Chắc nó rồi. Vậy bây giờ mẹ con đang ở đâu?

Việt Hà lắc đầu:

- Con không biết. Con đang lo lắm ba ạ. Mẹ vừa kêu “trời ơi, con của tôi” là con không thấy mẹ nói gì nữa. Giờ phải làm sao hả ba? Con lo quá hà.

Ông Việt hỏi:

- Để ba gọi cho thằng Hưng coi sao?

Ông loay hoay một lát, rồi thở hắt ra:

- Ba xóa số rồi. Ba nghĩ có thể mẹ con sẽ về nhà thằng Hưng. Chúng ta đến đó xem sao.

Hai cha con ông Việt đến nhà Hải Hưng, sao gần nửa giờ bị kẹt xe liên tục. Cánh cửa gỗ đóng bằng một ổ khóa to đùng. Việt Hà ngán ngẩm:

- Con nghĩ vợ anh Hưng đi sanh, chắc mẹ tới bệnh viện ba ạ.

Ông Việt bứt rứt:

- Biết là vậy, nhưng bệnh viện nào đây? Thăng Hưng đâu có nhiều tiền để đưa vợ đến Từ Dũ.

Hai cha con đành quay lại công ty vì chưa hết giờ làm việc. Việt Hà theo chân cha lên phòng giám đốc. Cô thầm mong mẹ sẽ gọi lại. Bởi khi đó, cô lấy số điện thoại công ty gọi cho mẹ.

Ông Việt bảo con gái:

- Con mệt thì vô phòng nằm nghỉ chút đi. Ba có vài việc cần giải quyết. Việt Hà nói:

- Con ngồi đây chơi ké điện tử được không ba. Đầu óc con căng thẳng quá.

- Tùy con.

Ông chú tâm vào những báo cáo cần giám đốc ký. Gần bốn giờ chiều, Hoàng Đông vào phòng giám đốc, trước sự ngạc nhiên của ông Việt:

- Xảy ra chuyện gì hả cháu?

Hoàng Đông lắc đầu:

- Dạ không! Cháu ghé để xin chú ngày mai cho cháu nghỉ một buổi. Nội cháu nhắn cháu về gấp.

Ông Việt cười nhẹ:

- Sao cháu nguyên tắc dữ vậy. Cháu có thể gọi điện thoại cho chú cũng được mà.

Người ta sản xuất ra dịch vụ điện thoại làm gì, hả cháu?

Hoàng Đông chưa kịp trả lời, Việt Hà đã từng tưng xen vô:

- Ba à! Gọi di động báo cáo nghỉ, rồi ba hỏi lý do lý trấu, khác gì nấu cháo điện thoại của người ta.

Hoàng Đông rùn vai:

- Tôi không có nghĩ như cô. Tôi muốn xin trực tiếp, như thế đúng vai trò của tôi hơn.

Reng! Reng! Reng ...

Vừa lúc chuông điện thoại đổ liên hồi. Việt Hà và Đông cùng bật dậy. Anh ngồi gần nên đưa tay nhắc máy.

Việt Hà kêu lên:

- Điện thoại của tôi. Để tôi nghe!

Hoàng Đông lịch sự đưa ống nghe cho Hà, lặng lẽ, không nói gì hết. Việt Hà cong môi hình mũi tở về đắc ý. Cô giơ tay ra để nhận ống nghe:

- Í trời! Anh làm cái quái gì thế?

Việt Hà rút tay về. Cô nạt đùa để giấu đi cảm giác vừa nắm vào tay Đông. Cô thật vô ý khi quá kiêu ngạo đưa tay nhưng lại không nhìn gì hết. Xui xẻo quá đi. Bặm môi, cô gườm gườm nhìn Đông.

Hoàng Đông nói:

- Điện thoại của cô.

- Không thèm! Anh đã giành thì cứ nghe cho đã đi:

Cô ngúng nguẩy quay đi. Hoàng lông cẩu kinh:

- Cô kỳ quặc vừa chứ. Con gái gì mà chua hơn giấm, ai dám thương cho nỗi hả?

- Cái gì, tự nhiên dám xài xể tôi. Anh nghĩ anh là ai chứ? Anh nên biết thân biết phận mình là hơn.

Việt Hà ầm ức quát to. Ông Việt kêu lên:

- Hai đứa này lạ thật. Chuyện không có gì cũng cãi nhau cho được. Ta mong Nguyệt lão giúp hai cái

miệng “quạ mỏ” lại với nhau, chung một nhà xem còn cắn nhau được hay thôi.

Hoàng Đông điềm điềm:

- Cháu xin lỗi đã làm phiền chú. Việt Hà có điện thoại của một phụ nữ gọi tới, cháu ngồi gần nên nhắc máy, ai dè cô ấy la cháu dữ quá.

Việt Hà nghe vậy, cô vội vàng chồm đến bên máy điện thoại, cô lầu bầu:

- Người gì cù lằn thế chứ. Điện thoại của người ta thì chuyển luôn cho người ta. Tự nhiên phân bua này nọ, tốn thời gian.

Cô cầm máy, giọng thật nhẹ:

- Alô. Xin hỏi ai gọi cho tôi vậy?

Bà Nam nói từ đầu dây bên kia:

- Dì muốn gặp con được không Sô?

Việt Hà run run:

- Dì ơi, dì chờ con một chút.

Quay về phía ông Việt, cô ngoắc rổi rít:

- Ba ơi! Ba mau tới đây.

- Chuyện gì vậy con?

Chuyển ống nghe cho ông, cô nhỏ nhẹ nói vô máy:

- Dì nói chuyện với ba con nghen.

Chẳng hiểu gì, nhưng vẻ mặt đầy xúc động của con gái khiến ông Việt hoang mang, chả lẽ mẹ con bé gọi.

Bà Nam nghen ngào:

- Là anh phải không, anh Quốc Việt?

Ông Quốc Việt run tay, ông không sao mở lời được vì quá xúc động. Hơn hai mươi hai năm rồi, một khoản thời gian đi hết tuổi thanh xuân của ông trong nhớ thương da diết, trong lo toan của trách nhiệm vừa là mẹ vừa là cha của con gái nhỏ. Hàng đêm, ông thao thức nhìn cô ngủ mà xót xa tội nghiệp cho con. Cuối cùng thì mẹ con đã trở về. Tuy muộn màng, nhưng ba vẫn muốn con có mẹ trong đời Sô ạ.

Bà Nam thấy ông Việt im lặng, bà bồn chồn:

- Anh còn cầm máy không anh?

- Anh đang nghe đây.

- Em rất mong được anh và con tha thứ. Em chẳng sung sướng gì với những năm tháng sống xa quê hương. Điều em khát khao nhất là em phải sống, để trở về gặp cha con anh. Anh ơi, liệu anh có tha thứ cho em không?

Giọng ông Việt bần bật:

- Anh vào lúc nào cũng nhớ em. Sôcôla rất cần mẹ. Em về ngay đi.

Việt Hà khóc rầm rức:

- Mẹ ơi! Con nhớ mẹ lắm. Con chạy qua đón mẹ nhé. Phải mẹ ở nhà anh Hưng không?

Bà Nam thở dài:

- Để mẹ tự về. Mẹ đang ở khách sạn.

Bà tự cúp máy trước nỗi thắc thỏm của cha con ông Việt. Hoàng Đông đã nghe về câu chuyện mẹ Việt Hà. Anh mừng thay cho cô khi cô gặp lại mẹ. Con người, ai lại không muốn đủ đầy cha mẹ chứ. Tiếc rằng anh em anh đã không còn ba ở bên cạnh. Buồn thật.

Rời công ty, Hoàng Đông cho xe chạy thẳng qua nhà nội. Thím Út gườm gườm nhìn anh.

- Về đây có gì không? Thấy nội sắp chết nên chạy qua xin xỏ à?

Hoàng Đông nhếch môi:

- Thím đừng lo. Con sang thăm nội thôi. Tài sản của nội, các cô chú đã nhận hết. Nội còn gì mà cho con chứ.

Dứt câu, anh đi thẳng qua phòng ông Trương. Ông đang nằm trên giường coi tivi.

Đông nhẹ giọng:

- Con chào nội. Thưa nội, con mới về.

Ông Trương nhìn cháu.

- Con từ chỗ làm ghé thăm nội luôn hả. Con ăn uống gì chưa?

- Dạ! Nội thấy bớt đau chút nào không ạ. Để con đỡ ông ngồi dựa lưng vô tường.

Ông Trương cười tươi:

- Nội khỏe nhiều rồi. Cũng nhờ uống thuốc nam đó con. Nội phải khỏe để làm chủ sự cho hôn lễ của cháu nội chứ.

Ông nheo mắt nhìn anh:

- Con không oán trách gì ông chứ?

Hoàng Đông nhẹ lời:

- Con không dám. Tuy nhiên con vẫn thấy không an tâm.

- Về điều gì?

- Cô gái đó là người thế nào? Nếu là con gái một Tổng giám đốc, sao cô ta chịu đám cưới kiểu này?

Ông Trương cười đắc ý:

- Yên tâm đi. Nội đảm bảo, đó là cô gái hoàn hảo, con nhìn là thương ngay. Mà này con cho nội biết, con đã có người yêu chưa? Nội tuy vì bận bịu, nhưng chưa đến mức nhẫn tâm, ép con theo ý nội luôn đâu. Nói cho nội nghe coi.

Hoàng Đông thoáng nghĩ đến Việt Hà. Nhưng anh lại gạt ngay ý nghĩ nhận cô là người yêu. Chỉ mới là tình cảm của anh thôi.

Anh chậm rãi:

- Con chưa yêu ai hết.

Ông Trương khẽ cười:

- Không cần con phải vì nội đâu. Ông đã sai lầm một lần, ghét bỏ mẹ con, nên ba con dựa vào lý do đó mà bỏ mẹ con con. Nội rất ân hận đau đớn vì sai lầm này.

Hoàng Đông xúc động trước lời nói ân cần của nội. Ông hoàn toàn không vô tình, vô tâm như anh nghĩ. Có trách chẳng là trách ông trời tạo nên những cảnh trái ngang cho con người, khiến gia đình anh tan nát. Cha còn sống trên đời, mà con phải chịu tiếng con không cha.

Hoàng Đông mỉm cười:

- Thưa nội, con nói thiệt, con vì mặc cảm thân phận nên chưa để ý ai hết. Nội cho phép con hỏi nội vài câu về cô gái ấy được không nội?

Ông Trương cười cười:

- Nội không biết nhiều về con bé. Mấy chục năm nay, ông chỉ gặp nó một lần vào hôm ông nằm viện vừa qua. Nội dám nói, con bé thuộc dạng bướng bỉnh, không sợ trời sợ đất gì đâu. Con lơ mơ dám bị con bé cho đo ván đấy.

- Nội! Tên cô gái ấy là gì, sao ông không cho con biết?

Hoàng Đông kêu lên.

Ông Trương đặc ý:

- Tại nội muốn dành bất ngờ cho con ở lần gặp mặt sắp tới. Con không chịu thì để nội nói cho nghe.

Hoàng Đông hỏi hộc:

- Nội nói đi nội.

Ông Trương chậm rãi:

- Cô bé ấy tên Lâm Việt Hà. Một cái tên rất đàn ông, đúng không? Ở nhà ba con bé gọi nó là Sôcôla. Vì nó lúc lên bảy tháng tuổi, nó thích ăn bánh Sôcôla, uống sữa Sôcôla, nên ba nó bèn gọi vậy cho thân mật.

Tim Hoàng Đông suýt nổ tung vì những lời nói của ông nội. Ông trời ơi! Con cảm ơn ông, đã cho con một cô vợ hứa hôn là Việt Hà. Anh cười rồn rảng khiến ông nội nhú mày:

- Này, con cười gì vậy? Chẳng lẽ con đã biết con bé Sô?

Hoàng Đông mỉm cười:

- Nghe nội khen là con thấy tốt rồi. Con cảm ơn nội. Con không thắc mắc gì nữa. Ngày mai sau cuộc gặp mặt, nội cứ xin cưới gấp ghen nội.

Ông Trương trợn mắt:

- Cái gì? Cưới gấp hả? Sao hồi trước thì chối đây đẩy. Giờ mới nghe tên người ta lại đòi cưới gấp. Con khiến nội nghi ngờ đấy.

Hoàng Đông thần nhiên:

- Các cụ nói “cưới vợ phải cưới liền tay” mà nội. Chẳng phải nội rất mong con lấy vợ hay sao?

Ông Trương lắc đầu cười. Thằng này, nó thật biết lấy lòng ông.

Ông chợt hỏi:

- Đông! Con muốn ba con về đây không? Đông chậm rãi:

- Nội ơi! Dù cực khổ, thì ba con cũng có một mái nhà khác, cùng những đứa con riêng.

Chuyện đã đi vào dĩ vãng, con nghĩ không nên níu kéo nữa. Mẹ và hai em con tuyệt đối không tha cho ba đâu.

Ông Trương thở dài:

- Đành vậy. Hậu quả do ba con tạo nên, giờ phải tự gánh lấy.

Hoàng Đông đứng lên:

- Xin phép nội, con về.

- Ủ, con về cẩn thận. Đường xá bây giờ xe nhiều quá, nội sợ lắm.

- Con biết lo cho mình mà. Nội nghỉ sớm cho khỏe ...

Chậm rãi, anh đứng lên ra về. Anh bất mãn khi bắt gặp ánh mắt thím Út nhìn anh đầy ghen ghét. Lạ vậy!

Vừa bước vào phòng khách, anh thấy Thành Danh đang ngồi bên Thủy Tiên và mẹ anh. Chẳng biết nói chuyện gì mà rất vui vẻ.

Thấy anh, Danh vụt hỏi ngay:

- Mày đi đâu mà giờ này mới chịu về?

Mẹ anh thì nói:

- Ngày nào cũng về muộn hết. Con tắm rửa rồi mẹ hâm đồ ăn lại cho con ăn cơm.

Đồng cười:

- Hôm nay con có qua thăm nội mẹ ạ.
- Ông thế nào rồi, ăn được gì chưa con?
- Nội khỏe. Ông sắp đặt sáng mai con và mẹ theo ông qua nhà ông bà sui gia.

Mẹ anh cười:

- Con đồng ý thì tốt. Gia đình người ta lịch sự đàng hoàng, con gái được dạy dỗ có văn có phép. Mẹ nghĩ là phước của con đó.

Đồng tủm tỉm:

- Con biết rồi mẹ ời.

Thủy Tiên le lưỡi:

- Anh Đồng và nhỏ Hà sao giống y chang nhau nhỉ. Cái gì mà “lấy người có hôn ước từ nhỏ”. Việt Hà bướng một cây, vậy mà chịu nghe lời ba nó mới lạ. Giá như hôn ước đó là của anh Đồng và nó nhỉ?

Danh phì cười:

- Đúng thế thì đám cưới không có cho em phù dâu đâu. Nhỏ bạn em ghét bọn anh không biết dùng từ nào cho đúng nữa kìa.

Đồng nhún vai:

- Chuyện nhân duyên là bởi ông trời. Tớ tin vào số phận. Muốn biết, mai sẽ biết Hoàng Đồng này lấy ai thôi.

Anh lên lầu. Ngang qua phòng Mai Hạ, anh ghé vô thăm em. Sức khỏe Hạ đã khá lên nhiều và cô cũng nhớ lại những người thân của mình.

Hoàng Đồng đến bên giường, đặt tay lên vai em anh hỏi:

- Hôm nay Hạ ăn được nhiều không?
- Anh Hai! Em muốn ra ngoài chơi.

Không trả lời câu hỏi của anh, Hạ nói. Hoàng Đồng mỉm cười:

- Em yên tâm. Mai mốt anh nghỉ một ngày để đưa em đi chơi công viên, chịu không?

Hạ cười:

- Anh nói thì nhớ ghen.
- Anh Hai không dối em đâu. Em ngủ đi, cần gì thì gọi Xuân nhớ chưa?
- Em biết rồi.

Bóp nhẹ bàn tay em gái. Anh khẽ thở dài rồi trở về phòng của mình.

Bà Phương Nam chưa xuống tác xi. Bà ngồi thẩn thờ nhìn các nhà lầu của chồng mà rơi lệ, ngậm ngùi. Ngày xưa, ba mẹ bà vì chê ông nghèo, nên nhất định không cho bà lấy ông. Bà đã phải trốn gia đình theo ông vào Phan Rang ở. Vậy mà ngày bé Sô được mười ba tháng tuổi. Cha mẹ bà đã thuê người đến khổng chế chồng bà. Bắt bà về đi theo gia đình. Bà quỳ lạy anh trai, cho bà được đem Sô đi, nhưng anh bà không chịu.

Mấy chục năm sống tha phương, gia đình bà bao phen lao đao khổn khổ. Đến bây giờ, còn mấy anh trai, họ cũng không giàu nổi. Ngày bà về nước, anh Ba của bà còn nói:

- Cô về để nhận nỗi nhục à? Chồng con gì nữa mà nhận. Không chừng chết mất xác rồi nữa.

Bà lặng câm, vì đã quyết định tất cả. Dẫu sự thật tồi tệ đến đâu, bà vẫn phải trở về, bởi lỗi do bà gây nên. Cũng may là cách đây mấy năm, thằng Hưng vô tình xin vào công ty của ông Việt. Nó nhận ra ông và đã báo tin cho bà biết.

- Không phải địa chỉ bà muốn tìm hay sao? Tôi chạy đúng đường mà.

Anh tài xế bắn khoăn:

Bà Nam giật mình bối rối:

- Cám ơn chú. Đúng là nơi tôi cần. Chú cho tôi gửi tiền xe.

- Dạ, bà cho ba mươi bảy ngàn.

Bà Nam đưa anh tài xế tờ năm mươi ngàn, bà để dãi:

- Chú không cần thối lại đâu. Chào chú.

Dứt câu bà chậm rãi bước đến cổng ngôi nhà, bà đưa tay nhấn chuông. Tiếng chuông cổng reo khiến tim bà đập loạn loai.

Người mở cửa cho bà là bà vú. Bà vú nhìn bà Nam, hỏi nhẹ:

- Thưa, bà muốn tìm ông chủ tôi à?

Bà Nam từ tốn:

- Vâng. Chẳng hay ông ấy có nhà không chị?

Bà vú nói:

- Bà đừng gọi tôi như thế. Tôi là vú nuôi của con gái ông chủ là kẻ ăn người ở trong nhà. Ông chủ đang coi tivi nơi phòng khách. Mời bà vô.

Bà vú đóng cổng, rồi bươn bả đi vượt bà Nam. Bà vào phòng khách ông Việt hỏi:

- Ai vậy vú?

Bà vú từ tốn:

- Tôi thấy quen, nhưng chưa gặp bao giờ. Bà ấy giống Việt kiều, muốn gặp ông chủ.

Ông Việt bật dậy. Vừa lúc bà Nam bước vào cửa. Ông Việt sửng sờ:

- Phương Nam!

Bà Nam nghẹn ngào:

- Anh Việt!

Bà vú từ tò mò chuyển sang kinh ngạc. Bà vội vã kêu to:

- Sô ơ! Sô! Xuống đây mau lên!

Việt Hà xô cửa phòng chạy xuống, cô lo lắng:

- Chuyện gì vậy vú? Ba con ...

Câu nói của cô tắt nghẹn. Bởi bà Nam đang giơ tay về phía cô, mắt đầy lệ:

- Con ơ!

Việt Hà lao vào tay mẹ khóc ào:

- Mẹ! Là mẹ thật rồi.

Bà Nam sau giây phút xúc động, bà trầm tĩnh:

- Lúc mới gặp con, mẹ đã có linh cảm rất lạ. Ông trời không trừng phạt mẹ, nên cho mẹ gặp lại con và ba con rất dễ dàng. Mẹ có lỗi rất lớn với ba con và con. Tâm nguyện của mẹ là về để được nhìn thấy hai người mẹ yêu thương nhất sống ra sao. Rồi mẹ lại ra đi.

Việt Hà kêu lên:

- Mẹ! Sao lại như vậy? Mẹ không thương ba thương con ư?

Bà Nam thở dài:

- Thương chứ. Hai người là hơi thở, là hy vọng để mẹ có niềm tin mà sống đến hôm nay. Mẹ khổ vô cùng nhưng so với con, mẹ thấy mẹ không xứng đáng.

Việt Hà ôm mẹ thủ thỉ:

- Mẹ đừng nói thế. Ba và con không trách mẹ đâu. Lỗi do ngoại tạo nên. Giờ ngoại mất rồi, mẹ hãy ở lại cùng ba và con. Con cần mẹ. Ba cũng già rồi. Thời điểm này, ba rất cần có mẹ bên cạnh. Chúng ta lại là một gia đình hạnh phúc, được không mẹ.

Bà Nam ôm siết con vào lòng, khóc nghẹn.

Ông Việt cười hiền:

- Em về là tốt rồi. Anh và con không cho em đi đâu nữa. Với lại, ngày mai con gái mình được người ta đến đặt lễ hỏi. Em không muốn thấy con gái trong ngày vu qui ư?

Bà Nam nào thể từ chối trước tấm lòng độ lượng của chồng con. Đêm đó, cả gia đình ông Việt ngồi bên nhau đến sáng. Họ có quá nhiều điều để kể nhau nghe.

Việt Hà "bị" ba mẹ bắt đi ngủ, để ngày mai mặt mũi phờ phạc, kéo xấu xí, bị chê. Hà đành lên giường với niềm vui đầy ấp con tim. Cô đã có mẹ rồi.

Buổi sáng hôm sau, cả nhà ông Việt đều dậy hơi trễ. Cũng may, cái hẹn gặp nhà trai của ông Việt vào hồi mười giờ. Đủ thời gian cho vợ ông sửa soạn cho con gái.

Việt Hà lắc đầu:

- Con không thích phấn son đâu. Mới là coi mất thôi, mẹ để con tự nhiên mẹ ạ.

Bà Nam nắm con gái rồi cười:

- Vậy cũng được. Con rất xinh. Mẹ không ngờ mẹ có được cô con gái xinh đẹp, giỏi giang thế này.

Việt Hà rùn vai, cô chưa kịp nói, ngoài cửa tiếng vú vang lên:

- Thừa bà và cô xuống nhà tiếp khách ạ.

Việt Hà bắt chợt cuống lên:

- Mẹ ơi! Con thấy ...

Bà Nam trấn an con gái:

- Ba con kể, con gái rất cứng cỏi kia mà. Sợ gì nhỉ, khi họ cũng như mình.

Việt Hà lầu bầu:

- Con quên không điện thoại cho Thủy Tiên. Có nó thì tốt hơn. Đành phải xuống thôi.

Dưới phòng khách, ông Trương được mời ngồi vào ghế danh dự. Việt Hà dụi mắt. Cô có làm không? Người phụ nữ kia, là mẹ của Hoàng Đông? Tại sao bác ấy lại đi chung ông Trương? Cô chưa phát hiện được đối tượng của mình.

Bà Nam đến trước mặt ông Trương, bà xúc động:

- Con chào bác? Bác còn nhớ con không?

Ông Trương còn lưỡng lự. Bà Thanh Mai bật kêu:

- Chị Phương Nam phải không?

Ông Trương vỗ đầu:

- Bác nhớ rồi. Con là vợ thằng Việt. Con về hồi nào vậy?

Bà Nam nghẹn ngào:

- Dạ, con về mấy hôm rồi. Nhưng chiều qua con mới tìm được chồng con con.

Ông Trương gật gù:

- Con về thi cậu Quốc Việt vui nhất đó.

Ông chợt nhìn quanh, khi gặp cặp mắt Việt Hà sững sờ nhìn về phía tay trái của ông.

Việt Hà khựng người. Trời ơi! Ta có mơ không? Ba hứa hôn cho ta người đàn ông này ư?

Là do cô quá u mê, không nhận ra thôi. Tên họ Hoàng Đông chả phải là họ ông Trương ư.

Rõ ràng ba và cả anh ta nữa đều đùa cợt cô đây mà. Tức quá đi! Cô vẫn không thể quên buổi chiều ngoài huyện đảo.

Bây giờ kia, ánh mắt Đông nhìn cô đầy vui vẻ, thích thú. Thật đáng ghét!

Cô xoay người đi ra cửa, miệng lụng bụng:

- Con nghĩ chơi chơi ba ra. Con không có chịu đâu. Con ứ thềm làm cô dâu với hần.

Mọi người cười vang trước thái độ nhẽo ngây thơ của Việt Hà.

Ông Quốc Việt tùm tùm cười nói với Đông:

- Đông à! Cháu khờ ghê đi. Cơ hội đến phải nắm bắt, đuổi theo con bé, cầu hôn nó luôn đi. Cháu coi chừng con Sô giận, là mưa lụt trời tối đất luôn đó.

Nghe ông Việt nhắc, Đông vội lao nhanh ra ngoài chạy theo Việt Hà. Cô đang đứng dựa lưng vào cây hoa ngọc lan ở cuối sân sau nhà ông Việt, gần hồ bơi.

Hoàng Đông chậm rãi đến bên cô, anh nhẹ giọng:

- Sô à! Anh muốn nói với em vài lời, em chịu không Sô?

Việt Hà hất mặt:

- Anh còn muốn nói gì chứ? Tôi ghét anh luôn. Anh biết rõ mọi chuyện, nên việc anh bị áp đặt lấy vợ, anh tỉnh như không à. Chỉ một mình tôi là ngốc thôi. Ông nội anh muốn hỏi tôi cho cháu ông. Tôi mà biết anh là cháu ông cụ, chắc chắn tôi đã từ chối rồi.

Hoàng Đông chậm rãi:

- Em ghét tôi nhiều vậy sao?

- Không nói anh cũng biết mà.

Hoàng Đông kéo mạnh cô về phía mình, anh trầm giọng:

- Đừng làm khó anh mà Sô. Chính anh không hề biết chuyện này? Anh thề đấy. Anh mà biết em là cô gái mà nội và ba mẹ hứa hôn cho chắc anh đã cưới từ lâu rồi, ngu sao anh chờ đến hôm nay chứ.

Việt Hà xoay tít hai bàn tay, cô chợt đổi giọng ngọt ngào:

- Giờ biết em là ai, anh còn muốn cưới em nữa không?

Hoàng Đông cười:

- Vẫn cưới như thường. Anh cầu trời khấn phật mãi đó. Ai dè trời thương cho anh toại nguyện. Em biết không Sô?

Việt Hà đề phòng:

- Biết gì?

Đông nhẹ tênh:

- Biết rằng trái tim anh đã yêu em từ hôm đầu tiên kia.

Việt Hà cong môi:

- Không tin.

- Tại sao?

- Vì lúc ấy em luôn gọi anh bằng chú, chả có ông chú nào dám vi phạm luật trời, yêu cháu cả

Đồng cười nhẹ:

- Tại em không biết đó. Anh yêu từ câu gọi “kinh hoàng” ấy của em.

- Xạo nữa!

Cô cong cớn bờ môi, dùng ngón tai nhéo vào tai anh thật mạnh.

Đồng cười:

- Dữ thật. Muốn anh chứng minh không?

- Chứng minh điều gì nhỉ?

- Tình yêu của anh dành cho em. Mỗi ngày không được cãi nhau với em, anh buồn lắm, khó chịu vô cùng.

Việt Hà buột miệng:

- Sao giống em quá vậy.

Đồng mỉm cười:

- Đây là linh cảm giữa hai người yêu nhau. Bất luận họ làm gì, nghĩ gì đều giống nhau hết.

Việt Hà cắn môi:

- Anh không buồn việc em từng yêu Huy chứ.

Đồng lắc đầu:

- Mỗi người mỗi số phận. Em gái anh vì yêu và tin cậu ta tuyệt đối, nên mới nhận kết quả đứn đau đó. Em may mắn hơn em gái anh. Chả ai yêu một lần là cưới được đâu em.

Hiếm hoi lắm.

Đồng thì thầm:

- Đồng ý để anh cưới nghe Sô?

- Em còn cách từ chối sao?

Nghe vậy, Đồng nhẹ xoay mặt cô về phía mình. Nhẹ nhàng anh cúi xuống tìm môi cô.

Nụ hôn từ từ, dịu dàng và vô cùng say đắm, đưa cô về bến yêu thương ngọt ngào nhất.

Cô hé hé mắt nhìn lên cây. Mùa này hoa ngọc lan đang trổ bông. Mùi hương dịu dàng quyến rũ vô cùng. Một cánh hoa trắng muốt rơi trên bờ môi cô. Mùi hoa thơm, như nụ hôn Đồng hôn cô vừa thơm vừa ngọt ngào đến say lòng người.

Vâng, Đồng ơi! Em xin làm bà xã Sôcôla của anh trọn đời. Đừng để Sô Đồng cứng lại nghe anh.